

Provincia Italiana delle
Fondazioni Gesuitiche
di Torino
Comunità di Gesù

J. M. J.

X-1
269

PASSIO CHRISTI
MAGISTRA
LUCTANTIS AD CORONAM
CHRISTIANI,
MYSTERIIS CENTUM,

*Totidémque piis Monitis fructuosè rumi-
nandis à Sacerdote quodam è Societate
JESU illustrata:*

E T

*In totidem Iconibus Mysteria singula Opere Calcogra-
phico exhibentibus,*

P E R

CHRISTOPHORUM WEIGELIUM

Cum speciali Sacra Casarea Majestatis Privilegio in lucone data.

AUGUSTÆ ANNO M. DC. XCVI.

9
11

J. M. J.

PASSIO CHRISTI

MAGISTRUM

INCRUCIATI AD CORONAM

CHRISTIANI

ANNO DOMINI

MDCCCXXXIII

IN VILLO REGIAE

IN VILLO REGIAE

17

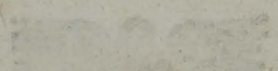
IN VILLO REGIAE

IN VILLO REGIAE

17

CHRISTOPHOREM WEICHERTUM

IN VILLO REGIAE

ANNO DOMINI

JESUS dixit discipulis: Scitis, quia Pascha fiet, & filius hominis tradetur, ut crucifigatur.

X Judaeorum Paschate Salvatoris mortem inferre, sequela est ex praemissis adeo disparatis, ut eam Dialectica non capiat mundi, licet mundus in maligno positus argumenti vitium suis ipse rexerit flagitiis. Scitis quia post biduum Pascha fiet, & filius hominis tradetur, ut crucifigatur, ait Christus. Quid obsecro necessitudinis habent cruces cum mensis, carnificina cum epulis, mortis acerbitas cum vita delictis? ut inter convivantium tripudia struantur innocentis Jesu supplicia? Rem arguit solvit Anastasius Sinaita lib. 7. in Hexam. Diligenter reputantes quae in hoc die facta sunt in Paradiso tempore primi Adami, & quae facta sunt in illo sexta die in passione secundi Adami, inveniemus singillatim, & citra defectum omnia simili modo esse in utrisque. Nec male philosophatur; cum epula fuerint, utriusque fatales, hoc tamen discrimine, quod primi edacitas, mors fuerit secundi. Ah ut inam de uno Herode ob epulandi crudelitate funestissimo primi Adami filio, lamentari possit Ambrosius l. 3. de Virg. Inter epulas atque convivia consumandae crudelitatis profertur edictum! quot enim sunt? quorum par crudelitati ferculum debebatur, quo satiata epulis feritas vesceretur; Intuere! quisquis ex pauperum sanguine, ac sudore, ex viduarum, ac orphanorum oppressa causarum aequitate, ex reipublica collabentis ruina (cujus aeraria publica privatorum abliguriunt mensae) immani epularum pompa de prostrata triumphas frugalitate. Intuere: cum Ambrosio exclamandum est, Christiane acerbissime tuo spectacula digna convivio! porrige dexteram, ne quid saevitiae tuae desit, ut inter digitos tuos rivi defluant sacri cruoris, & quoniam non exaturari epulis fames, non restingui poculis potuit inaudita saevitiae sitis, bibe sanguinem scaturientibus adhuc venis exsecti capitis tui Christi Jesu suis in membris tuam ad comessandi, compotandique tyrannidem crudeliter oppressis, profluentem! sed intuere te quoque in speculo Evangelici epulonis, miserorum sanguine una quidem tecum saginati, at post omnes tui status honorati speciosos titulos, ut ferales epule pro merito conducant, sepulti in inferno.

A

Con-

Congregati in atrio Caiphæ, consilium,
Jesum dolo tenendi & occidendi, capiunt.

Non est consilium contra Dominum. *Stabitne igitur sententia perversissima, ut Jesum dolo tenerent? Stabit sane! quia formam servi accepit, & animatum corpus sumens de Virgine nasci dignatus est homo, Deus. Quod ergo primum hujus beneficii? ubicunq; fuerit corpus, congregabuntur & aquilæ: sed heu quam rapaces! Ubi oculorum acies ad nocendum tam perspicax est, ut nec Deo in humano corpore latenti crudelis parcat versutia. Jesus Agnus innocens, in quo dolus non erat, pertransiit benefaciendo & fanando omnes. Et tunc, ô crudes beluas! congregati sunt Principes Sacerdotum, & seniores populi in atrium Principis Sacerdotum, qui dicebatur Caiphas, & concilium fecerunt, ut Jesum dolo tenerent, & occiderent. Væ probis, ac justis, ubi semel perfrieta quidlibet audendi libido suis eo usq; fudit fraudibus, ut ii, quorum vel maximè interest, justitiam, probitatemq; tueri (quales erant Caiphas, Pontifex anni illius, Principes Sacerdotum), & Seniores populi; Magistratus nimirum Civiles, & ut Lucas habet, etiam Duces exercitus) transeunt in instrumenta Satana; causasq; ad momenta futilis Politia humana, non ad regulas aeternæ veritatis metiuntur. Reus mortis est, qui cum perversis non pervertitur; Doloq; agitur, quod apertis evinci non potest, Ars propria Diaboli ad supprimendam, evertendamq; innocentiam, & æquitatem validissima. Nam verissimè Leo Papa Serm. 6. de Epiphania. Adversarius tamen: Diabolum putat: qui in apertis persecutionibus inefficax fuit, tecta nocendi arte desæviit. *ſablate vos, ut cum Augustino loquar, crepantibus buccis egregia sagacitatis, qui dolosè sapitis in innocentes, aut bene de republica meritos. Interim Christus ait quod est: Vos ex patre Diabolo estis.**

Jesus

Jesus mulierem, super caput suum unguentum pretiosum effundentem, contra indignantes defendit.

MAgdalena Jesum ungit, Christus probat, Judas murmurat. Peccatrix ad Deum, Discipulus Christi convertitur ad Diabolum. Illa quod habet, Christo dat, iste, quod Christus habet, indignè fert. Illa ex dispendio lucrum, iste dispendium ex lucro arguit, si quid obsequii præstetur Deo. Hæc scilicet mundi œconomia est! perditum censet, quod sacratum Deo, emolumento plenum, quod impenditur Diabolo! Pro pudeat usurarium proditionis monstrum post annorum trium discipulatum cum Apostolis in schola Christi exactum, primò rudimenta pietatis à femina doceri! sed pudeat amplius Christianum! cui sicut cum Juda venalis anima, ita venalis item Deus est! Quæris quopretio? Dignà sanè tali fœneratore usurà. Deus vendit pro Diabolo. Vix enim pro Numine nummos adoravit, cùm ecce intravit Satanas in Judam. Luc. 22. O arithmetice stolidissime! utinam te unum falleres tuo illo: Poterat unguentum hoc venditari trecentis denariis, & dari pauperibus. Audi œconomia tue flagitiosissime respondentem Ambrosium lib. 3. de Spirit. S. c. 18. Juda proditor! unguentum passionis ejus trecentis denariis æstimas, & passionem ejus triginta argenteis vendis? Dives in æstimatione, vilis in scelere! Hinc meritò non alium fructum pecuniaria hæc sanguisuga ex hausto cruore sacratissimo Christi refert in cœna ultima, quam ut inebrietur avaritiâ. Id quod Leo Papa Serm. 8. de Juda, sequacibusq; illius pecuniarum idololatris, quibus pro ARA, ARCA est nummaria, lamentatur. Impius Judas maluit minister esse Diaboli, quàm Apostolus Christi! quem non timoris perturbatione deseruit, sed pecuniæ cupiditate distraxit. Sed nunc minatur Isaias 28. Væ coronæ injuriæ mercenarii Ephraim, nam pecunia tua tecum sit in perditionem.

Judas Iscariotes pro triginta argenteis,
Sacerdotum principibus Christi traditionem
promittit.

EN bellas nundinas! ubi mercator Judas proditor, emptores in-
vidi Sacerdotum principes, venales verò merces Christi sanguis
sunt; quæris quo pretio? Ipse nescit mercator imperitissimus. Quid
vultis mihi dare? nec certam postulat summam, ut saltem lucro-
sa videretur proditio, ait Hieronymus. Nesciunt emptores perver-
sissimi, at illi constituerunt ei triginta argenteos. Tanti faciunt
impii thesaurum redemptionis. Ut miratur Cyrillus Hierosolym.
Insane proditor! hoc pretio dignus erat, non qui prodebat, sed
qui prodebat, exclamat Nazianzenus Orat. 28. in Max. Tempore
forami Regis l. 4. Regum, c. 6. venudatum est caput asini octaginta
argenteis, nunc asinus caput mundi, quia filium Dei, triginta vendit.
O! stupece o homo Christi benignitatem, & contremisce ad Judæ im-
pietatem. Tam vili auctione vult æstimari se Christus, ut ab
omnibus ematur, ait Ambrosius in cap. 7. Luc. Judas tamen hoc
pretio Christum vendit, quo emere debuisset. O quam nescit homo
pretium ejus! Nam quaritur æquissimo jure apud Bellarmin. in
Dom. Pass. redemptor benignissimus. Illa nempe Magdalena ad se-
peliendum pretioso unguento unxit, iste ad crucifigendum me
vili pretio vendidit. Sed quam bellè mentita est iniquitas sibi!
Pende quis Judas fecerit? Et mirari desines, quòd vili adeò Chri-
stum pretio vendiderit. Fur erat. Hac ars fure solvitur. Suffe-
cerunt igitur triginta argentei, mercatori pessimo, nec majus lucrum
impia nundinatione, quam quo laqueum emeret, merebatur. Sed
an pauciores Judæ sunt, qui ex impia venditione Christi, si non la-
queum, quem promerentur, certè supplicia aeterna, que incurruunt,
nundinantur. Audite insane Harpyie Origenem Tract. 35. in
Matth. Hoc faciunt omnes, qui accipiunt aliquid corporalium,
aut mundialium rerum, ut tradant, & ejiciant ab anima
sua Salvatorem.

Quæ-

3. MATTH. XXVI. 1. 2.
JESUS dixit discipulis : scitis,
 quia pascha fiet, & filius homi-
 nis tradetur, ut crucifigatur.

Cum Privilegio S. C. M.

C. Weigel.

2. MATTH. XXVI. 3. 4. 5.
 Congregati in atrio Caephae, con-
 filium, **JESUM** dolo tenendi
 & occidendi, capiunt.

Cum Privilegio S. C. M.

C. Weigel.

3. MARC. XIV. 3. 9.
JESUS mulierem, super caput suū
 unguentum pretiosum effunden-
 tem, contra indignantes defendit.

Cum Privilegio S. C. M.

7. MATTH. XXVI. 14. 16.
Judas Iscariotes pro triginta ar-
 gentis, Sacerdotum principibus
 Christi traditionem promittit.

C. Weigel.

Quærentes discipulos de loco comedendi
Pascha, Jesus in civitatem proximam ablegat.

Nihil mirum, quòd Judas à Christo defecerit, quandoquidem enim sapere voluit supra Christum, & Apostolos, insane sapuit cum perversissimis Judæis. Ubi Discipuli reliqui solliciti sunt, ut voluntati obtemperent Magistri. Ubi vis paremus tibi comedere Pascha? Judas intentus est unice, ut nefario tumore sanguinaria obsecundet arrogantia, quàm in Christum stridebant Principes Sacerdotum. Huic ubi ceteri fecerunt discipuli, sicut constituit illis Jesus, & paraverunt Pascha, abiit unus de duodecim, qui dicebatur Judas Iscariotes, ad Principes Sacerdotum, & exinde quærebat opportunitatem, ut eum traderet. Illi cum Christo humili ut ait Augustinus Serm. 130. de tempore, ad mysterium Divinum se præparabant, hic autem, ad tradendum festinat. Nunquam sine lapsu est, qui alta mundi sapit. Judas tam diu Apostolus, quàm diu sensit cum Christi humilitate; ubi cepit inflari, factus est proditor, exaltatus autem pro sua reverentia, laqueo suspensus in arbore, crepuit mediis; dignum sanè inflato superbiâ Mausoleum. Constantes interim discipuli manent reliqui suo in Apostolatu, quia perseverant in humilitate. Sic enim hoc mysterium acutè perpendit Ambrosius in ea verba, ite in civitatem ad quendam. Ubi quæstioni, cur nomen subticuerit Christus, in cujus domo celebraturus Pascha fuerit, respondet, in c. 22. Luc. Idèò sine nomine designatur, ut ignobilis existimetur. Non persona divitis aut potentis eligitur, sed pauper ambitur; & angustum hospitium pauperis, amplis nobilium ædibus antefertur. *Perge nunc ad Principes Sacerdotum ô Juda! sed ubi de schola Christi, ad crudelem synagogam, ab hac ad laqueum, ex laqueo perveneris ad fratrem tuum Luciferum; redi, & refer ex flammis infernalibus tue farinae sociis, quòd Rupertus Abbas l. 3. com. in Gen. c. 1. te simul teste, ac exemplo monet, ubi mens elevatur, ipsâ elevatione dejicitur.*

A 3

Faciunt

Faciunt discipuli sicut coordinaverat
Jesús & parant Pascha.

Licet *Matthæus* in genere *Apostolis* à *Christo* referat *impositam* fuisse provinciam apparandi agnum Paschalem, *Lucas* tamen ad id munus refert solum duos delectos. Misit *Petrum* & *Joannem*, dicens, euntes parate nobis Pascha, ut manducemus. *Theophylactus* in hunc locum ait: Mittuntur *Petrus* ut diligens, & *Joannes*, ut dilectus. *Petrus* diligens, quia *Christum* dilexit plus ceteris, ut patet ex questione illi facta *Joan.* 21. *Simon Joannis* diligis me plus his? *Joannes* dilectus, quia discipulus, quem diligebat *Jesús*. Hinc & *Euthymius* de his duobus: Duo simul simili fervore, se & cætera despicientes. *Petrus* enim quia diligebat, *Joannes*, quia diligebatur à *Christo*, voto mundo superiores in merum transierunt *Christi* amorem. Quidni proinde hos ex cæteris *Redemptor* scerneret, ut parent illud Pascha, in quo *Mysterium Amoris*, venerabilis nimirum *Eucharistia* fuerat instituendum. Crede ô anima! cibus hic non alios patitur aut convivas, aut ministros, ut conducatur, quàm amoris: tantum edis quantum amas, quantum edis tantum proficis, cibus omnino pretiosissimus, at solo amore venalis. Vis nosse pretium? Dicere audeo: ait *Augustinus* tract. 84. in *Joan.* Quo *Deus*, cum sit omnipotens, plus dare non potuit; cum sit sapientissimus, plus dare nescivit, cum sit ditissimus, plus dare non habuit. Vis nosse artificium, ut simul cibus hic pro pretioso conducatur? Audi eundem *Augustinum* lib. de *Catechizandis rudibus*. Ama amorem illius, qui amore tui descendit in substantiam panis, & ibi amorem suum amori tuo copulavit, humiliando se, sublimando te, conjungendo lumen suæ æternitatis limo tuæ mortalitatis.

Discum-

Discumbit cum duodecim Jesus, & edentibus illis, proditorem suum certo signo indicat.

UT proditorem prodat Christus, par pari rependit, querenti enim Joanni, quis nundinator sacrilegus esset Christi sanguinis futurus, respondet Christus Joanni: Cui intinctum panem porrexero. Judas amicum fingit, Christus panem tingit: Judas larvam imponit sceleri, Christus alienum saporem ingerit buccella. Traditor discipulū simulat, ut proditio lateat, Christus alieno liquore personatum dat panem, ut proditor pateat. Quod more suo argute adverit Augustinus Tract. 62. Per buccellam tinctam, atq; porrectam suum exprimit proditorem. Sed quo pacto? Per panis tinctionem illius significans fictionem. O Hypocrisis male sana! num fallis Deum, dum fallis hominem? quantum fallis, tantum falleris. Habent successum larvæ, sed bacchanalia hæc die cinerum nunquam carent, ut ex vestigiis cineribus impressis tandem aliquis Daniel vulpis fallaciam deprehendat; proditus enim fuit & proditor per laqueum, qualis fuerit, cum fixit osculum. Triumphat hypocrisis interdum ad tempus, & quod ait Chrysologus Serm. 7. Hypocrisis secura simulat, fallit prospera, curiosa mentitur, & crudeli arte virtutes truncat mucrone virtutum, jejunio jejunium premit, oratione orationem evacuat, misericordiam miseratione prosternit &c. Sed ò martyrimum Diaboli, ejus enim filia est hypocrisis, ut aptè Cyrillus Hierosolym. Cateches. 4. Imitatur virtutem improbitas, & zizania contendunt triticum videri &c. Sed & Diabolus quoque transformatur in angelum lucis. Plande fortunam tuam ò Hypocrita! sed exitum simulationis à Satana de cælo cadente, ac tanquam fulgur ad modicum parente, arsure interim æternum, si sapias, metire. Quid igitur prodest? ait bene August. in Psal. 45. Si quod est exterius, fanum est; & putrefacta est medulla conscientiæ.

A 4

Panem

Panem benedicens fregit, & dedit discipulis:

Similiter & calicem, gratias agens, dedit illis.

Immensus Christi amor est erga hominem, quod carnem in cibum, sanguinem in potum dederit, quod verò, ut advertit Paulus I. ad Corinth. II. mysterium hoc amoris instituerit, in qua nocte tradebatur. Summum est miraculum bonitatis. Quis enim capiat, quod admiratur in hunc locum Chrysost. In medio offensarum parat beneficia. Vis porro nosse, quæ quantaq; illa sint? Memineris Cyrilli Hierosolymitani Cat. Mystag. 4. In specie panis dat nobis corpus, in specie vini dat nobis sanguinem, ut cum sumpseris, factus sis ejusdem corporis, & sanguinis particeps; sic enim efficiamur Christiferi, & secundum beatum Petrum Divinæ naturæ consortes reddimur. Perit homo, quia in cibo affectavit Divinitatem, habet nunc in carne, ac sanguine Christi ad salutem, quod olim affectaverat in ruinam. O Prodigia largitas! exclamat Urbanus 4. Cent. 1. ubi donator venit in donum, & datum idem penitus est cum datore. Quodq; portentum amoris auget, piissime commentatur Bernardinus Senen. Tom. 2. serm. 14. Quasi non sufficeret amoroso Jesu ad inebriati amoris sui ostensionem, quod semel sanguinem suum sacrum pro nobis realiter effudit in ligno, nisi in nobis quotidie effundat sub Sacramento. Hinc siquidem amanter hortatur Beatus Algerius l. 1. de Sacram. alt. c. 3. Quia per unitatem spiritualem, ita concorporales, & consacramentales sumus Christo, ut dicamur panis Dominicus, dicamur etiam corporis Christi cibus, & sanguinis ejus potus. Sed quando, ubi aut quomodo? Parasti in conspectu meo mensam adversus eos, qui, tribulant me: ait David ad omnes tribulatos Psal. 22. Et quam bene siquidem Et Christus ipse in qua nocte tradebatur, acerbissima passionis hanc mensam Divinam instituit. Christiane cur in tribulatione non recurris ad hanc mensam? Audi Phil. Diac. apud Novarin. Fractâ hostiâ non frangitur Christus Justorum Vita: sic suscipientes illum adversis non debent frangi. Solet namq; Divinum hoc Sacramentum fumentibus illud tantam vim, tantamq; fortitudinem communicare.

Disci-

4. MATTH. XXVI. 17. 18.
 Quarentes discipulos de loco com-
 edendi pascha. JESUS incivi-
 tatem proximam ablegat.
C. Weigel

5. MATTH. XXVI. 19.
 Faciunt discipuli sicut coordina-
 verat JESUS & parant
 Pascha.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel

7. MATTH. XXVI. 23. 25.
 Discumbit cum duodecim Jesus,
 & edentibus illis, proditorem
 suum certo signo indicat.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel

8. MATTH. XXVI. 26. 29.
 Panem benedicens fregit, & de-
 dit discipulis: similiter & cali-
 cem, gratias agens, dedit illis.
C. Weigel

Discipulorum pedes lavat, & renuenti Petro lotionis necessitatem demonstrat.

Mysterio non caret, quòd Christus inter tot sue bonitatis miracula, nulli unquam pedes laverit ante cœnam ultimam, licet id usitatissimū fuerit Hebraeis. Finit à verò cœnà illà sacratissimà, in qua Divinas epulas Eucharistia instituit, mittit aquam in pelvim, & cœpit lavare pedes discipulorum Joan. 13. accipe arcanum Christiane, tuum enim documentum est; ac vide, quid ad porrectum calicem dicat Salvator. Hic est calix Novum Testamentum in meo sanguine: Luc. 22. Habes nunc quales toleraverit in testamento veteri, quales desideraverit in novo. Ibi pulveres dissimulat in pedibus, hinc ne vel in minimo sint immundi, pedes ipse lavat illico. Discere quantà tibi sit opus puritate ô Christiane. Nam scitè in hanc rem Salvianus, dum illud Psal. 18. ponderat. Custodi me ut pupillam oculi. Perfectæ, & sincerissimæ sanctitatis volens cultores suos facere Salvator, jussit ab his cautissimè etiam minima vitari, & quàm pura est pupilla oculi; tam pura esset Christiani omnis vita. Quia, ut idem l. 3. de gubern. Dei. Omnis Christianorum culpa Divinitatis injuria est, atrocius sub sancti nominis professione peccamus; ipsa enim errores nostros religio, quam profitemur, accusat. Hinc & Nicetas ad orat. 42. Nazian. ait: Quòd septem diebus panem fermenti expertem edere lex jubet, id nobis, nempe Christianis: Documentum est, ut in omni vitæ nostræ tempore in simplicitate, & puritate vivamus. Nam bene Ambros. ix Psal. 45. Quis simplicitate, & puritate pectoris dulcior fructus? quis cibus suavior, quam is, quem animus bene sibi conscii, & mens innocentis epulatur.

Jesus discipulos, statim post cœnam de primatu litigantes severa admonitione corripit.

DEliria, quæ agitarunt Apostolos, quis eorum videretur esse major, transerunt in regulam sapientia apud mundi prudentes. Nam ut ait Greg. in c. 12. Job. Hæc sibi obsequentibus jubet honorum culmina quærere, adepta temporalis gloriæ vanitate gaudere, sed quàm insanè? parcendum errori foret; si contentio fieret, quis eorum esset major? Iis tamen in eo versatur omnis, quis eorum videretur esse major. Quid juvat videri? si quod videris, non es! Magnum videri, bonum est alienæ potestatis, & à vulgi pendet lubricæ opinionione; Magnum esse virtutis propriæ ornamentum. Interim Æsopici caues negligunt bolum, & captant umbram. Cavete grandes, ne pueri centum annorum sitis, quando magnitudinem vestram non à virtutis celsitudine, sed strepitu, pompa, nominis estimatis, locupletes titulis, pauperes meritis. Audite Ambrosium in c. 1. Luc, Est coram Domino magnitudo animæ, magnitudo virtutis: ut vir perfectus ille dicatur, qui caret errore pueritiæ, & lubricum adolescentiæ, animi maturitate non sentiat &c. Et si juxta Apostolum PARVULUS sub elementis mundi est, cum enim essemus pavuli, sub elementis mundi eramus, ergo infert idem Sanctus Doctor equissimè. MAGNUS supra elementa mundi est. Tantò major es aliis, quantò crepundius mundi sublimior, Deo quæ virtute propinquior: quàm parva enim sit mundi magnitudo? vel inde conjice, quòd ab ipso mundi Domino, cum hominem induit, puerilis bullæ instar in omnibus proculcata sit.

Dicit

Dicit discipulis: Rogabo Patrem, & alium
Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum.

Æ *Quæ parum suspicitur, ac agnoscitur singulare hoc loco factum
Apostolis beneficium.* Rogabo Patrem, & alium Paracle-
tum dabit vobis, **UT MANEAT VOBISCLUM**, ait Christus Jo-
an. 14. *Multum egisset missurus ad ferendas mox calamitates con-
solatorem, id enim sonat Paracletus. At quòd promiserit consolato-
rem, qui sit constans, ut maneat vobiscum, id enim verò benefi-
cium est, quòd solus Deus conferre potest. Habes igitur lydiùm lapi-
dem o anima hoc in mysterio, quæ vera sint solatia? quæ fallacia? se-
queris interdum solatia, sed prò dolor! quam inania? quia, ut ait Ber-
nardus: Quæ possessa onerant, amata inquinant, amissa cruci-
ant. Vis pura, sincera, fida, constantia? Perpende, quòd in hoc my-
sterio acutè Theophylactus advertit: Nempe quòd nec in se ipso vo-
luerit Redemptor sigi Apostolorum solatia, quia non erat semper cum
illis futurus visibilis. Hinc verba Theophylacti sunt in persona Chri-
sti de mittendo Paracletò. Non enim ita temporaria erit ejus con-
suetudo, ac mea. Quòd & Nazianz. Orat. 44. innuit ponderans
adventum Spiritus S. ut refertur Act. 2. seditq; supra singulos
eorum, & ait: Sessio hæc regix in Spiritu Sancto dignitatis ex-
cellentiam designat, ejusq; super sanctos **REQUIEM**. Certè non
vanè David Psal. 35. de Deo ait: apud te fons vitæ. Praclarè quip-
pe causam reddit Agellius hic. Fontem vitæ appellat Deum, tan-
quam salutis & **HILARITATIS** autorem. *Momentanea sunt
solatia reliqua, & ut ait Nazianz. Orat. de amore paup. Naturâ
nihil est in rebus humanis firmum, quia omnia orbe quodam vol-
vuntur. Ab non excidat monitum Bernardi Serm. 6. de Adventu.
Caro misera, insipiens, cæca, demens, & prorsus insana! transite-
rias quærit consolationes, imò desolationes. Anguilla sunt,
captando amittuntur. Dominus autem in
eternum permanet.**

Sub

Sublevatis oculis dicit: Pater venit hora glorifica Filium tuum, ut & filius te glorificet.

Hæc est mortalium insania! ager medicinam, captivus libertatem, opem egenus odit; fugimus enim, quod sequi oporteret, ut consequamur, ad quod nati sumus. Omnes beati esse volunt, ut cum Augustino loquar, nemo interim vult, per quæ beatus fiat. Crede Christi exemplo: beatitudo Christiani non invenitur in terra suaviter viventium: Titillat calcare gloriæ, non despicit ignominia passionis. Gloria Christiani cum Christo crescit crescentibus adversis. Audi Salvatorem, cum ordiretur stadium passionis. Pater venit hora, glorifica filium tuum, ut & filius te glorificet. Joan. 17. An hora Passionis, hora gloriæ? Ita sanè. Vicit enim tunc mundum, vicit mortem, vicit infernum. Sed omnes patièdo. Hinc gaudens, alacerq; crucem amplectitur sibi à Patre destinatam, ut hominem redimeret; quod bene notat Richardus Victorin. p. 2. in Cant. c. 10. Ita tunc de ipsorum redemptione exultat, ut non putarit magnum id quod pro eis obtulit, sed videatur eos, quos accepit, datos sibi potius in munere, quàm emptos pretio sui sanguinis. *Muta Christiane opinionem, cum se ardua ferenda oggerent; mutabis & lacrymas in risum, saepe cum Christo, & feres cum Christo alacriter. Sententia mutari potest ad solatium, fortuna mutari non potest ad libitum, ut crux amara dulcore non careat; abhorrenti enim aspera, sed amplexanti dulcis fit. Divine sapiens cum Christo, Diabolicè cum mundo: Hic enim cum Satana in cruce crucem invenis, illic cum Christo in cruce solatium auge. Bene Salmeron Tom. 9. Tract. 5. Perpende, quàm diversa sint hominum ac Dei judicia? Nemo enim nostrum horam vocaret suam, in qua vita sibi eripienda esset. Christus tamen ob illustrandam Dei gloriam & electos ab æterna damnatione liberandos horam suam, adde, & gloriam suam vocat. Tu quoque salva temet ipsum, sed per crucem. Crux enim est vera gloria Christiani.*

Christo,

9. IOHANN. XIII. 4. 5.
 Discipulorum pedes lavat, & re-
 nuenti Petro lotionis necessita-
 tem demonstrat.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

10. LUC. XXII. 24. 29.
 IESUS discipulos, statim post ce-
 nam de primatu litigantes se-
 vera admonitione corripit.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

11. IOHANN. XIV. 15. 16.
 Dicit discipulis: Rogabo Pa-
 trem, & alium Paracletum dabit
 vobis, ut maneat vobiscum.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

12. IOHANN. XVII. 17.
 Sublevatis oculis dicit: Pater
 venit hora glorifica Filium tu-
 um, ut & filius te glorificet.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

Christo, lapsum discipulorum prædicenti,
 Petrus contradicit: cujus trinam abnegationem
 prælagit.

MAgisne jaēt antiām Perri, an clementiam Christi penitūs in-
 specto admireris mysterio, non faciliē dixerim. Trinam Chri-
 stus Petro negationem prædicat; Petrus negaturum se negat, quod
 affirmat veritas. Reusne magis, quod Christum, an quod verum
 Christi neget vaticinium? Trinam interim prædicat Christus Petro
 negationem non sine mysterio. Quia tria Petrus promittit Christo,
 & servat nihil. Promittit se socium carceris, promittit se socium
 mortis, promittit immobilem se in confessione Christi perstiturum:
 Domine tecum paratus sum &, in carcerem, & in mortem ire. Et
 si omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor.
 Interim tracto ad carceres Christo, Petrus fugit. Patiente Christo, Pe-
 trus Christum perjurus negat. Moriente Christo, Petrus à longè cru-
 cifixum spectat, ut procul sit à cruce. Hac nimirum herosa sunt faci-
 nora jaēt antiæ, quæ Leonem verbis, factis leporem agit. Quid verò
 ad cumulat a flagitia mansuetissimus Redemptor. Ah disce à Chri-
 sto Christiane, quem te in proximum geras, cum delinquit? non illico
 stringit in reum supplicia, sed prius orat, pro fragilis luti constantia.
 Ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, & tu aliquan-
 do conversus confirma fratres tuos. Nota verba singula, quàm
 bonus pastor correctione delinquentis, non supplicio delicti gaudeat.
 Sed fortem ad cohibendos in disciplina disculos te zelus vult. Si Chri-
 stus in Petro erravit mansuetudine, tu Christum errantem tua cor-
 rige fortitudine. Sis fortis, hortor, precorq̄, at qualiter fortem te
 vult exemplo Christi hom. 58. in Gen. Chrysostomus. Nihil mansue-
 tudine violentius, nam sicut rogam, cum valde accenditur aqua
 injecta restinguit, ita & animum camino magis exardescentem
 verbum cum mansuetudine prolatum extinguit. Sic enim Euty-
 mio teste recordatus verbi Domini, utiq̄ mansuetissimi, & Petrus
 conversus post negationem per fletum amarum in pristinum
 locum denuo restitutus est.

Venit

Venit in villam Gethsemane, & dicit discipulis: Sedete hic, donec vadam illuc, & orem.

ENut revoluta in se denuo vicem alternant mysteria. Christus inchoaturus dolores passionis in primam tragediæ scenam villam deligit. Tunc venit Jesus cum illis in villam, quæ dicitur Gethsemani. Mortem Christi cudent in urbe Judæi, & Christus mortem obiturus abit in villam. Quam aptè respondet vulnere medela. Quòdenim in villam secedat, cum orditur seriem tormentorum, causam discite ab Augustino, qui, quid sit villa, explicat alio loco Serm. 33. de Verb. Dom. In villa empta Dominatio notatur, ergo superbia castigatur. Ex villa nunc gradum parumper ad paradysum retrahere. Illicium primum, quod in prævaricationem Evam præcipit avit, an aliud erat, quàm superba dominandi ambitio? eritis sicut Dii. Divinitatem in pomo devorare voluit elata mulier; hinc quia par Dii esse gestiebat, par facta brutis est; imò dejecta infra belluas, quia effræni cupiditatum libidine in Deum erecta omni peccude deterior evasit. Tam graviter lapsus hominem erecturus redemptor, in villam passurus abiit, ut quia superbia primum induxit flagitium, primum Christo inferret supplicium. Ah Dea stros mundi! quo vos rapit ambitio Dominandi? Præmas in urbibus, in magistratibus, in aula per aqua, & iniqua prensatis; at quàm gloriosos vos inde putatis? nunquid eritis sicut Dii? Dicam paucis omnem gloriam vestram; Præmi estis patientis Jesu carnifices, siquidem vestra superbia patienti præma irrogat supplicia. Nunc ambite præmatu: at felicitatis vestre nunquam immemores, notate, quod de vobis Minutius felix in Octavio ait. Miseri in hoc altius tolluntur, ut decendant altius: hi enim ut victimæ ad supplicium faginantur, ut hostiæ ad pœnam coronantur.

Assum-

Assumpto Petro & duobus filiis Zebedæi, ait:

Tristis est anima mea usque ad mortem.

PArallela Tragice pari utriusque fluxu devolvuntur, & in quo mortale vulnus accepit homo terrestris, pœnam sentit lethalem homo celestis. Tristis est anima mea usque ad mortem: ait Christus. Tristitiam credo, tristitie modum, cum sit usque ad mortem, non capio. Amare, ac tristari, par quidem semper in amantibus pondus habent. Sed quantum amor amaroris ex tristitia, tantum dulcoris tristitia ex amore haurit: nec enim sua solatia vel amantibus in tristitia, vel tristantibus in amore desunt, ubi sanus amor est. Si proinde amore persuasa est Dei sapientia, ut hominem indueret hoc amoris artificio redemptura hominem, cur usque ad mortem tristetur? quid enim triste amanti pro amato? siquidem ut sanè doctissime idiotæ c. 13. de Divin. amor. Omnia gravia, & difficilia verus amor facit facilia, & quasi nulla. Pondera verba patientis Jesu, hominem inspicere peccantem, Deum adverte redimentem, & mirari desines Christum tristantem. Tristis ait est anima mea. Cur tristem ait animam? Te ipsum consule ô homo, & causam reddes quesitè pariter. In anima primum vulnus accepit peccator; hinc ibi redemptor dolorem inchoat suum, ubi reperit morbum nostrum: Anima perierat salvandi, proinde in anima tristatur Salvator. Vide vulneris tui gravitatem ô peccator, cujus enormitate usque ad mortem tristatur medicus. Ride in peccato, & exulta in rebus pessimis, tristante usque ad mortem vindice peccati Deo. Tristare potius cum tristante per contritum gemitum, & cum Ambrosio in c. 22. Luc. dic. Suscepit tristitiam meam, ut mihi suam lætitiâ largiretur; & vestigiis nostris descendit usque ad mortis ærumnam, ut suis vestigiis revocaret ad vitam.

Pro-

Procidit in faciem orans: Pater, transeat à me calix iste, at non sicut ego volo, sed sicut tu vis.

Jacet pronus in terram facie Deus, qui de terra fecit hominem lutum quid ominaris de figulo? ubi vides tui amore migrasse artificem in opus suum. Collumne cœnium in cœlum elat à fronte circumaget? ubi cœli Dominus pro cœno in terram procumbit facie! Peccavit fastu in Deum homo, quod, cum terra fuerit, esse Deus affectarit: Procidit in terram facie Deus, ut humilitate suâ hominem infra terram delapsum erigeret: Procidit in faciem suam, ut humilitatem mentis ostenderet, ait Anselmus. Clausum erat per arrogantiam hominis terre cœlum, ubi homo se terram oblitus cum Lucifero astra transcendere contendit. Reseratur clausum denuo, ubi terram se meminisse Deus homo cœpit, & sui demissione in terram facie provolvitur. Procidit super terram, ut illam poneret super cœlum, ait Bernardin. Senen. in hunc locum. Maledicta fuit, cum supra terram terra se refractario ausu in Deum erexerit, benedicta denuo, cum in terram se facie Deus abiecit: In faciem suam super terram procidit, ut maledictio illa terminaretur, qua ob peccatum maledicta est, ait hic Novarinus. Obtinuit regnum olim Romanum Junius Brutus, cum, ubi regales fascies ei constitutos inauduit, qui primus matri suæ basium fixerit, humi procumbens, exosculatus terram est. Obtinuit homo Deus, Regnum cœli, ac terræ, cum in faciem procidit super terram, eiq; ut matri omnium sanguine affixit oscula: Data est mihi omnis potestas in cœlo & in terra. Quid alta petis igitur incante cinis, cum cœlum solâ humilitate sit venale! Audi Bernardum in Publicano humili te monentem Serm. de 4. modis orandi. Regnum cœlorum vim patitur: vim faciebat publicanus ille, qui dum non audet oculos in cœlum levare, ipsum cœlum ad se potuit inclinare.

Dor-

13. MATTH. XXVI. 32, 34.
 Christo lapsum discipulorum praedicienti, Petrus contradicit: cuius trinitam abnegationem praefagit.
Cum Pr. P. S. C. M.

14. MATTH. XXVI. 30.
 Venit in villam Gethsemane, & dicit discipulis: sedete hic, donec vadam illuc, & orem.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

15. MATTH. XXVI. 37.
 Assuntio Petro & duobus filiis Zebedaei, ait: Tristis est anima mea usque ad mortem.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

16. MATTH. XXVI. 39.
 Procidit in faciem orans: Pater, transeat a me calix iste, at non sicut ego volo, sed sicut tu vis.
C. Weigel.

Dormientes præ tristitia discipulos, è somno excitat, ádque orationem graviter cohortatur.

Quid sibi vult adeò dispar in Christo, & Apostolis tristitia successus. Tristatur Christus, & orat; tristantur Apostoli, & dormiunt. Tristis est, ait Christus, anima mea usque ad mortem, & quid agit? Progressus pusillum procidit in faciem suam orans. Tristante Christo tristantur & Apostoli quidem, sed invenit eos dormientes præ tristitia. Luce 22. Pars utraq; tristatur ob imminentes in passione cruciatus; nihilominus quorum causa tolerandi sunt, dormiunt, cui tolerandi sunt, orat. Si sapis, in angustiis exemplum sequere orantis Christi, non ignaviam dormientium Apostolorum. Habes documentum? habe documentum quoq; mysterium. Orans in tristitia Christus confortatur ab Angelo, dormientes in tristitia Apostoli subruuntur à Diabolo. Nam ille, quia in tristitia orat, roboratur, ne deserat negotium redemptionis; isti, quia in tristitia dormiunt, enervantur, ut in passione deserant redemptorem: Relicto eo fugerunt omnes. Crede ô Christiane, angustie, aut prementia interdum pericula, non ab oneris gravitate, sed oblectandi diversitate pondus vel minuunt, vel augent: excitant magnanimum, opprimunt ignavum. Illi Deus, ut gloriósè perfringat, cumulat, isti vires demon, ut ignavè succumbat, surripit. Omnia potes in eo, qui te confortat. Deum in angustiis, periculisq; prementibus ne deseras, cum nec ille, se non deserentem, deserat. Vigilantium somnia sunt, in periculis, & angustiis excidere animo. Disciplina virtutis est, fortunæ in deteriora semper proclivitas, ait Ethico-Politicus. Tu quoque gratulari poteris. Mihi autem adharere Deo meo bonum est. Si memineris Chrysofomi hom. 19. in Ep. ad Hebr. Vita est plena iis, quæ te exercent, fortemq; reddunt, ac robustum, non vides etiam arbores, quò magis ventilantur, & agitantur à ventis, eò fiunt fortiores. Primus non ultimus in angustia Deus sit.

B

Ad

Ad Patrem suum flexis genibus oranti, apparet angelus de cœlo, confortans eum.

Tristatur Christus, confortat Angelus; Dolorem ingerit mundus, cœlum fundit solatia. Sed quo artificio hac sibi tam belle temperantur? Audisti Christum præ dolore tristantem, vide nulla in dolore solatia captantem. Lenimen doloris in Deo querit, & robur in dolore, licet sanguineo, de cœlo accipit. Apparuit autem ei angelus de cœlo confortans eum. Monet hic, quod monendum est Vener. Beda. Creator creaturæ suæ non eguit; sed homo factus, sicut propter nos tristis factus est, ita propter nos confortatur. Tristaris inter dolores innumeros non raro cum Christo in hac lacrymarum valle, ubi experientiâ tuâ cum Calio Rhodigino l. 1. lect. antiq. c. 2. fateri debes, non tam ipsum hunc, quem tantopere admiramur, mundum, malorum appellari congeriem, quàm esse. Vis vera solatia in doloribus, quare illa, ubi quesivit Christus, & accipies, unde accepit Christus. In cœlum recurrit Christus orando, de cœlo succurrit angelus consolando. Quid gutta in hias? ubi torrens offertur, stillis mundus, torrente voluptatis Deus in dolore potat. Ab ibi nostra fixa sint corda, ubi vera sunt gaudia. Erras ô anima! si aliò, quàm ad unum Deum, recurras in doloribus. Quando quidem hac de causa illos immittit, seu animi, seu sint corporis, ut ad eum te studiosius reducas. Nam verissimè Gregorius, quæ hîc nos premunt, nos ad Deum ire compellunt, causam si cupis, dabit Amb. in Psal. 118. Magis enim secundis rebus animus extolli solet; cùm autem urgetur adversis, tunc demum implorat auxilium: nempe Dei. Sensit experimento suo id August. cum in Psal. 93. ait. Punctus tribulatione cœpi, quærere refugium, quod in illa felicitate seculari desieram quærere, &c. secedat spes sæculi, & accedat spes Dei.

Rursus

Rurfus dormientes discipulos relinquens,
abiit, & oravit tertio, eundem sermonem dicens.

Inusitatum habes certamen inter vigilantiam Christi, & somnolentiam discipulorum. Ille preces, & vigiliis, hi somnum producunt, & inertiam. Duo proposuit Christus, quæ veterum excutere discipulis potuissent. Primum est, sic non potuistis vigilare unâ horâ mecum. Alterum, vigilate, & orate, ut non inretis in tentationem. Primum si perpendamus, longè minùs verba sonant, quam exprimunt. Nam ut acutè advertit Chrysof. hom. 83. in Matth. hic bene ponderanda est particula: Mecum. Multi enim vigilant, sed non vigilant cum Christo: Nam etiam, ut jugulent homines, surgunt de nocte latrones. Judas profectò solerter vigilavit, & cum eo scelestissima fax omnis Judæorum: sed ut Christum comprehenderent. Verùm an ideo vigilavit cum Christo? Discipuli ergo non tam reprehensione digni erant, quòd non vigilaverint, quam quòd non vigilaverint cum vigilante Christo. Pastor Pastorum Christus Pastores & suos constituit Apostolos. Vult igitur, quòd boni Pastoris est, eos vigilare secum, ut redimant, non cum Juda, ut perdam. Pastor es? at vigil! fortasse baculo non pabulo? nomen geris, re cæres, ut ait Augustinus, vigilas equidem, sed cum Juda. Et quia Judas fur erat: inspicere te in Evangelii speculo, quis tu sis? Nam Joan. 10. ait Christus, fur non venit! ad oves nempe, nisi ut furetur, & mactet, & perdat. De se vero, ut de bono pastore, subjungit, ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant. Audi Chrysof. in Psal. 113. Hoc maximè ostendit Principem, quòd scilicet suorum curam gerat, eisque provideat, ac prospiciat. Ideo dicebat Christus Pastor bonus: non dixit, honoratur, & colitur sed animam suam ponit pro ovibus suis, hoc est principatus, hoc est pascendi scientia, tua negligere, & eorum, quos regit, curam gerere.

Quid vigilas ergo, ut præsis, nisi vigiles ut profis? infelix Pastor! quem potestas, non benignitas à vigilantia commendat.

B 2

Reliquit

Reliquit dormientes & sopitos iterum discipulos suos, abiit & oravit tertia vice.

Vigilare monet, orare suadet Christus; utrumq; tamen, ut non intrent in tentationem Apostoli. Patrum sensus est in hunc locum, nec vigilandum, nec orandum suasisse Apostolis ut non tententur, sed ne in tentatione labantur. Sufficiat in hanc rem Hieronymus inquam IMPOSSIBILE humanam animam non tentari. Ergo non ait, vigilate, & orate, ne tentemini, sed ne intretis in tentationem: hoc est: ne vos tentatio superet. Monitum profectò discretum, juxta & saluberrimum. At quotus observat? Christus ter ad orationem, & vigiliis revertitur; & oravit tertiò. Discipuli ter in somnum, & segnitiam relabuntur. Quid proinde mirum? Si Christus perseveravit in patiendo, siquidem perseveravit in orando. Et quid mirum? Si Discipuli tempore passionis perseverant in Christo deserendo, siquidem perseverarunt in tentatione dormiendo. Misterio non caret, quòd Christus ter oraverit; nam oravit Mente, lingua, & sanguine: factus est sudor ejus tanquam guttæ sanguinis decurrentis in terram: qualiter nullus, ut, ut, fuerit contemplativus, oravit. Nihilominus tamen etiam sanguineà hac oratione Orator hic Divinus, quod oravit, non impetravit. Oravit: Pater mi si possibile est! transeat à me calix iste! Interim verò solum robur impetrat, non ut calicem à se amoveat, sed ut propinatum constanter ebeat. Si ergo Dei filius à Patre nec oratione sanguineà obtinuit, ut id, quo premebatur, effugiat, sed robur, ut, quod premebat, constanter perferat? Quid oro dissidis Deo in tentatione, si robur dat, ut feras, licet non det auxilium, ut fugias. Orare tuum est, ac pugnare in tentationibus, non à tentationibus immunem esse. Post Hieronymum enim citatum audi Chrysost. Armatura in tentationibus est deprecatio. Hoc si feceris? promittit August. Consummatis eis non consumeris.

Venit

17. LUCE. XXII. 45. 46.
 Dormientes præ tristitia discipulos, è somno excitat, adque orationem oraviter cohortatur.

18. LUC. XXII. 43.
 Ad Patrem suum flexis genibus oranti, apparet angelus de celo, confortans eum.

19. MAT. TH. XXVI. 43. 44.
 Rursum dormientes discipulos relinquens, abiit, & oravit tertio, eundem sermonem dicens.

20. MAT. TH. XXVI. 44.
 Reliquit dormientes & sopitos iterum discipulos suos, abiit & oravit tertia vice.

Venit ad discipulos dicens: Dormitis jam?
Surgite, eamus, ecce appropinquavit tradens me!

L Eoni, ajunt, à natura ingenitum, ut eum, qui generosè frontem obvertit, illesum prætereat; decerpit illico terga vertentem. *Fortuna sequior Leonis indolem habet, frangit inertes, frangitur à magnanimis. Vis de sinistra triumphare fortuna? frontem obverte, non terga; & Seneca meminervis Epist. 13. Plura sunt mihi Lucilli, quæ nos terrent, quàm quæ premunt; & sapius opinione, quàm re laboramus. Ingruit ferenda calamitas, & ecce cum scriptura dicit piger, Leo est in via, & Leæna in itineribus. Strenuus verò animus, exultat audacter, in occursum pergit armatis. Job. 39. Telam crudelitatis Judaica in Christum orditur savities, obviam se procellis fert Christus: Surgite eamus, ecce appropinquat, qui me tradet. Frontem, non terga obvertit. Et ut ait Bernardin. Senen. T. 1. Ser. 55. Fervidus velut athleta, bulliens AMORE, & triumphans fortitudine, sciens omnia, quæ ventura erant super eum, occurrit. Quæ hæc repentina mutatio dextera Excelsi? qui paulò antè calicem passionis deprecabatur, transeat à me calix iste. Nunc obviam tormentis properat. Surgite, eamus. Tam diu calicem horret, quàm diu tristis hæret. Discussio mœrore ab Angelo, pugnandi redit alacritas, & amara dulcorantur, eamus. Nempe tristitia, Demonium illud nigrum, perniciosissimum virtutis terriculamentum est, quod adversis terga vertere compellit, ubi amor frontem opponit. Bene in hanc rem citatus Bernardinus. Corde manet impavidus &c. nihil perhorrescit, cum amor sequatur effectum, qui genus humanum à periculis æternis, suis tormentis tranlatoriis disposuerat liberare. Mentem affectumq; tu quoque corrige, ac effectum saluberrimum adversitatum cogita, mox amabis, quod horruisti, vinces quod metuisti. Sit enim atrox calamitatum species, plus non habet sinistri, quàm quod de virtute monet Philo Heb. in Sacrif. Abel. Imaginationem quandam primo congressu nobis incutit cum metu difficultatis conjunctam, sed assuetudo rem ostendit jucundam.*

B 3

Jesus

Jesus hostes, cum quærent eum, efficaci
verbo, ego sum, in terram dejecit.

Disce Christiane, quod verbum, per quod facta sunt omnia, omnia
possit in tuis, qua fecit. Mirabilem habes primi congressus in
pugna Christum inter, ac satellites eventum. Ille pugnat verbo, &
sternit, isti rem armis agunt, & sternuntur. Hi fraudulenter Ma-
gistro Judæ mentiuntur amicos, qui non erant, & cadunt: Ille fiden-
ter edicit se Jesum, qui fuerat, & hostibus dejectis inconcussus perstat.
Vide mendacii nunc imbecillitatem, & reverere veritatis firmitudi-
nem. Illa vincitur armata, hæc triumphat inermis. Adeo nihil
candore animi, sinceræq; simplicitate robustius: quando, ubi veritas
dicit: Ego sum: simulatio quantumvis valida, & callida retroa-
cta concidit, suâq; se ruinâ confundit. Mentita est iniquitas sed
sibi. Cum veritatem à mendacio vinci posse arbitrabatur. Quid
fraudibus, & simulatione circumvenis justum, ô insidiator mendax!
cum veritas judex pariter & vindex tui sit futura mendacii? Falle,
mentire, simula, sed ruentes ad vocem Veritatis intuere satellites:
& pondera cum S. Leone serm. 1. de Pass. Dom. Quid jam poterit
Majestas ejus judicatura, cujus hæc potuit humilitas judicanda?
semper laqueis, ac pedicis instructum est mendacium, sed an non tan-
dem se ipsam capit? quemadmodum Judæ socii, mentiendo amicos,
ut Christum innocentem comprehenderent, primi erant, qui abie-
runt retrorsum, & ceciderunt. Suis se armis retundit simulatio,
proinde nunquam tibi evanescat ex mente, si Christianus es; quod
monet Isidorus Pelusiot a l. 5. ep. 401. Lubens, volensq; VERITA-
TEM honorans malleme vinci, quàm mendax vincere, vera ete-
nim narrans, etsi vinci videar, vinco, solo verò malo
superans, tamen vicisse videar,
victus abeo.

Judas

Judas signo osculi Christum tradit, in quo
conflictu Petrus Malcho auriculam amputat.

Refert Alciatus Emblem. 51. quasdam anates adeò bellè adpro-
ditionem instrui, ut ad alias liberè volantes, adulatorià garru-
litate in retia secum greges integros adducant. & concludit.

Perfida cognato se sanguine polluit ales,

Officiosa aliis, perniciofa suis.

An adulatorem tulerit mundus, qui non fuerit simul proditor, haud credo, aut enim te aliis, aut alios tibi prodit. Judas proditor cum adulator, & adulator cum proditor, abundè probat gemina hæc artificia, nomina duo, rem unam esse. Quid peruersius agi potuit, quàm autorem pacis, sub pacis osculo venundari, exclamat Laur. Justin. in hanc rem. Cetera vitia nascuntur ex corruptela morum; adulatorius proditor ex liberalitate beneficiorum. Hinc Beda in persona Christi de Juda: Propter te suscepi ingrati, quod tradis! Nunc malitiam adulatorii proditoris expende. In vitis reliquis Diabolus peccatorem sua potestatis non antè facit, quàm peccatum perpetratum sit: ut verò adulatorium proditorem agas; prius Diaboli sis, necesse est, quàm pecces. Conclusionem probant facta Jude. Fur, murmurator, seditiosus, incestuosus erat Judas, & tamen ut hæc omnia tentaret, non intravit Satanas prius in Judam; ut verò adulatorius proditor fieret, intravit autem Satanas in Judam, & tunc demum primò: abiit, & locutus est cum Principibus Sacerdotum, & Magistratibus, quemadmodum illum traderet eis, Consolamini in verbis istis proditorii adultores: habetis præveniens auxilium, Satana, ubi vitia reliqua, ut succedant, contenta sunt concomitanti. Ceteri namq; quòd peccent, vos ut peccetis, Diaboli estis; sed qualis prædestinatio, talis gratia, utraq; Diabolica. Rectè Sigismundus Imperator adulanti alapam impegit, & ubi adulator exclamavit. Quid me cædis Imperator? respondit, quid me mordes proditor? Hinc bene Scorpiones Bernardus, Lamias infernales Hugo Carensis adulatorios proditores nominat. Nec mirum, quòd hoc vitium adeò proprium Diabolo sit, primum est ejus artificium, adulando enim

Evam nosq; omnes prodidit, cur præcepit.

B 4

Præci-

Præcisam servi Principis Sacerdotum
auriculam, Jesus tangens sanavit.

NOtat acutè in hunc locum Origenes, Malcho auriculam dexteram esse præcisam, quòd Judæi, ex quo Christum rejecerunt, non nisi cum sinistro auditu audiant. Hinc eos, qui magnalia beneficiorum, & miraculorum Christi depradicabant, adeo parùm audire poterant, ut eos eiecerint ex synagogis, onerârunt calumniis, persecuti sint mille probris, quemadmodum contigit cæco nato, qui visum sibi per miraculum à Christo restitutum constanter affirmans, anatHEMA fieri debuit. E contra qui falsa testimonia, iniquas criminationes, mendaces, detractoriasq; calumnias in Christum efutiebant, quòd sit populi seductor, Damoniacus, potator vini, peccatorum, & publicanorum antesignanus, & Patronus &c. Oraculorum instar avidissimè audiebantur. Vitium hoc gravissimum sinistri auditûs correcturus Redemptor, ut non tantùm cum sinistro auditu mala, sed etiam cum dextero bona, ut par est, audiant, tangit, & sanat Malcho dexteram præcisam auriculam. Dignum planè Salvatore miraculum; sed quod æquè parùm tunc impetravit à Judæis, quàm hodie à Christianis, quotus enim non caret auriculâ dexterâ (siquidem cum sinistro auditu tantùm audit) licet eam non Petrus, sed Diabolus præciderit, ut scabiosa tantùm, non laudabilia pariter de proximo audire velint. Natura geminam ideo dedit aurem, sed meliorem, quia dexteram præcidit calumniandi libido. In vitia hominum inquirunt pene omnes, in virtutes, & bene gesta vel nullus, vel rarus. Hirudines perverissima! que malignum tantummodo sugunt sanguinem, relicto saniore. Utinam in aurium loco mundus univèrsus monitum Nazianzeni ad Olympiadem appenderet. Aurium tuarum ornatu non in margaritis, sed in eo situs sit, ut optima quæque verba excipiant. Malis autem, & perniciosis animi clavis imponatur. Nunquam scelus hoc tibi careat, semperq; invitus malè audit de se, qui lubens malè audit de aliis.

Ait

21. MATTH. XXVI. 45.
Venit ad discipulos dicens: Dormitis jam? Surgite, eamur, ecce appropinquavit tradens me!

C. Weigel

22. IOHANN. XVIII. 3. O.
JESUS hostes, cum quererent eum, efficaci verbo, EGO SUM, in terram dejecit.

Cum Privi. S. C. M. C. Weigel

23. MATTH. XXVI. 47. 50.
Judas signo oculi Christum tradit, in quo conflictu Petrus Malcho auriculam amputat.

Cum Privi. S. C. M. C. Weigel

24. LUCE. XXII. 50. 51.
Præcisam servi Principis sacerdotum auriculam, JESUS tangens sanavit.

Cum Privi. S. C. M. C. Weigel

Jesus dixit turbis: Tanquam ad latronem existis cum gladiis & fustibus comprehendere me.

AUcupes imperitissimi, aves non capiuntur fustibus; & vos his instrumentis amori necitatis insidias, Prædo amor est, non abnuo, sed blandè violentus, nec prædatur corda nisi volentium, gladios proinde ac festes non metuit, alas habet, ictum avolando eludit: Quid ergo, ut vinciaris Christum, tanquam ad latronem existis cum gladiis, & fustibus? Ponite hos cippos; blandis capitur, cum amet, dura effringit, cum Deus sit. Vester est, non fugiet, vincetus antè sui amoris laqueis, quam vestri furoris vinculis. Queritur tamen, ut latro, gladiis, & fustibus agnus innocens! At quid mirum? queritur à latronibus. Latere, ac nocere opificum & latronum: suam igitur dum insidiosè latent, ut noceant Judæi, artem in Christum exequuntur, qui nec latuit, nec nocuit, quotidie palàm docens in templo, pertransiensq; benefaciendo, & sanando omnes. Sic fit, pede suo metitur semper candorem versutia, & nemo probus habetur ab improbis. Quid igitur ô anima? flagitiosos offendit vita integritas. Nam ut similitudo morum est mater amorum, ita dissimilitudo factorum est fomes odiorum. Aut igitur pervertaris cum pervertis, aut patiaris cum probis, necesse est, alterutrum elige: sed cum Christum capi ut latronem vides; recordare, quòd captivus hic ille sit, qui captivam duxit captivitatem, ut captivis capturâ suâ restitueret libertatem, lectores perderet. Tu quoque si sapis, ride perverforum odia, nam insectantur in testimonium virtutis. Non ferunt lucem noctua, nec probitatis candorem impii. Solare te cum Augustino Conc. 2. in Psal. 36. Persequentis animum putrefacit iniquitas.

Nam quidquid in te profert, in illum redit. Illius enim persecutio te facit Purgatum, illum Reum.

Petrum

Petrum foras stantem, discipulus alius in conspectu ostiariæ, deducit in atrium.

Ostiarius ostiariæ salutem. Petrus cœlestis ostiarius non nisi beneficio infernalis ostiariæ admittitur in atrium summi Pontificis. Petre quid futurum putes tecum eo in domicilio, ubi Christus non intronittitur ab ostiaria, nisi ut iniquissimè tractetur ab hero. Cave ab! cave! nam venenata semper sunt beneficia feminarum, ubi Christus est captivus. si malè vaticinor ego, non malè commentatur Ambrosius in hunc locum, malè Eva induxit Adam, malè Petrum introduxit fœmina. Observa igitur penitius ô Christiane prima semina Petri negantis, & Adami cadentis. Hic perit, cum admisit, quod mulier voluit, ille negavit, cum iuit, quò a fœmina est admissus. Utrobiquè ostiaria infaustra erat fœmina. Et quod bene observandum: Eva ostiaria fuit ad cor Mariti, ancilla ostiaria fuit ad atrium summi Pontificis; hoc est ostium sacratissimi tribunalis. Nunc mirari desine Adamum cadentem, Petrum negantem, Christum injustè in tribunalibus vapulantem, ostiariæ sunt fœmina. Quid enim boni aut equi futurum putes, ubi ostiaria cordis (& utinam non raro summorum secretorum) ea tantùm admittit consilia Marito, qua Demon suggerit Evæ, ut accidit Adamo, cum cecidit. Ubi causæ, partes, & negotia non alia, nec aliter ad Magistratum admittuntur, quam quæ, aut prout ab informatione ostiariæ introducuntur, Scilicet ut veritas negetur, ut contigit Petro. Mirare nunc Diabolum in tribunalibus per ostiarias triumphantem, non mirabitur mundus Christum à Malchis apud Caiphas a lapidibus vapulantem. Hinc enim indigni eminent, bene meriti negliguntur: causæ justissimæ subvertuntur, & fraus palmaris jugulat equitatem! nam quid aliud eveniat? ubi per affectum & munera sententiæ à fœminarum patrocinio emuntur. Si quippe, ut ait Gregorius l. 12. mor. c. 15. Primam viro Injustitiam mulier propinavit in Paradiso, stabit & nunc, quod non de una ostiaria lamentatur Tertulianus l. de habit. mulieb. Tu es Diaboli janua, tu es Divinæ legis prima defertrix, tu es, quæ eum suafisti, quem Diabolus aggredi non voluit.

Petrus

Petrus sequitur Christum usque in atrium,
ibique sedet cum ministris, ut videat finem.

MAli ostium pessima reclusit ostiaria? quid cum Petro igitur?
postquam ad Caiphe atrium est admissus à femina. Et ingressus
intro sedebat cum ministris, ut videret finem. Ah Petre quid
agis? Petrus agit, quod agi solet ibi, quo duce sceminâ peruenitur:
seductrix ad seductores deducit. O quam verè lamentatur Laurentius
Justinianus in hunc locum. Unde tanta ô Petre mutatio?
tamq; tibi repentina dejectio contigit? Paulò antè cum senatoribus
cœli, terræque principibus præsentè verbo habitare solebas,
& nunc cum vilissimis resides, & indignis! tuas priùs Divinis
alloquiis accommodabas aures, in præsentiarum autem, nugis,
obtreccionibus, blasphemâs. Ah Petre quid sedes inter ministros
Diaboli, Minister Dei? an hîc securus tibi sedendi locus, ubi
nemo sedet, nisi qui cadit, si quidem sedet cum divitibus in occultis
ut interficiat innocentem. Quid sedes, ut videas finem Christi
patientis, si non audis lamenta gementis? consilium malignantium
obfudit me. Irrita est omnis admonitio, securus enim sedet cum ministris,
ut videat finem passionis, qui nihil sollicitus est de periculo tentationis.
Hinc bene advertit Cyrill. l. 11. in Joan. c. 42. quod sedeat,
ut cum unus de Domesticis Pontificis esse videretur, à nemine
interrogaretur, quis esset. Sic nimirum salus in periculo queritur,
ut gravius temeritatem prosternat securitas. Christiane securus esse
vis, time semper securitatem. Quis locus cœlo securior? Et amen
audi Rupertum Abbatem in ea verba Apocal. de filio Dei, & habebat
in dextera sua stellas septem, ubi ait: de cœlo stellæ plurimæ
ceciderunt, & de stellis facti sunt principes tenebrarum &c. itaque
qui tenet septem stellas in dextera sua, simul terribiliter innuit,
ut qui se existimat stare, videat ne cadat, non enim suâ stat
virtute, sed dexterâ Domini continente.

Jesus

25. MATTH. XXVI. 53.
 Atti Petro: Convertite gladium in
 locum suum, nam accipientes
 gladium, gladio petibunt.
C. Weigel.

26. MATTH. XXVI. 53. 56.
 Iesus dixit turbis: tanquam ad la-
 tronem exiistis cum gladiis et ful-
 tibus comprehendere me.
C. Weigel.

27. IOHANN. XVIII. 16.
 Petrum foras stantem, discipulus
 alius in conspectu ostiariae, de-
 ducit in atrium.
C. Weigel.

28. MATTH. XXVI. 58.
 Petrus sequitur Christum usque
 in atrium, ibique sedet cum mini-
 stris, ut videat finem.
C. Weigel.

Jesus captus & vinctus coram summo Sacerdote, ob professam veritatem, à servo alapis cæditur.

Qui tribus digitis orbem terrarum sustinet, quinque digitis ad faciem à servo vilissimo per summam percutitur ignominiam. Quid hoc impudentius? exclamat Chrysostomus. At gratis. Quid enim vulgare magis, quàm ut beneficia solvantur opprobriis, & quò majora prestes obsequia, eò deteriora referas obsequiorum præmia. Præcisam Christus auriculam sanat Malcho, Malchus Christo vuln- tum conquassat alapà. Contremiscat terra de Christi patientia, & servi impudentia! suspirat idem Chrysostomus, at pariter gratis. Nunquam enim impudentiora sunt flagitia, quàm dum aggrediuntur optimos. Vide quàm subtilem texat hic malitia telam, ut quò tectius, eò tutius malitia furat in innocentem. A Petro percutitur Malchus, & Malchi vulnus luit Christus. Ulcisci plagas non audebat servus in Discipulum armatum, sevit igitur in Magistrum ligatum. Percussus itaq; percutiendo aboliturus ignominiam, zelum fingit, quod rancor erat. Sic respondes Pontifici? quod acutè advertit Novarinus, dum causam insueta à Malcho alape pùst sanata auriculam inquit, & respondet: an quia superbus erubescbat se percussum. Rabide canis, quid mordes Dominum, quòd servus laeserit? studiis animorum, inquis, & voluntate consentiunt. Tandem prodit arcanum, & Malchum esse unum de magistris non ultimis Pseudopoliticorum, qui, quàm subtiles sint? vide quàm crassus fuerit Malchus. Læsit, qui lædi non potest: luat igitur ledentis amicus. Sedit innocens! nihil refert, ajunt; promiscua furant odia, modo inulta non transeat offensa. Malchumne insanientem, (cum favorum sit, ferire innocentem, ut lædas ledentem) an Christum patientem læsus imitaberis Christiane? Malchum Dæmon, Christus Christum suadet imitandum. Audi ergo quid iste dicat in contumeliis. Non quæro gloriam meam, est qui quærat & judicet. Joan. 8. in quæ verba Divinè Gregorius. Illatas contumelias Patris judicio reservat; ut nobis insinuet, quantum nos patientes esse debeamus, dum se adhuc ulcisci non vult, & ipse, qui judicat.

Petrus

Petrus ab ancilla convictus, quod fuerit cum Christo, Jesum trina vice multis dejectionibus abnegat.

IN quam Chymarā Petrus transmigravit! Christum sequitur, & sequendo, à Christo recedit! In atrium summi Pontificis, ne Christum amittat, penetrat, & cum ad Christum penetrat; Christum amittit! sine Christo esse non potest, cum amet, & cum Christo esse non potest, cum neget! fidelitatem testatur, cum pericula spernit, & in infidelitatem prolabitur, quòd periculum adeat. Erras Petre negando, & amando, siquidem negas, quem amas, & amas, quem negas. Confessor, & Apostata se uno simul in animo non patiuntur. Monet enim in hunc locum Augustinus tract. 6. in Joan. Quidam favore perverso Petrum excusare nituntur: Ti scilicet, qui Paulum ad Rom. 10. evertere volunt. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Equivocè nimirum sucti cum hominibus loqui, ut aliud sit in ore, aliud in corde: putant has phrasas Deum quoque intelligere. Proinde, ut se ab Apostasia morum excusent, excusant Petrum ab Apostasia fidei, ajuntq; cum prudentibus mundi, & seculi; Petrum non peccasse admodum, cum non negaverit Christum, sed negaverit se Christi Discipulum, verum citatus Augustinus denuo monet. Non accusemus Christum, cum defendimus Petrum, causam dat tract. 113. in Joan. Dominus enim non ait Petro; discipulum meum te negabis, sed me negabis. Negavit ergo ipsum, cum se negavit esse ejus discipulum. En sophisma solutum. At solve nunc problema vicissim Christiane sine Christo, quis pejor sit Apostata fidei? an Petrus, qui Christum ore? an tu qui Christum negas factis? Ter Christum Petrus ore, tu Christum quoties negas opere? Putas esse Christianos? (quero ego cum Salviano l. 4. de Provid.) qui continentur, & impugnant professionem suam moribus suis. Audi eundem Salvianum. Apertè hoc totum in hoc resolvitur, ut qui Christiani opus non agit, Christianus non esse videatur. Nomen enim sine actu, & officio suo, nihil est: quid enim dignitas in indigno, nisi ornamentum in luto. Equivoca nunc verbis, & moribus Apostata.

Petrus

Petrus denique verborum Jesu recordatus,
confestim foras est egressus, & flevit amare.

TRagicomicè res hoc in theatro agitur, Personam, qui nutavit, mutavit; & quem ancilla evertit, ut negaret, Gallus erigit, ut ploret. Petrus, qui dum ingressus est atrium summi Pontificis, de se presumpsit, quasi Christum non possit negare, postquam negavit, egressus foras flevit amarè. Salsi nimirum fundendi erant rivuli, ne mare desit in consulto fervori, quo naufragium passa fides in sicco est. Nam egregiè Augustinus Serm. 121. de tempore laudat pœnitentis adeò felicem ploratum; ut in medio scopulorum, portum quæreretur lacrymarum. Interim qui ancillam tentantem habuit perjurii fomitem, pœnitentia ducem habet gallum cantantem; Petrusq; mox respuit, cum Christus Petrum respexit. Quàm bene lessum pœnitentis gallus intonat? more suo enim & hic post medium noctis, quo Sol vicinior denuo fit aurora, classicum cecinit lacrymarum; siquidem id ipsum tempus Innocentius tertius statum vocat pœnitentium; qui surgit ad diluculum pœnitentiæ, respiciat auroram. Hac enim profectò mater & filia nascentis denuo erat solis justitiæ Christi Jesu, dum discussa peccati nocte iterum diem gratiæ reduxit. Somnolentia Petrifecit presumentem ut caderet, vigilantia galli reddidit pœnitentem, ut surgeret. Cadis cum Petro, surge cum Petro, ita & amen ut gallus utriq; dux & norma sit vigilantis pœnitentiæ. Accipe Gregorium 30. moral. c. 4. In gallo solemter intuendum, quia cum jam edere cantus parat, prius alas excutit, & semetipsum feriens vigilantior reddidit. Crede ô peccator! non perseverat constantia pœnitentis, ubi remissa est vigilantia ferientis. Qui enim sibi blandiendo cadunt, non nisi se odiendo resurgunt. Insigniter quippe Petrus Damianus opusc. 49. c. 11. Quidquid carni voluptuosum videtur, & blandum, ut reverâ Diaboli viscarium perhorresce, undique impressa tibi stigmata crucis ostende: ut quo nunc aeterni judicati vestigia sequeris, eò post sublimius judicantis consortio perfruaris.

De

De testimonio, quod duo falsi testes exhibent, à summo Sacerdote quæsitus, nihil respondet.

Res admiranda! tot sunt iniqui contra Christum iudices, quot Sacerdotum Principes, quot Seniores populi, quot militia Duces inter Iudeos. Omnes tamen omni artificio Diaboli adhibito non inveniunt speciosum titulum, condemnandi Christum, nisi ope duorum falsorum testimonii id efficiant. Inquirebant testimonia, ut zelo justitiæ punire viderentur: ac per hoc justitiæ velamento invidiam & animi pravitatem palliare tentabant, ait Bernardinus Senen. tom. 1. serm. 55. Inter Christianos jam exolevit nomen falsi testimonii. Sed utinam exolevisset pariter falsa, partialis, ab affectu, muneribus, non justitia, & veritate dictata in tribunalibus informatio. Hac enim profectò tanto peior est falso testimonio, quanto longè nocentior; siquidem illud iniquos, hac etiam æquos iudices in transversum agit. Habete rei exemplum. Quis innocentissimo Patriarchâ Isaac in judicando æquior? Et tamen felix Jacob, qui sibi propitiâ habuit Rebeccam, & ab hac favorabilem ad impetrandam benedictionem paternam informationem. Sed quot commenta intercurrerunt, ut Esau primogenitus ex informatione Matris hereditate sua excideret, Jacob in eandem substitueretur? septem facile ex Vieira numerabis. Primò fingit nomen Jacobo, eumque nuncupat Esau. Secundò fingit et aтем, & primogenitum facit. Tertio fingit vestes, & Jacobo amictum Esau imponit. Quarto fingit manus, cum pili, & hirsæ pelles fuerint chirothecarum. Quintò fingit cibum, caro enim ex armento, non sylva erat. Sextò fingit diligentiam, quia Jacob non ivit ad venationem, sed Esau. Septimò fingit voluntatem Dei, quæ fuit Rebeccæ, hac informatione deceptus Isaac, Jacobo decedit, quæ erant jure optimo Esau. Interim vacuis manibus primogenitus Esau, beneficis opulentissimus abit lenis, at matri gratus Jacob. An Christus igitur minor a patitur per iniquas informationes à Christianis hodie, quàm à Iudeis olim per falsa testimonia. Quidni Chrysostomus hom. 8. in Matth. & de his exclamet: **Figura duntaxat Judicii, re autem ipsâ latronum impetus.**

29. IOHANN. XVIII. 22.
JESUS captus & vincetus coram
summo Sacerdote, ob professam
veritatem, a servo alapis cæditur.
C. Weigel.

30. MATTH. XXVI. 69. 76.
Petrus ab ancilla convictus, quod
fuerit cum Christo, Iesum trina vi-
ce multis dejectionib. abnegat.
Cum Pr. Sp. C. M.

31. MATTH. XXVI. 75.
Petrus denique verborum JESU
recordatus, confesum foras est
egressus, & flevit amare.
Cum Pr. Sp. C. M. *C. Weigel.*

32. MATTH. XXVI. 80.
De testimonio, quod duo falsi
testes exhibent, a summo sacer-
dote quaesitus, nihil respondet.
C. Weigel.

Filium Dei se profitetur coram Caipha, qui vestem ideò scindit, & turba faciem ejus conspuir.

SCidisti equidem vestimenta ò Caipha, tua verò, qui livore insanis, non Christum, quem iniquè persequeris. Privilegium hoc est invidia, ut nocitura primos in se ipsam retorqueat morsus, ac tum de mum aliis noceat, cum nocuit sibi. Scidisti vestimenta Pontificis, hoc est rationale pectoris, ut eo discerpto videatur, quàm lacerum tibi sit rationale cerebri. Bene Divus Leo Serm. 6. de Pass. Caiphas ad exaggerandam auditi sermonis invidiam scidit vestimenta sua; & nescies, quid hac significaret insaniam, sacerdotali se honore privavit. Hinc & Hieronymus in Matth. Caipham, quem de sacerdotali solio furor excusserat, eadem rabies ad scindendas vestes provocat, & c. scidit vestimenta sua, ut ostendat Judæos sacerdotii gloriam perdidisse, & vacuam sedem habere Pontifices. Ab nunquid bene vaticinabatur David, comprehenduntur in consiliis, quibus cogitant. Caipha quid cogitas? Consilium perdendi Christum late per testes falsos vis! Spectus denudas, cum vestem discerpis, ut que in animo tuo lateat perversitas, cunctis pateat! Falsos in Christum conquisivisti testes, dixerunt quod voluisti, & meruisti, dum falso testimonio Christum aggressi sunt, te autem vero convicerunt, mundo nempe palam fecerunt, quod alio nefarius Judex, ut condemnetur teste non eget, quàm se ipso. Primus nimirum est justissimâ talione factiosus arbiter, ut fraudulentum animum etiam fallendo detegat: qui enim oculis velatam ante justitiam, altero excacare vult astu, his cacam facit, ut acrius videat, vindicetq; dolum. Timete iniqui Judices, quos vel affectus vester vel alienus corrumpit instructus, ut supplantetur justus. Nam quid minus ego dixero etiam orbi Christiano, quàm quòd suis olim occinuit Israelitis Rabbi Josua apud Novarinum. Si vides aliquam ætatem tribulationibus obseptam; quære & investiga Judices Israël. Quia omnia supplicia, & flagella mundo in vesta, non veniunt, nisi ob Judices Israël. Si hac in Caipha probavit eventus? Mirare Christiane temporum calamitates, at Caiphas numeras, si potes.

C

In

In concilio quæsitus, num sit Filius Dei? affirmat: id quod Senatus pro blasphemia habet.

Vide sic ordinem iudicii planè Diabolicum. Actores enim falsi testes, qui delictum afferunt: Hic dixit possum destruere templum Dei, & post triduum reedificare illud. Iudex interim quaerit ex Christo. Adjuro te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus filius Dei. Ubi Christus respondet, quòd id Caiphas dicat: Tu dixisti. Caiphas clamat, quòd Christus blasphemet, ac dicta propria facit alieni oris blasphemias, fert q³ sententiam: Blasphemavit, quà latà primò suffragia quaerit ex Consiliariis, quid vobis videtur. Illi mox unanimiter, quod voluit, respondent Iudici, cum Iudex quaesierit, quod voluerant Consilarii: Reus est mortis. Adverte hic enormes quinque injurias Christo illatas. Primò falsa testimonia, secundo malevolam verborum interpretationem, dictorumq³ depravationem, cum verba sua Iudex facit accusati blasphemias. Tertio sententiam Iudicis fraudulentè precipitaram, ut assessores facilius in eandem flectat. Quarto inversum ordinem iudicii, cum post latam sententiam Iudicis causa primùm defertur ad Consiliarios. Quintò collusionem pessimam Consiliarios inter, ac Iudicem in condemnationem rei, absque ullo Patrono accusati. Sed an paria non videt iudicia orbis Christianus? Quando ad eundam iniquam sententiam vel Iudex consiliarios, vel consilarii Iudicem, vel ambos causarum procuratores corrumpunt, ut idem omnes velint ad jugulandam in tribunalibus justitiam. Interim Christus nec per calumniam falsorum testium, nec per iniquam sententiam Iudicis fuisse condemnatus, nisi Consilarii fuissent malitiæ complementum. Falsi testes enim solummodo delictum attulerant, Hic dixit, Caiphas delictum solummodo agnovit, blasphemavit: Domini verò quid vobis videtur: Consilarii scilicet, pœnam delicti planè decernunt, reus est mortis. Ab Consilarii, Consilarii! ne Christus denuo per vos reus sit mortis quales vos esse oporteat, ab Ambrosio l. 2. de off. c. 17. discire. Talis debet esse Consiliarius, qui nihil nebulosum habeat, nihil fallax, nihil fabulosum, nihil simulatum &c. fugiamus ea, quæ possunt nocere, quæ malitiosè possunt in noxam serpere. Si is qui consulitur dubia sit fide, & pecuniæ avidus (ut possit pretio mutari) si injuriosus, hic fugitur ac declinatur, qui verò voluptuarius, & intemperans, etsi alienus à fraude, tamen avarus, & cupidior lucri turpis, hoc contemnitur. *Oraculum est Consiliarium Divinum, si Justus; Diabolicum, si corruptus.*

Confilium capiunt omnes Principes Sacerdotum, & Seniores populi, ut Jesum morti tradant.

Valerius Maximus l. 3. c. 7. Tribunal Cassii Pretoris vocat scopulum reorum. Dicamus iniqua tribunalia planè naufragia justorum. Nam bene de Christo iudicato à Judæis serm. 32. ait Chrysologus. Quæritur de cura crimen, de pietate accusatio, reatus de virtute, de salute supplicium. Iniqui satis agere se in Christum non putârunt Judæi, nisi ab omnibus condemnaretur innocens. Sed ô insanos! Justam à se latam probare volunt sententiam Sacerdotum Principes, quòd plures faciant iniquos Judices; & corrupto tribunalè sacro, corrumpatur & Magistratus Civilis! Sed magis damnabilis est malitia, quam titulus bonitatis accusat, ait Salvianus. Proinde: Manè autem factò confilium inierunt omnes Principes Sacerdotum, & Seniores populi adversus Jesum, ut eum morti traderent. Caipham Sacerdotum Principes, hos populi Seniores in condemnando ad mortem Christo sequuntur, & quid mirum? Fundamentum & radix impietatis corruptela est CAIPHAS, subditi autem Ducis insaniam sunt secuti, ait Theodoretus. Magnum omnino flagitium ut unde sententiarum integritas emanare debuisset, inde orta sit malitia disciplina, & Senatus profanus à Magistratu sacro pervertitur! sed an ideo excusandi Seniores populi, quòd ululant cum lupis, qui pastores equidem esse debuissent? Non excusat à culpa, quòd sis flagitioso similis, nec innum per hoc nefas diluis, quòd sceleris exemplum habeas alieni. An bonus enim est, qui agit, quòd agunt mali? Sacerdotum perversi mores patrociniùm sanè miserum sunt profanorum scelerum, parùm enim refert, quòd sacrum habeas ducem ad perniciem. Cum Senioribus ergo populi Christum injustè condemas ô Christiane, qui exemplo ductus temerè peccas, quòd præcuntem habeas in flagitio Sacerdotem. Malus Sacerdos est? honora dignitatem, non sequaris mores, ait S. Umbertus. Lex Dei, non exemplum Sacerdotis tibi vitæ norma sit. Non enim evadis melior, quòd sis improbus cum improbis. Audi proinde Gregorium l. 20. moral.

6. 29. Illi ergo veraciter boni sunt, qui in bonitate, perfisterè etiam inter malos possunt.

C 2

Judas

Judas pœnitentia ductus, triginta argenteos in templum projicit, ridentibus eum Senioribus.

Actum restitutionis Judas exhibet. Sed ex ipsa restituendi norma fur major, quàm ante convincitur. Nummis enim contentus erat, cum fur abatur, cum restituit, ipsam aggreditur Divinitatem. Sic enim eum alloquitur Divus Leo: Flexisses misericordiam, si non negasses omnipotentiam. Desperando quippe fuit tam perversa impii conversio, ut etiam pœnitendo peccaret, ait idem D. Leo. Hinc qualis restitutio talis absolutio. Judas retulit triginta argenteos, dicens; peccavi, tradens sanguinem justum. Sacerdotum Principes respondent: Quid ad nos? tu videris. Partali afflicto solatium. Impie! quid quaris peccati remedium apud impios? Illi tē, tu illos ad proditorium scelus impulisti, & nunc ibi te purgare vis à crimine, ubi flagitia crescendo semper cumulantur? an per eos respices? qui, ne ipsi respiciant, pactum cum inferno inierunt, ut in deteriora semper prolabantur? Quid confessione sacrilegà proditionis veniam postcis ab homine? qui deliquisti nundinatione sanguinaria in Deum! sic fit! Canis ad vomitum redit, & Judas ad laqueum properat: nunquam à malis Judas pessimus reversus est melior. Nam ex fure proditor, ex proditore sacrilegus pœnitens, ex pœnitente sacrilego desperatus apostata, pernicie sua factus est velex ipsa cathedra patibuli Magister vera pœnitentie, ut qui sapere vult, sapiat, ac ubi perverti semel cepit, eò ne redeat, ni perire velit penitus. Quid ad nos? Jude Judæi ajunt. Vide quòd perditì proditionem ament, proditorem oderint, & semel sceleratum in pejora semper transverrant. Ah per quod semel cecidisti, semper cave, ni cadere eternum velis. Nam aptè huc in c. 19. Exodi Oleaster. Disce quàm sit cavendum peccati terminos accedere, si vis non peccare. Causam dat Gualfridus in Alegoriis super Ecclesiasticum, in ea verba: Quasi à facie colubri fuge peccata. Eccl. 2. 1. Non sufficit tactum evadere, sed etiam accessum. Parum est serpentis non sentire contagium, periculosum est vel habere vicinum. Judas ex primo cum Judæis commercio triginta retulit sanguinarios argenteos, ex secundo laqueum, quid te manet? non bis, at in momenta impios frequentantem?

Proditor

33. MATTH. XXVI. 67. 68. 69. 70.
Filius DEI se profitetur coram
Caipha, qui vestem ideo scindit,
& turba faciem eius conspuat.

Cum Præ. S. C. M. C. Weigel.

34. LUC. XXII. 66. 71.
IESUS in consilio qualis, num sit Fi-
lius DEI? affirmat: id quod Se-
natus pro blasphemia habet.

Cum Præ. S. C. M. C. Weigel.

35. MATTH. XXVII. 1.
Consilium capiunt omnes Prin-
cipes sacerdotum, & Seniores po-
puli, ut Iesum morti tradant.

Cum Præ. S. C. M. C. Weigel.

36. MATTH. XXVII. 3. 5.
Judas pœnitentia ductus, triginta
argenteos in templum proicit,
ridentibus eum Senioribus.

C. Weigel.

Proditor projectis in templum argenteis,
recessit, & abiens laqueo se suspendit.

HAbes Talionem; dum, qui Christum vendidit ad crucem, se ipsum condemnavit ad laqueum. Talis nimirum arbor est proditio, ut fructus non ferat alios, quam patibularios. Par sanè fructus arbori, quid enim stipes infacunda salicis, quam stipitem tulisset, qui dum desperat veniam, se ipsum deturbet in baratrum. Soli quippe igni, & pro dolor eterno! tales fructus unà cum arbore nascuntur. Adèd maligno cordi nihil unquam documentorum misericordiæ salvatoris infederat! exclamat Leo. Hinc suspensus crepat melius reus idem, & exactor supplicii factus, siquidem tam flagitioso monstro aptior Carnifex non erat, quam Judas Juda, à quo enim pessimus, quam à pessimo plecteretur. Time parem cum Juda exitum, quisquis pari cum Juda peccandi temeritate insanis. Audi enim Ambrosium ser. 5. Suà ergo sententiâ Judas Proditor condemnatur &c. Hoc sacrilegi solet esse iudicium, ut (impietatem suam ipse dum recordatur) & puniat scelus suum, dum ipse recognoscit, & vindicet. Omnium enim supergreditur sententias, qui à sua conscientia suâ sententiâ condemnatur. Interim qui aviditate pecunie de pretio Christi sanguinis laqueum sibi nundinatus est, mortuus etiam cum sacerdotum Principibus in arenam descendit, quis leterius avaritia sit monstrum? Ille Dei filium pro triginta argenteis; Isti triginta argenteos timent mittere in Corbonam, ne reliqua inficiatur pecunia, qui tamen innocenti sanguine fedare manus imias non perhorrescunt. Hoc tandem lucrum est avaritia, ut malè arta dilapidet iniqui usurarij desperatio, & odio vel ipsi avaro sit pecunia, que innocenti sanguini extorta est. Mirare nunc cum Juda ereuntes Judæos, & cum Judæis Christianos, verissime Divus Leo ser. 9. de Pass. Nullum est in eo corde justitiæ vestigium, in quo sibi avaritia fecit habitaculum. Non metuis opprimere justitiam, metue saltē laqueum Judæ.

Summi Pontifices, inuito consilio, pro mercede prodicionis figuli agrum emunt.

CAnis mortuus in Testamento relinquit chirothecas; Judas, quem Avaritia egit in laqueum, cane pauperius moritur; quia iniquè habendo factus egentior, præter exemplum pessimum avaritia, ac perfidia, nihil testari potuit ad posteros transmittendum. Tringinta, quos pessimâ fide habuit, argenteos, in tam pijs causis legavit, quàm prius fuerat ipse; Principibusq; sacerdotum in refrigerium animæ consignavit, ut atrocius arderet. En quàm opulentus evaserit Judas avaritiâ, qui ex funeribus ditari voluit, ipse caret funere, ubi pro sepulchro habet patibulum, dignum furibus cenotaphium. Nemo ditior ex testamento Jude factus est, quàm Jude frater Lucifer; hunc enim scripsit heredem animæ; pro formulari scilicet avarorum omnium, qui suis in testamentis potius animam Dæmoni, quàm animæ piæ salutis legant adminicula. Sed vide, quàm iniqua pecunia suo nihil emolumento ferat Possessori; nemo enim eâ minùs fruitur, quàm Dominus. Judas tringinta vendit argenteis Christum, & nec uno fruitur. Judea tringinta emunt argenteis Christum, & licet recipiant omnes, nec unum tamen retinent, totum enim pretium in agrum figuli pro sepultura convertitur peregrinorum, quid igitur avaro remanet? quod ait Oseas: comederunt alieni robur ejus. Indignus Judas, indigniores Judei, ut lucro fruantur injusto, omnia cedunt alienigenis. Sic nempe Custos non Dominus opum avarus est, nam bene Chrysolomus Ser. 22. Qui relinquenda servat, aliorum custos est non suorum. Proinde cum Judea, ut idem Sanctus Serm. 19. ait, miserum quem ubertas sterilem, abundantia anxium, inhumanum copia, divitiæ fecere mendicum. Insane quæ congregasti, cujus erunt? Non tua, vel eo ipso, quòd sis avarus. Non tuorum, quia de malè quæsitis non gaudet tertius hæres, peregrinorum igitur. Itaporcinam habet avarus animam vivus omnibus inutilis, congesto adipe, quos non putat, pascit mortuus. Ecce quomodo moritur dives. Proinde quod Ambrosius serm. 51. ait de tringinta illis argenteis, quæ nec in Judea, nec in Judeorum cesserunt emolumentum; Providentiâ DEI factum puto, ut pretium Salvatoris non peccatoribus sumpsum præbeat, sed peregrinis requiè subministrat. Stabit vetus adagium. avaro nihil pauperius, quia tam deest quod habet, quàm quod non habet, quid enim habet perdit à semel animâ?

Pilatus

Pilatus de crimine Christi quærens Judæis
eum tradit, ut secundum legem suam judicent illum.

HÆc artificia sunt impiorum, ut, ne habeant, à quibus arguan-
tur omnes in impietatem trahant. Postquam iniquissimus Cai-
phas Principes Sacerdotum, isti Seniores populi, hi verò populum uni-
versum in crudelissimam flexerunt sententiam occidendi Christum;
etiam Pilatum gentilem sua pice inquinant. Hinc quod ipsi horrent:
non licet nobis occidere quemquam: *Lictores Christum occidi vo-
lunt à Præside.* Nam sic *Euthym.* Tradiderunt eum Pilato ad oc-
cidendum, non ad inquirendum, ideoq; *Divus Leo ait Serm. 8. de
Pass. Dom.* expetierunt executorem magis sævitæ, quàm arbitrum
causæ. *Pilatus non inveniens mortis causam in adducto reo, ut ipse
de illo sumat supplicium; pilam sceleris in Judæos, ut accepit, retor-
quet: accipite eum vos, & secundum legem vestram judicate eum.
Quàm vigilanter utrinq; luditur flagitio! Judæi venantur titulum
justitiæ, crudelitatem tecturi suam, si Christus occidatur à Pilato;
Pilatus immunem se probaturus à fuso innocente sanguine, si Christus
judicetur à Judæis, eo redigunt controversiam, ut qui perversior esset
Judex, simul sit & Carnifex. Nunquid ingeniosè, huc, & illuc se
versat reversatq; serpens politicus? Sed Pilate! si mortis causam
non invenis in Christo, cur judicandum secundum legem tradis Ju-
dæis? quos nosti legem aliam non habere, quàm ut crucifigatur inno-
cens. Judæi! si potestatem non habetis occidendi, quomodo habetis
potestatem morti Christum adjudicandi? si non totum facinus ve-
stra impietas peragit, permittite præsidem judicare, quod sentit.
ait hic. *S. Leo.* Proinde an non interficiebant? quem ad int erfi-
ciendum offerrebant? *concludit Augustinus.* Par populo Præses: ab
hoc enim judicari permittitur, qui judicandus non erat: ab illis occi-
dendus offertur, qui convinci sceleris non potest. O Innocentes vos omnes! tam
Pilatum, quàm Judæos. At quot vestra farina innocentes mundus etiam Chri-
stianus ingemiscit? cum deprehensâ innocentia in damnationem partis justæ
tamen consentitur, ne Pilatus à Judæis, vel Judæi à Pilato, id est, vel, qui ti-
mentur, vel qui amantur, offendantur. Par latro est, & qui condemnat, &
qui condemnationi consentit, ut suppressâ justâ causâ declines eorum offer-
sam, quos tibi additos cupis. Quia participasse est scelus homicidii:*

ait *Christos. ser. 3. de Pass.*

C 4

Coram

Coram Pilato accusatur, ac si gentem sub-
verterit, & prohibuerit Cæsari tributa dare.

Duo afferunt Judæi, ut coram Pilato reum læsæ Majestatis Christum arguant. Hunc invenimus subvertentem gentem nostram. Sed quare? aut quomodo? quia: prohibentem tributa dare Cæsari, & dicentem se Christum regem esse. Primum, etsi Christus non dixisset: date Cæsari, quæ sunt Cæsaris: experientia sua palmare deprehendit mendacium Pilatus; ut qui nec defectum, nec tergiversationem in populo unquam ex instinctu Christi advertit conferendi tributum Cæsari. Præterit ergo quæstionem hanc: Et interrogavit eum dicens: tu es Rex Judæorum? respondet Christus: Tu dicis, sed addit: Regnum meum non est de hoc mundo. Quia ut ait Gregorius. c. 49. in Joan. Infirmittatem persecutoribus suis prodidit; potentiam verò suæ Majestatis, & Divinitatis occultavit. Vide accusantium fraudes denuo, sed & adverte judicantis insignem atheismum. Judæi læsæ Majestatis crimen impingunt Christo, ut non Pilati modo, sed & omnium Romanorum in eum, ut rebellem, odia succenderent. Hinc artificiosius Presidem vigilantia et titulo fascinatori, fidelitatem suam crudeli assentatione commendant in Cæsarem, ut eo facilius evincant mortem innocentis, quem accusatio damnare non poterat. Ita semper adulatio curas mentitur fidelitatis, cùm supplantat innocuos. Quid ad hæc Atheista Præses? quærit ex Christo: Ergo Rex es tu? sed ubi audit: Regnum meum non est de hoc mundo: salva res est; curæ omnes illico evanescent Pilato. Modò enim regnum accusati non sit de hoc mundo, ne regno Cæsaris facessat molestias: bonâ pace conquiescere sinit reliqua, parùm sollicitus de regno, quod de hoc mundo non est: Cælum cœli Domino, terram autem dedit filiis hominum. Pilate sollicitus es, ne quid gloriæ decedat in regno terreno Cæsari, & curas remittis omnes, ne quid ignominia accedat Regi cœlesti de regno cœlesti? Huc Præses tribunali-um, qui causam Dei postponit terreno reipublicæ commodo: deponite Christiani nomen. Pilati, cum Pilato estis. Monitum est Agapeti Diaconi: utere, ut oportet, regno hoc inferiore, ut scala tibi fiat superioris claritatis, qui enim hanc rectè gubernant, illâ postmodum digni censentur. Sicuti non mentitur Cyrill. Jerosol. Cat. 7. Nihil proderit Christianorum possedisse appellatorem, si opera illam non sequantur, sed ah dolor, quot malunt Christiani, quam Pilati personam cedere.

Con-

37. MATTH. XXVII. 3. 5.
Proditor projectis in templum
argenteis, recessit, & abiens la-
queo se suspendit

38. MATTH. XXVII. 6.
Summi Pontifices, inito consilio,
pro mercede proditoris figu-
li agrum emunt
C. Weigel

39. IOHANN. XVIII. 28. 52.
Pilatus de crimine Christi qua-
rens Judais eum tradit, ut secun-
dum legem suam iudicent illum.
C. Weigel

40. LUC. XXIII. 1. 5.
Coram Pilato accusatur, ac si-
gentem subverterit, & prohibue-
rit Casari tributa dare.
C. Weigel

Constanter accusatur coram Herode, qui illi illudit, vesteque alba, indutum remittit.

A Pilato ad Herodem scena iniquitatis translata est, unicus adhuc immunis erat à flagitio, qui ad commune omnibus sacrilegium induci debuit. Iudei, ut Christum innocentem occidant, recurrunt ad Pilatum. Pilatus, ut, quod à Iudeis didicerat, sequatur, ad Herodem ablegat eum. Herodes tam parùm absolvit, quam Pilatus; sed quemadmodum ad Iudeorum iudicium à Pilato, sic ad Pilati rursus forum remittitur ab Herode Christus. Hunc porro cum condemnare non audeat, ut insano illudit festinus in scelere sannisq; Rex. Adeoq; veste alba indutum post probra innumera tandem remittit ad Pilatum, hoc solo emolumento, quod duo impii facti sint amici, antea enim inimici erant Pilatus & Herodes, Regem credidi Herodem, & Scurram video! ac ne solus esset, sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo, & illi sit indutum veste alba, & remisit ad Pilatum. *Causam, cur à gravitate regia se ad callonum abjecerit levitatem, accipe. Sperabat signum aliquod videre ab eo fieri, signum non vidit Herodes, Christum igitur sprevit, Scurra quid Scurram in filio Dei queris? an pro porcis Margarite? fubeat sua Majestas; sed audiat simul Titum Bostrenensem in hunc locum. Neque decebat, ut cœlestia signa coram eo ederet, qui præstigiis spectandis, quam Divinæ virtutis miraculis cognoscendis addictior erat. Ab quisquis es Herodes per morum licentiam, sive in te, sive in subditis tuis, ne speres miracula Christi, dum præstas obsequia Demoni. Nemo minùs misericordia dignus, quam qui de misericordia presumat in scelere. Sprevit Herodes Christum cum exercitu, sed & Christus postliminio sprevit Herodem cum interitu; quando Herodes, quod Christum spreverit, cum stirpe tota throno excidit. Firmamentum regnorum Christus est. Hinc bene in Cap. I. Matth. sect. 4. Novarinus ait, cum querit, cur David non Saul primus Rex nuncupetur. Saulis regnum ad Christi regnum non pertinebat, pertinebat Davidis, concluditq;. Umbratilis regia dignitas est, quam Christi diadema non ornat, nec animat.*

C 5

Quærit

Quærit ex populo Pilatus: Quem vultis, ab-
solvam vobis? Barrabam, an Jesum, qui dicitur
Christus?

Inter malleum, & incudem positus, multa quidem, sed apta nun-
quam ad inhibendam Christi mortem Pilatus aggreditur. Politicus
ceteroquin sagax, hoc tamen ignoravit, quòd quò magis connives in-
vidis, hoc acrius ferociant. Væ reipublica, ubi timent, qui timeri
debent! Videt Pilatus furorem Judæorum in Christum, & sedare bac-
chantes posse credit lenibus! Audendo crescit sevitics, magisq; ce-
dendo audet in invidis; canum quippe indolem habet, à morsu non
reprimitur, nisi fustibus. In deteriora semper tumultuosi abeunt, ubi
remeritas impunè grassatur; Gratis enim duri animi tentantur
blandis, ut mitescant, siquidem & ad agni sanguinem efferati semel
tauri ferocinant magis. Liberatum vellet Pilatus Christum, offen-
sam verò Judæorum timet: capram & caules igitur ut salvet, se
ipsum perdit. Quid mirum proinde, ut ubi segnis dissimulat, quem
fortem esse decebat, furor haud quaquam retundatur seris, & igna-
vus timor Præsidis arbitrio perversorum justì causam permittat.
Quem vultis dimittam vobis? Barrabam an Jesum, qui dicitur
Christus. Pilate an hoc æquum! homicida malitiam, cum Christi
innocentia pari lance ponderare! sic fit, Judæos furor impios, Pilatum
timor insanum fecit. Nam si teste Aristotele l. 3. Ethic. c. 1. Forti-
tudo rationem sequitur, ratio verò honesta capeffere jubet: vides,
qui furore suo Judæi, qui timore suo sit Pilatus? cum rationem aut
honestam pars neutra sequatur. Ah miserandum reipublica statum!
ubi sententiæ Principis à voluntate pendent subditorum! Hi enim
quòd impunè audeant, ille quòd ignavè cedat, unà simul justitiæ ty-
ranni facti, mutua se, reipublicamq; ruinà involvunt. Audivisset
utinam ad multorum cautelam Pilatus Bonaventuram in Pharet.
l. 4. c. 36. Bonus zelus est fervor animi, quo mens abjecto humano
timore pro defensione veritatis accenditur; & eò magis com-
mendabilis, quòd qualibet parva, quæ viderit,
corrigenere satagit.

Uxor

Uxor Pilati propter innocentiam Christi
per speciem in fomano oblatam multa patitur.

Ubi pro tutela innocentia dormiunt leges, vigilant somnia. *Ab*
scædam! Crudelemq; ignaviam Pilati! ut scæmina dormiens pro
justitia vigilet, & vir vigil pro justitia dormiat! clausis illa, videt
oculis, apertis cecutit iste, cum illa innocentiam Christi, timorem iste,
ubi non erat timor somniat. Sic nimirum, pars utraq; terretur spe-
ctris, uxorq; infestatur terriculamentis, ut salvet, maritus umbris,
ut perdat Christum. Somnia utringq;, hoc tamen pariter utringq;
discrimine, quod mulier pro Christo, vir pro diabolo bonam noctem
habuerit. Væ regnis! ubi flagitia vigilant, & justitia dormit! hor-
rendum enim est, quod in hanc rem comminatur Michæas. c. 3. Au-
дите hæc Principes domus Jacob, & Judices domus Israël, qui ab-
ominamini judicium, & omnia recta pervertitis; qui ædificatis
Sion in sanguinibus, & Jerusalem in iniquitate! Principes ejus in
muneribus judicabant &c. Propter hoc Sion quasi ager arabitur,
& Jerusalem quasi acervus lapidum erit &c. movebuntur omnia
fundamenta terræ. Ubi Hieronimus. Videte Principes mali qua-
lem habent retributionem? propter malos judices terræ funda-
menta quatuntur. Causam dat Oleaster: quemadmodum præ-
cipuum in urbibus sunt Principes boni, ita initium destructionis
earum sunt Principes, & judices mali: e contra, ut idem Oleaster:
Isti sunt fructus Justitiæ in locis, ubi administratur; scilicet vita
civium & conservatio civitatis. Unde qui cupiunt urbis vitam,
& consistentiam, justitiam administrare laborent. Non periisset
cum Judæa Pilatus, si Judex tam vigil fuisset, quam desiderat Isidorus
Pelusiota l. 2. Ep. 207. Ille meâ quidem sententiâ justissimus con-
troversiarum Judex est; non qui homines amplissimis dignitati-
bis ornatos pertimescit, verum qui imbecillioribus, id,
quo carent, pro eo, atq; æquitas postulat, sub-
ministrat.

Pila-

Principes Sacerdotum & Seniores persuaserunt turbis, ut peterent Barrabam, Jesum verò perderent.

VOx populi, vox DEI est, si corruptus non sit pravis affectibus; quòd si peruersis agitetur tumultibus? vox populi, vox Diaboli est, ait Nierenbergius, & expertus est Christus. Barabbam sibi populus Iudæus (quemadmodum à sacerdotum Principibus mitigatus fuerat) dimitti postulat; & quid mirum? latrones latronem petunt, ut advertit Chrysostomus, ita tamen, ut cum latronibus duplex latro fiat Pilatus, cum iniquum absolvit, & iustum condemnat. O sententia peruersissima! qua, ut cum eodem Chrysostomo serm. 3. de Pass. Dom. Iudæam alloquente loquar; in utroq; rea teneris, & exitio innocentis, & absolutione latronis! Sed adverte hic ô Christiane, quam longè aliter flagitiosorum tutela, à cæteris vitijis plectatur? nam alia flagitia supplicium habent pro pœna, patrocina impiorum habent ipsa scelera pro supplicio, semper enim clientum vitia in mores transeunt patronorum. Tuentur latronem Iudæi, & latrones ipsi omnes evadunt. Audi argutè in hanc rem Venerabilem Beadam ad c. 15. Marci. Hæret Iudæis usq; hodie sua petitio, quam tanto labore impetrarunt. Quod enim datâ sibi optione pro Jesu Latronem, pro Salvatore interfectorem, pro datore vitæ elegerunt ademptorem, meritò salutem perdidierunt & vitam; ac latrocinijs sese ac seditionibus in tantum subdiderunt, ut patriam, regnumq; suum, quod plus Christo amavere, perdidierint; & hætenus eam, quam vendidere, sive corporis, sive animæ libertatem, recipere non meminerint. Vides nunc quam bellè proficiant scelera, ubi patrocina vigent sceleratorum, contemplare pulchrâ hanc figuram gradationis. Impij clientes impios patronos, impij Patroni impios iudices, impij iudices impia tribunalia, impia tribunalia impium populum, impius populus flagitiorum omnium libertatem velut ex ovo pessimo basiliscum excludunt. Sed an non hinc florentissima regna cum Iudæa sunt juxta Isaiam Cubile Draconum, & pascua struthionum, ubi occurrent Dæmonia

Onocentauris

Acce-

Accepit Pilatus JESUM, militibusque suo more flagellandum tradidit.

Retrahamus animum hoc in mysterio tantisper ab hominum peruersitate ad Salvatoris dolores. Quatuor sunt, quæ acerbissimam fecerunt flagellationem. Primum, corpus tenerrimum. Alterum, erubescencia ex nuditate, tertium, vehementia, quartum, diuturnitas flagellorum. Primum considerat Bellarminus conc. 30. in Pass. inquit: Corpus tenerrimum, pulcherrimum, nobilissimum, optimè constitutum, ac temperatum habebat, quale optimo jure esse debuit, quod auctore Spiritu Sancto ex Virgineis purissimisq; sanguinibus conformatum, fabricatumq; erat. Igitur quotenerius corpus, eò acerbior dolor, ut probat experientia. Alterum S. Anselmus testatur. Nota hæc dedecoris adeò inaudita est, ut verbera licet tot & tanta quasi non perciperet, præ pudore ac vexatione dedecoris ignoraverit. Tertium patet ex Divo partim Chrysostomo, qui flagellatores ait à Demone fuisse obsessos, ut eo crudelius excarnificarent redemptorem: Manifestum est Diabolum fuisse, qui in omnibus tunc grassabatur. B. Magdalena de Pazzis sexaginta robustissimos viros defatigatos refert in hac flagellatione. B. Nonus ait, Christum loris, funibus, vepribus virgis, nervis bovinis, calcariis, & catenis percussum. Landulphus refert Christum quindecim millia, septingentos, nonaginta ictus accepisse. Landspergius ducenta triginta millia guttarum sanguinis fuisse profusa meminit, ita ut resiliente in aëra carne usq; ad ipsa sevitum sit ossa. Diuturnitatem ex flagellorum numero conicere hand gravate potes, nam sunt, qui bis flagellatum opinantur, computantq; ad duas horas hanc durasse lanienam. Interim quam causam putes tam acerbi tormenti ò Christiane: Toto corpore flagris dilaceratur Christus, quia tu toto corpore lascivis, luxurq; plenis destuis delicijs. Flagellatus fuit ad satisfactionem pro deliciis, & lascivia: ait Bonaventura. Ab anima flagellatoribus Christi crudelior, quæ sciens, quod in passione impii fecerunt milites, attentare non erubescas, ut magis lasciviâ, molliq; vita Christum laniet, quàm tortores lacerârunt flagellis! Audi Didacum stellam: si Christus tam graviter flagellatus est innocens pro peccatis alienis, quàm graviter putas noxios, nisi se correxerint, esse flagellandos pro peccatis propriis. Calcula tecum, & si sapias, fac reputium lasciviæ, ne cumules flagella.

Mik-

Milites in prætorio JESUM exuentes, circumdederunt ei pallium purpureum.

Flta pietas ludibrium pietatis est; nec esse potest sine sacrilegio cultus, quem sacrilega exhibet simulatio. Pro rege lymphatico derisuri Salvatorem, sannas ordiuntur à purpura, & chlamydem cocci-neam circum dederunt ei. En ut etiam probra in probis non carent mysterio. Ignominiosa vestitur Christus purpurâ; sed in quot purpuratos hac transmittitur ignominia? Non enim tam tortores Christum, quam Christiani membra Christi suis in fidelibus eâ divexant chlamyde. Purpura vide quid sit; & arcantum penetrasti. Color hic pretium habet à sanguine, ut vel inde noveris crudelitatis partem. Conchiliùm erantur guttatim visceribus, ut calculus subducas quantisset sanguinis hic ornatus. Quot enim conchis, antequam tingatur chlamys, aut syrma integrum in tributum luxus, extorquendus est sanguis, ubi singule stillam habent unicam. Nunc sparium tolle mysterio. Christus à militibus Pilati purpurâ vexatur ignobili, dum Christiani de pauperum sanguine triumphum instruunt vanitati. Quid enim vestium pompa, nisi purpura cruore pauperum tincta est? quid vitæ luxus, quam lacryma sudorq; cruentus est subditorum? quorum etiam guttis non parcitur, cum, ut ut sit angusta supellex, in superbia luxuriantis tributum exprimitur à potentibus, ubi una saepe in veste mille pauperum lacryma, sudor, & sanguis latet sub gemmis, aurigq; ornamentis. Laurentius Justinianus hic audiatur in triumph. Christ. ag. c. 14. ubi, oro, mutato habitu illusus est Christus? nonne in domo Herodis Regis, & Pilati Præsidis? ubi fericis apparatus ornantur, pretiosis vestimentis induuntur, famulorum vallantur multitudine; qui pares quandoq; sunt luxu Domini. Unde Novarinus in hunc locum. Tali veste se illudi passus est Dei Filius, ut pro luxu vestium, qui plerosq; corripit, satisfaceret. Christiane illude luxu vestium Christo patienti, sed quid moriturus olim nudus respondebis punienti? ab sisapis, Beati Paulini non obli-viscere in Panegy. de Celfo:

Nolo mihi Tyrio modò serica murice vestis

Ardeat arfuri corporis invidia.

Nepost purpureos me flamma perennis amictus

Ambiat, & pretium vestis in igne luam.

Spia

Spinis coronatum, vesteque purpurea amictum, milites ludibundi Regem Judæorum salutant.

O Edipum hic vellem, esto sphingem non agam. Si ut regem scenicum ludibundi deriserunt Christum, qui plectentes coronam de spinis posuerunt super caput ejus: Cur tanquam insano spineâ illudunt coronâ? Siquidem fatui ob sympathia indolem vel ex inde stramineo ludificantur sermo, quod simile agat in simile, ac vacua stramina notam exhibeant vacui cerebri. Ut enigma solvas, crudelitatem bene utiq; accusas militum, penosam quippe voluerunt hanc inaugurationem regis. Non errasti; sed nec erravit Christus, qui longè verius tua stringit deliria, quod Salvatoris tormenta, quam documenta sequi malis. Nuga seria fuerunt ignominia, quibus milites in umbratilem regem DEI Filium coronarunt, nam & ludicrum hoc Diadema, ut refert Anselmus & Bernardus, mille ac plura (quorum Vincentio Ferariensi teste septuaginta duo fuerunt lethalia) Divino capiti vulnera terebravit. Vides ergo, quid honores mundi sint, & si sapias, cum Christo testabaris, nihil aliud esse, quam spinas, & vulnera capitis: dignissimam enim habes erroris rationem, ut qui per honores publicos in corpore reipublica partes capitis ambiunt sustinere, puniantur in capite, suisq; tormentis discant, quot curarum spinis ac vulneribus constet nominis jactantia. Monet enim fideliter Chrystostomus hom. 66. ad popul. Antioch. Non ita corona caput circumdat, sicut animam sollicitudo, nec in satellitum catervam, sed in molestiarum multitudinem spectes. Causam premit. Neque enim facile quis inveniat privatam domum æquè refertam calamitatibus, ac regias. Non igitur B. Paulin. epist. ad Romanianum erravit, cùm scripsit. Blandum nomen honos, mala servitus, exitus æger, quem nunc velle juvat, mox voluisse piget. Ab quam loco spinea corona honoris mundani longè tibi salubriorem imponeres o Christiane! si cum Anselmo ad patientem diceres Redemptorem. Ut spinarum capitis tui aliqua in me similitudo appareat, detur obsecro menti meæ & salubris pœnitentiæ compunctio, & alienæ miseræ comparsio, & stimulus zeli æmulantis, quod rectum est coram te, & ad te convertar in ærumna mea, dum triplex mihi configitur spina?

Jesum

45. MATTH. XXVII. 20.
Principes Sacerdotum & Seniores
perfulserunt turbis, ut peterent
Barabam, Jesum vero penderent.

C. Weigel.

46. IOHANN. XIX. 1.
Acceptit Pilatus JESUM, mili-
tibusque suo more flagellan-
dum tradidit.

Cum In. S. C. M.

C. Weigel.

47. MATTH. XXVII. 28.
Miles in pratorio JESUM
exuentes, circumdederunt ei pal-
lium purpureum.

C. Weigel.

48. IOHANN. XIX. 2.
Spinis coronatum, vesteque pur-
purea amictum, milites ludibri-
di Regem Judæorum salutant.

C. Weigel.

Jesum spinis coronatum, & purpuram indutum producit Pilatus, & dicit: ECCE HOMO.

Pilate quid ais? Ecce Homo. Voces ha rabidos non emollient. *Judeos. Dic de eo, quem tanquam latronem comprehenderunt. Ecce latro, ut fecisti cum Barabba, & latrones latroni compatiuntur. Imò quia in belluas de latronibus abierunt. Ne monstres hominem, ad cujus aspectum ferocient magis: Belluis enim sauciãse predam non sufficit, scaturiens quippe de vulneribus cruor amplius incendit rabiem, ut saucium planè devorent. Ecce Homo ais: An te, an Christum putas, nam utriq, ut noscatur, hoc addendum nomen est, Christum enim dissimilem homini fecit crudelitas, te ignavia, per sollicitudinem quippe, ne ledas homines, hominem exuisti, cum Deum crucifixisti. En ut asina Baal mysteria loquitur, que ignorat; Benedicis Pilate Ecce Homo, & Christo, & tibi. Nam si ad imaginem DEI factus est homo. Eum ostendis hominem, qui est imago Dei invisibilis, quia verbum Patris: Proinde asseris de Christo, quod non patet, re tamen est. E converso asseris de te, quod patet, re tamen hand quaquam reperitur, refers enim hominem, & homo non es, siquidem ad imaginem Dei factus non perseverasti, quem in imaginem Diaboli transformavit ignavia, ut cum Diabolus homicida fuerit ab initio, tu ei, quò deterior, eò similior fieres planè DEICIDA. Ecce homo, ecce splendidum ergo crudelitatis triumphum, quem frater fratri exhibet, Satanæ Pilatus. Hominem ostendis, funibus, catenisq, vinctum, alapis casum, sputis scædatum, flagris concisum, spinis dilaniatum, probris despectum, quem tamen agnoscis innocentem! Ecce homo! Ecce Pilatus idea illa sceleratissimi Præsidis, & infernale paradigma proprii commodi, qui nihil contumeliarum, ac tormentorum inferre Deo parcat, modo ex declinato Judæorum odio sibi firmasset Præfectura Judææ! Sed quid aliud expectandum est, ubi Magistratus ad commoda Prætorum, non tutelam equitatis geritur. Adverte vultum ab hoc monstro Christiane Præsides, ac quem te geras, à Christianis discite Magistris. Nazianzenum habepisti. 46, Præsides nihil aliud esse videtur, quam virtutis adjutor, & vitii adversarius. Hinc & Amb. l. 1. off. c. 28. Magni itaq; Justitiæ splendor in Præsede nimirum; quæ alijs potius nata, quam sibi est, officia non abnuit, pericula suscipit aliena. scilicet vae pastoribus Israël, qui pascebant semet ipsos Ezech. c. 34.*

D

Pi.

Pilatus lotis manibus innocentiam suam testatus, tradit Christum, ut crucifigatur.

O *Comptulum, ô pulchellulum, ô venustulum te Pilate mi! ah quam nitidus, quam decorus, quam gratiosus è balneo regrederis! lavisti inter nocentes manus tuas? Sed vab quam horrendè innocenti sanguine animam defedasti! Huc truculenta bellua, caput non manus tibi lavandum, amplius lavabo te, licet nunquam dealbaberis. An labem deterfisti, quòd manus laveris, & conscientiam perdideris? Innocens ego sum à sanguine justi huius, inquis: Et tamen justum hunc crucifigis? amplius lava te. Invidiam Judæorum agnoscis, & quem innocenter crucifixum volunt, non defendis? amplius lava te ut flagellaret, ut sputis fedaret, ut spinis coronaret, militem habuisti & ut iniquam Judæorum rabiem comprimeret, imperare illi non potuisti. Amplius lava te Plebem tumultuantem in Christi cadem timuisti, & quam in officio erga Casarem cohibere novisti, in officio, ne innocentem perdat, coercere non scivisti? Amplius lava te. Defectionem Judæorum à Romanis impedire non ignorasti, & ut Judæi tecum à Justitia Romanorum deficerent, non curasti, amplius lava te. Contra legem omnium populorum absolvendi latronem jus fasq; habuisti, & juxta legem Dei hominumq; indemnem conservandi probum, potestate caruisti? facesse monstrum! incassum frivolis te purgas pretextibus; balneum repete, sed par tuo sceleri, quod non aquis, at flammis aternis eluendum est. Sic prò dolor agitur, ubi leges nasum habent Aristotelis, cereum non pro equitate tutanda, sed ad vim, fraudemq; mille pretextibus excusandam; quasi verò justitia partes jam assecuti sint, qui palmares injurias adeò bellè varijs palliare titulis noverunt, ut justii videantur. Prò quoties fucata justitia justitiam jugulat? Cum pro asserenda causa justa, jam vires, jam modum, jam tempus, jam occasionem, jam patronum, jam auxilium, jam sumptus desiderari pretextitur. Dum ex adverso ad stabiliendam iniquam, ubi vel affectus, vel muneris, vel metus prævalet, mille adsunt adminicula. Quid mirum deinde, si Pilati cum Judæa pereant. Si sapis, par cave flagitium, ne par sis supplicium: Novarini memineris. Qui sibi, qui suis rebus consultum vult, in justos non desæviat.*

Jesus

Jesus Chlamyde exutus, & vestem rursus indutus, crucifigendus educitur.

Spectaculum ecce crudelitatis pariter, & mysterij! ad crucifigendum educitur Christus, educuntur & latrones: horum cruces alij, suam Christus ipse bajulat. In illis pœna mitigatur, in Christo duplicatur. Quatuor enim sunt, quæ tormentum hoc salvatori fecerunt gravissimum. Primo corpus jam ante vulneribus fractum: Secundo crucis moles, & pondus, quindecim enim pedum fuerat Anselmo teste: Tertio longinquitas via; ac postremo ingens contumelia; Nam ut Lucas Burgenfis ait, per hoc Judæi voluerunt indicare: Latronum esse regem, non Judæorum, crucem magis etiam, quàm latrones ipsi, promeritum. Compatior patienti Redemptori! Ceterum, si per hoc evincere contendunt Judæi, Christum esse latronum regem, quòd crucem suam ipse bajulet? profectò vicissim probavit optimè se Judæorum regem Christus, dum crucem bajulavit; quidnàm enim Rex Judæorum sit, qui Rex latronum est, sic nimirum calumnia semper in calumniatorem refunditur; & suâ ipsâ, quam ferunt, ignominia, ostendunt probi, quales impij sint, à quibus divexantur. Fert igitur suam ipse crucem innocens Redemptor, dum ceteri fontes educuntur vacui. Vide disparem in Christo, & latronibus cruces, & arcanum non miraberis. Crux Christi erat instrumentum salutis, Crux latronum, supplicium sceleris. Crux latronum delicta plectit propria, Crux Christi peccatum abolet alienum. Crux latronibus illata est, quòd vitam rapuerint vivis, Crux Christo imposita est, ut vitam daret mortuis. Vides nunc indolem crucis Christi, quæ bajulum habere alium non poterat, quàm Christum, ut Petrus 1. c. 2. testatur: peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum. Disce igitur Christiane quis sis, cum crucem fers, quis sis cum crucem tuam ferunt alij, ut, quod peccârunt Reges, plectantur Achivi. Si crucem tuam ipse fers, patienter scilicet, Christus es: si crucem tuam ferunt alij, plusquàm in adversis tuis à te toleret alij, quàm tu à cruce tua: latro es. Patiens patientem igitur imitare Christum. Ut crucem feras ad gloriam, non supplicium, Christi quæ memor exempli, Athanasij monitum tene. Decebat Victorem triumphantem de Diabolo non alteri concedere, sed SIBI suum trophæum gestare.

Simonem Cyrenæum apprehendentes,
imponunt illi crucem, post Jesum protandam.

Felix lassitudo, quæ nostram firmavit imbecillitatem! Christus humana patitur, cum ex virium defectu Simonem Cyrenæum socium ferendæ crucis admittit: Inventum interim hoc amoris est, quod Judæi existimârunt infirmitatis. Non solum eum conveniebat accipere crucem suam, sed & nos conveniebat portare eam; salutarem nobis angariam adimplentes: ait origines hom. 35. in Matt. Hinc argute Lucas Burgensis tria in hoc mysterio perpendit, cum advertit in illis verbis (angariaverunt prætereuntem quempiam Simonem Cyrenæum venientem de villa) tres notat dignas circumstantias. Primum quod Simon interpretetur obediens. Secundo quod Cyrene, unde Cyrenæum, idem sit, quam Hæres. Tertio quod hic Simon Cyrenæus, hoc est obediens hæres, venerit ex villa, seu pago: unde Pagani, quorum deseruit mores, ut se Christo in ferendâ cruce adjungeret socium. Vult ergo sue crucis comportitorem Redemptor, quem? obedientem, ut faciat heredem, & quidem æternæ gloriæ, vult illam relinquentem, ut faciat in celo regnantem. Unde insigniter Theophylactus. Ille autem potest fieri subditus Christi, & tollere crucem suam, qui virtutis operarius est, qui venit à villa relinquens mundum, & ea, quæ sunt in mundo, & ad Jerusalem illam supernam, & liberam tendit. Hic an ridenda, an desenda sit, & Judæorum ceca insania, & Christianorum Judaizantium insonis malitia? non facile dixerim. Judæi angariant Simonem Cyrenæum (qui gentilis erat, ut quidam notant interpretes) ad crucem Christi ferendam: Ipsi verò abominantur eam attingere. Dumq; compellunt ad hereditatem gloriæ per crucem alios, ipsi suam celerius properant in damnationem Christiani, peiores in hoc Judæis, quod credant in gloriam crucis, & nihilominus aggravare pondus norunt in alijs, Diabolum ipsi agunt fugiendo crucem. Medice cura te ipsum, & onus, quod suades, imponisq; alijs, ferto ipse, si & ipse salvari vis. Sed nimirum non gratis Elias, quam induxit famem alijs, Elias ipse sentire debuit, quia teste Chrysostomo id accidit: Ut dum etiam ipse famis supplicio comprehenditur, aliquid misericordiæ in laxando sententiæ suæ juramêto addifcat.

Jc

49. IOHANN. XIX. 5. 6.
JESUM spinis coronatum, &
 purpuram indutum producit Pi-
 latus, & dicit: **ECCE HOMO:**
Cham. Peric. 1. 5. C. M. C. Weigel.

50. MATTH. XXVII. 24. 26.
 Pilatus lotis manibus innocen-
 tiam suam testatus, tradit Chri-
 stum, ut crucifigatur.
Cham. Peric. 1. 5. C. M. C. Weigel.

51. MATTH. XXVII. 31.
JESUS Chlamyde exutus, &
 vestem rursus indutus, crucifigen-
 dus educitur.
Cham. Peric. 1. 5. C. M. C. Weigel.

52. LUCA. XXIII. 26.
 Simonem Cyrenarum apprehen-
 dentes, imponunt illi crucem,
 post **JESUM** portandam.
Cham. Peric. 1. 5. C. M. C. Weigel.

Jesus ad turbas, & mulieres dicit: ne defiete me, sed vosmet & filios vestros.

M *Ajusne natura, an gratia miraculum sint lacryme? non dixerō, partus oculorum sunt, qui tamen in corde nascitur; ut videas actus artificium, qui cruentum animi dolorem in candidum distillatorem solatij, nam: lenitur lacrymis, erigiturq; dolor. Primi sunt oculi, quorum culpa venenum peccati ad cor penetravit; primi sunt oculi tamen etiam, per quos virus cum lacrymis eructes denovo. Tantum quippe vis illarum est, ut infernum extinguant. Teste Bernardo: Nunquam enim rosida lacrymatur Iris penitentia, quin propitius tibi solem habeat justitia, in cuius denovo per misericordiam transit iraginem. Interest tamen, quomodo fleas, ut proficue fleas. Pretiosum sunt monet lacryma, quibus DEUS emitur; Si porro hoc male tatis pretio, venalis eo item & infernus est: Fleverunt filia Jerusalem, & quis non crederet sanctissime flevisse, quae Christum reverunt patientem, interim reprehensionem, non misericordiam tulerunt: Filiae Jerusalem, nolite flere super me, sed super vos ipsas flete, & super filios vestros. Quot filias Jerusalem cent orbis, quae flent patientem Christum, cum dolorosa ejus mysteria vedunt, suspiciunt, admirantur: Et interim super se ipsas non flent, sed anima fructum inde nullum per vitam referunt sanctiorem. tamen teste Ambrosio serm. 114. in psal. 118. Christus Filias Jerusalem reprehendit, ut nemo fleret, nisi qui beneficia Christi non teneret. Inanis fletus est, Christum flere morientem, & se ipsum non flere mortuum, ut Augustinus in Conf. de se testatur. Flebam quondam fidonem morituram, & me ipsum mortuum non flebam. Fleat peccator se ipsum prius lacrymis penitentia, ut fructuose in Christo at miracula patientia. Flere, nec tamen cum patiente pati, ut de peccato ac inferno per vitæ correctionem triumphes, lacryme sunt corythilli. Fleas te ipsum, ut oportet, ne scenice fleas Christum: Nam scissionem Christi si non doles, nec luges; Si in hac vita dies anfigis risu delicijsq; signum maximum est, quod non es de turba amicorum Christi, ait Didacus stella in hunc locum.*

D 3

Præ-

Præter Christum, deducuntur & alij duo
malefici, ut cum eo interficerentur.

Pretiosa vel idè res innocentia, quòd impiorum sit flagellum, ac à malis non possit vexari, nisi malos faciat pessimos. Non minùs Diabolo hac spina oculierat in primo, quam filijs Diaboli & Judæis in secundo Adamo. Ille livore tabescebat in primum, quòd innocentie privilegio mori non possit, si peccare non velit: Isti furore insano strident in secundum, quòd mori velit, cum peccare non possit. Hinc ut flagitiosi semper à flagitijs patrociniùm impietatis mendicant: Ubi scelus innocentissimo & ESU probare nullum possunt, sceleris formam propallio sue crudelitatis arripiunt, & cum sceleratis reputant innocentem, ut saltem sceleratus putaretur. Cum sceleratissimis reputant, ut eorum similis reputaretur, ait ex Theodoro Toletus. Inde factum, ut quemadmodum solis Ecclipsim notant omnes, quia solet, ac lumine præcellit omnia; ita denigratum innocentie nomen obscuriores longè pateretur infamia tenebras in Christo, quòd, qui habebatur innocens, condemnetur, ut reus, quam si reus fuisset. In conspicua enim collimant omnes, & opinio bona de bonis concepta semel, ubi rapitur in oppositum, semper auget magnitudinem contemptus. Medius inter duos latrones crucifigendus deducitur Christus, ita statueret Pilato. Ut famæ suæ consulere, & velamen suæ iniquitati obtenderet, ait Lucas Burgensis. Sic innocentia lesa ignominij pharmaca non speret à flagitiosis alia, quàm nova vulnera; semper enim impij scelere scelus firmant, & ne videantur hostes honorum, virtutem pro vitio cavillantur. Peccavit huc usq; mitius Pilatus, quia nunquam suâ condemnavit sententiâ Christum ut reum: Nunc ubi plenus errorem suum remordente videt conscientia. Ex Romano fit Judæus, dum volens, ac sciens Christum innocentem duos inter latrones crucifigendum exponit populo, ut leniret flagellum conscientie, ait Lucas Burgensis. Ah quot Christiani, de Christianis in atheistas abeunt, cum in meritam flagellantis conscientie penam, quòd abiverint à Justitia, tandem planè à Deo abeunt, ut liberiùs prouant in scelera. Verùm demonstrabit hisce Pilatis, ac atheistis iniquè condemnatus Christus, ubi eisdem condemnaturus venerit, quòd dixit inspiens in corde suo, non est Deus.

Scri-

Scribit Pilatus titulum Crucis, & posuit super crucem: JESUS Nazarenus Rex Judæorum.

Dum vapores in altum terra exhalat, ut splendorem solis turbidis obscurer; aliud lucratur nihil, quam sibi met ipsi lutum, ubi enim in imbres, nives, grandinem, & hujusmodi meteora resoluti vapores denno recidunt ad elementum suum, cæno terram ipsam in poenam talionis conspurcant. Symbolum utiq; calumniatorum præclarissimum, quorum contumelia probis illata, semper in auctoris demum infamiam, ac dedecus refunduntur. Mille falsis criminationibus tam diu incessiverant Judæi salvatoris innocentiam, donec in cruce egerint, quem throno imponere debuissent: At cum assigunt per summum opprobrium patibulo justum, in Christo faciunt restitutionem fama, in se ipsos meritam retorquent palam infamiam. Imponitur Christo titulus, & causa mortis JESUS NAZARENUS, REX JUDÆORUM. Indignè rem ferunt, quia veram, Judæj, Pilatus interim factus (quod ipse nescivit) veritatis Patronus, in sua persistit sententia. Quod scripsi, scripsi. Ubi bene Cyrill. Alex. l. 12. c. 31. Non vult Pilatus mutare titulum, quia non fuit in omnibus sibi divinitus permiffum, adversus salvatoris gloriam furere, stabile namque, & citra calumniam Christi regnum est. *En habes Christum Regem declaratum vel per ipsam crucis ignominiam. Sed agite hic malevoli calumniatores, ac discite, tunc demum in caput vestrum relapsuram calumniam, cum evicistis, quod malignè in innocentes moliebamini; verum ad istorum gloriam, vestram infamiam. Alè suo quisq; imprimat animo, quòd argutè in hoc mysterium commentatur Lucas Burgensis; Non tam ut honoraret JESUM, Pilatus hunc titulum scripserat, quàm ut damnaret, & ignominia afficeret Judæos, quid enim potuerat universæ Judæorum genti magis ignominiosum esse? Quàm, quòd Rex ipsorum esset crucifixus &c. Rex ille, cujus operâ speraverant se excussuros aliquando jugum Romanorum, ideoq; dominaturos orbi universo. Hanc igitur ignominia notam voluit illis Pilatus inurere, & exponere eos ludibrio omnibus nationibus, denique arctius eos jam, rege interfecto, Romanorum jugo subijciendos proclamare, nec tantum irridere, verum etiam damnare gentem universam. Hoc sit solatium, & merces pariter calumniantium. Peccator videbit, & irascetur, dentibus suis fremet, & tabescet. Quia meritò desiderium peccatorum persistit. ps. III. Im-*

Impofuerunt fuper caput ejus caufam mortis fcriptam, JESUS Nazarenus Rex Judæorum.

V Alidis porrò clavis fignite titulum regis è milites crucifixo. Gloriffimum quippe regum fupellitium honor eſt: Iſq; tantò major, quantò majore virtute partus. Jeſus Nazarenus, Rex Judæorum crucifixus eſt: ex ceſtis credite, verum eſſe tituli teſtimonium. Nam vel ex hoc capite probat ſe regem Judæorum Jeſus, quòd cum pateretur, non comminabatur, non enim creatori negandum eſt, quòd creatura dedit. Totam penè indolem in apum pervestiganda indole conſumpſit Ariſtomachus, mortuus tamen aliquantulum rudior eſt poſt quadraginta annorum induſtriam, quam cum hoc ſtudium capiſſet, ignoravit quippe illud psal. 117. circumdederunt me ſicut apes. Hinc mente aſſequi non poterat, cur apes regem habeant natura prorſus à reliquis diſſimilem. Aureus aſpectu enim eſt, & vaſtior alijs mole corporis. Interim tamen, ut refert Ariſtoteles, non modò aculeò, ſed & Irà Rex apum unus caret, ubi reliqua furorem, & fremitu, & aculeò late quaqua verſum circumferunt. Quafi natura hoc moneat in animalculo eos, qui ad regna thronoſq; naſcuntur, animo ſemper eſſe manſucto debere. Vide nunc quis ſit JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM, qui ſint Judæi? Ille Rex paſcificus ſtimulum neſcit furoris, cum pateretur non comminabatur. Hi omnes aculeis armantur invidia ac furoris, circumdederunt me ſicut apes: Ita nimirum ornamentum ſimul, ac indicium regis eſt, virtute vincere malevolos. Credite nunc o Judæi bene regis titulum à Pilato dari Chriſto, vobis à Chryſoſtomo latronum. Quid enim aliud in Rege veſtro manſuetudo, quam regem, & proterva ferocia in vobis, quam ſanguinarios probat ſicarios. Stabit nempe aureū Novarini monitum ex Chryſoſtomo in c. 10. Matth. Licet manſuetudo omnibus hominibus conveniat, eos tamen maximè decet, penes quos rerum ſumma eſt &c. manſuetudo quippe ſuperiorum nota eſt, & inſigne? Excandescitis Judæi, quòd crucifixum eſſe Regem tuear, vos latrones nuncupem. Fateor dignitati veſtre quidpiam derogavi, meq; corriſſo in titulo veſtro, pariunq; vobis omnium. Si enim, ut teſtis eſt Drogo Oſtienſis, quia Chriſtum negabit, factus eſt Petrus in domo Caiaphæ latro. Vos qui per furorem rabiemq; veſtram Chriſtum planè in crucem egreſtis, neceſſe eſt, ut ſitis Archilatrones, liſq; ſic ablati eſt veſtra. Quod non ſit JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM.

53. LUC. XXIII. 26. 32.
 JESUS ad turbas, & mulieres dicit: ne desite me, sed vosmet & filios vestros.
 Cum Pr: 15. C. M. C. Weigel

54. LUC. XXIII. 32.
 Præter Christum, deducuntur & alii duo malefici, ut cum eo interficerentur.
 Cum Pr: 15. C. M. C. Weigel

55. IOHANN. XIX. 16.
 Scribit Pilatus titulum Græcis: & posuit super crucem, JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM.
 Cum Pr: 15. C. M. C. Weigel

56. MATTH. XXVII. 37.
 Imposuerunt super caput ejus causam mortis scriptam JESUS NAZARENUS REX JUDÆORUM.
 Cum Pr: 15. C. M. C. Weigel

JESUS in monte calvariæ, cum duobus Latronibus, à dextris & sinistris crucifigitur.

Huc tandem res devoluta est, ut crux meta crudelitatis pariter, ac dolorum sit. Vides hic iniquè accusatum, iniquè iudicatum, iniquissimè condemnatum, crudelissimè in crucem actum, sed vide pariter mysterium Divinae bonitatis, quæ: ut ait S. Paschasius, de adversariorum erroribus sua ubiq; præstruit Sacramenta. Duos inter latrones pendet medius Redemptor, ut noveris in cruce thronum gratia latere, siquidem pari amore fructum passionis, & pio, & impio defert latroni. Duo latrones dexteræ, ac lævæ affiguntur, omnem humani generis universitatem vocari, ad Sacramentum passionis Domini ostendentes: ait S. Hilarius. Hinc Arnoldus Carnotensis piè advertit, cur expansis amorosè in cruce brachijs morè voluerit Salvator, cum inquit: In eo, quòd expansis manibus, elevataq; levâ, & dextrâ inter latrones se mediùm exhibebat, volebat intelligi, commune illud esse beneficium, & non solum bonis, sed & impijs, quod agebatur, proficere. S. Cyprianus testatur quatuor miliones hominum ob solennitatem Paschatis tunc Jerusalem confluerè solitorum interfuisse spectaculo, cum inter latrones crucifixus est Redemptor. Optassem ego mecum ibi fuisse mundum universum, ut in piùm omnes migrassent latronem. Quid enim sunt omnes peccatores, cum JESUS non sint, quàm pij, vel impij latrones? Electi proinde cum pœnitente, perditum cum obstinato. Fortunam verò aliam longè tuam vide, ô peccator, quàm fuerat latronum, qui crucifixi sunt cum Christo. In illorum enim libertate non erat, Redemptori vel ad dexteram cum pio, vel ad sinistram esse cum impio, in tuo autem est arbitrio, Christo esse vel ad dexteram, vel ad sinistram, ac de iniquitate surgere ad gratiam, vel in impietate perseverare ad supplicium. Hinc monet Augustinus: Si prædestinatus non es, fac ut sis: novit enim Dominus mutare sententiam, si tu noveris emendare delictum; Audi ergo & Christum: Ego si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad me ipsum, si trahi non vis à Christo Christiane, Perditio tua ex te. Crucem non metue pœnitentia, quàm dulcoravit fons tantæ gratiæ. Crucifigendus es cum Christo, quod horres, sed promissi memineris, quod optas: mecum eris in Paradiso.

D 5

Mili-

Milites vestimenta Christi dividentes, sortem super illas mittunt.

NE ullum sit flagitium, quod suam non agat personam in patientem Redemptorem, en genus hominum, quod periculum de ludo, & ludum de periculo tam diu facit, donec ludendo in periculo pereat: Postquam autem crucifixerunt eum, diviserunt vestimenta ejus, sortem mittentes, sic cetera vitiorum artificia in Christum, ut crucifigatur, lusores etiam in crucifixum deserviunt. Gravius hic enim latet flagitium, quam ostendit verborum superficies. Nam hic militum lusus, non nisi grande Sacrilegium fuit, ait Paulus de Palatio, additq; causam, quod vestes sacratissimæ manibus gentilium, eorumq; infimæ fæcis hominum tractarentur: Nec id utcunq; sed quod LUDI fortunâ eas sibi vendicarent. Perpende hoc in schemate profundius, quid sint lusores, & nota bene. Vestes Christi, quæ fuerant lusui expositæ, simul erant Regis: Quia JESUS Nazareus Rex Judæorum. Simul etiam pauperis, ut qui nudus in cruce mori debuit. Lusores ergo iniqui nec parcunt Regi, nec parcunt pauperi, sed utrumq; fortune ludibrio cum calente adhuc sanguine Christi exponunt in vestibus. Vide igitur quam gratiosum animalculum sit lusor? à quo nec Regum opes, quæ sunt patrimonium rei publicæ, nec sanguis pauperum, qui est regnorum robur, intacti sunt; ambos enim, ut sumptus habeat sui opificij, aggredditur. An non bene igitur Aristoteles in Ethic: ad Nicomachum hoc genus hominum, fures, & latrones esse illiberales, ait? Nam S. Antonius p. 2. t. 1. c. 23. §. 6. bene advertit. Non esse quasi aliquod vitium, quod reddat homines ita infames, & abominabiles, sicut ludus. Causam dat; quia nullus (qui sapit.) confidit de lusore, nec vult eum socium alicujus artis, quia semper timet, ne furetur, ut ludat. Unde Bernardinus senen. t. 2. ser. 16. concludit. Scelesti homines sunt lusores; quid enim est ludus, quam fomes iniquitatis. Nunc mirari desine fulmen Sancti Ephrem: Væ alearum, & CHARTARUM, lusoribus; quandoquidem se à corpore, & sanguine Domini nostri JESU Christi alienos reddunt, cum ut ait Apostolus, Tempus pœnitentiæ perdunt in jocis.

Illu-

Illuditur à principibus sacerdotum, & milites accedentes, spongiam aceto impletam offerunt.

HAbes in moriente *Esu* ò Christiane, quæ te moriturum olim ab *Heo*, cui servis, expectent solatia. Christus labore, sudore, ac sanguine mundum redimit; & ubi lassus mortuali fatiscit æstu, sitiq; felle ac aceto refocillatur! Tria sanè digna sunt, quæ rumines in hoc mysterio. Primò, quòd in spongia propinetur Christo ad confortandum haustus. Alterum, quòd spongia sit arundini alligata. Tertio, quòd succus non modo sit in tormentum palati, ac faucium amarissimus, verùm & mortem ipsam accelerans. Si sapis, tecum reputa, num obsequia sperare meliora possis moriturus & ipse, ubi mundus perfidus tam ludicra & acerba suo propinat morienti Redemptori! Ah cave! ne & tibi par fomentum in mercedem impensi laboris accidat, ingemiscasq; quòd acceptam spongiam implevit aceto, & imposuit arundini, & dabat ej biberere. In agone mortis ostendit mundus mercedis fallaciam, vis nosse quid sit spongia? Teste Divo Paschasio est inanissima Vanitas mundi. Nam ait: Quisquis confiderat spongiæ naturam, quàm cavernosa sit, quàm tumida, & inflata, quàm mollis, ac fragilis, ac resoluta, potest agnoscere, quid significet, quæ licèt humores ad se inflata trahat, citò evanescit, & evomit omnia in se expressa. Vis nosse quid sit arundo? est inconstantia mundi; & omnis ejus pompa: Hinc sedulius l. 5. Paschalis operis c. 11. de arundine ait. Mundano regno sceptrum verè consimile, quod pro mutatione sæpissime fragile, vacuum, leve cernitur, & caducum. Vis nosse, quid sit fel, ac acetum? Fallacia mundi est; quæ mortis toxica offert pro vitæ fomentis. Non enim errat Laurentius Justinianus l. de lig. vitæ omnes mundi promissiones seductoriæ sunt, omnes blanditiæ venena, cuncta delectationis pocula mortalia, vitæq; illius sempiterna mors. Ah Christiane si sapis! morere ante mortem, ne moriturus vivus mundi solatia serò nimis experiaris fallacia. Crede vel gentili seneca, qui Ep. 32. te quoq; monet: Confidera quàm pulchra res sit? Consumare vitam ante mortem, deinde expectare securum reliquam temporis sui partem. Non fallit mors mortuos, vivis infesta est. Nil time moriturus mortem, si mundo moriaris bibus. Nam bene Genebrardus in ps. 38. Sic enim postea placidè exibo sine terroribus conscientie, qui tunc exoriri solent. JE-

JESUS Mariam Matrem suam Joanni,
Joannem Matri Mariæ commendat.

Mirabile testamentum Christi morientis ! ubi pro thesauro hereditatis Matrem filius legat seruo, & seruus instituitur hæres, ut pro legato habeat matrem Domini. Transcribere in hæres filios, quidem sua, non tamen se parentes ipsi possunt : at quod filij parentes legent in hereditatem seruis ? Vos dicite, juris prudentes, an Filius Dominium habere possit in Matrem, ut contra jus nature inferior de superiore disponat. Sed nimirum, ubi testamentum est supra naturam, jus natura vim habet nullam : Privilegia hæc sunt Virginitatis, ut quia natura ordinem transgreditur, leges natura pariter non admittat. Tuetur sententiam Ambrosius l. 1. de Virg. Quis autem humano eam possit ingenio comprehendere, quam nec natura suis includit legibus ; aut quis naturali voce complecti, quod supra usum naturæ sit. Bene igitur Joanni Matrem, & Matri Joannem pro voluntate ultima transcribit Redemptor ; quia, ut ait Galfridus in Allegorijs Tilmani. Joannes Virginis Matris in virginitate filius fuit. Et vicissim, puro pura commissa est, ut ait Theophylactus, cum triplex Virginitatis privilegium sit hoc in mysterio, Christi scilicet, Mariæ, ac Joannis. Ut cum Vieira ex salmerone dicamus. Matrem Virginem Virgini commendavit. Pondera nunc ergo Christiane, quam dives illa sit anima, quæ hæres Maria sit, & cuius Hereditas Maria est. Sed pretium discere pariter virginitatis ; Audi enim Virgines alloquentem Paschasium l. 1. in ps. 44. Quoniam vos estis, quæ secundum nobilitatem generis flores estis Ecclesiæ, quæ virore pudicitia, & splendore castæ dilectionis sponso ferta componitis, & coronam spineam mutatis quotidie in gloriam triumphantis. Vestra profecto integritati humanum genus debet o virgines, quod ad puritatem transeat angelorum, addit Blessensis, & ex Gregorio arguit. Supplementum Angelicæ ruinæ, ex solis Virginitibus fieri, vero simile est, cum alij tantâ non accedant ad Angelos affinitate. Vis ergo esse Maria filius, fac sis Joannes, Mater enim est, ut ait Franco Abbas Tom. 6. de gratia Dei, Nidulo castitatis infidens.

Jesu

57. LUC. XXIII. 33.
JESUS in monte calvariae, cum
 duobus Latronibus a dextris & si-
 nistris crucifigitur.

Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

58. LUC. XXIII. 34.
Milites vestimenta Christi divi-
 dentes, sortes super illas
 mittunt.

Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

59. LUC. XXIII. 35. 36.
Illuditur a principibus sacerdotum
 & milites accedentes, spongiam
 aceto impletam offerunt.

C. Weigel.

60. JOHANN. XIX. 25. 26. 27.
JESUS Mariam Matrem suam
 Johanni; Johannem Matri Ma-
 riae commendat.

Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

JESU moriente, scissum est velum templi
in duas partes, à summo usque ad imum.

Non sine numine primum indicium expirantis Christi è templo
prodiit: Velum templi scissum est in duas partes à summo us-
que deorsum. Ibi enim primum habere debuit innocentia testimo-
nium, ubi primam impietas habuit sceleris officinam. Omne odium
ex Pontificum, sacerdotumq; furore in Christum emanavit; in eos ier-
tur vindex iniquitatis Deus prima convertit signa excindenda Ju-
dæa. Ob fictam blasphemiam Dei Filio imputatam Pontifex ve-
stem scidit; nunc DEUS ob innumeras Judæorum, & maximè sa-
cerdotum blasphemias, templi sui vestem scidit, ait *Novarinus*
in hunc locum super Matt. Templum debuerat esse asylum pietatis;
*& sacerdotum livore in vulcaniam abiit crudelitatis, cum, unde po-
pulus ad cultum Dei extimulari debuisset, ad crucifigendum Dei si-
lium inductus est. Quid mirum proinde, si non qualitercunq; velum*
*templi scissum est in duas partes. verum plane à summo usq; deor-
sum! Ut quia tam sacer, quam profanus ordo Judæorum in mor-
tem Christi conspirarunt, pars utraq; scissi veli, Populus nimirum,*
& Sacerdos. Cum universa Judæa funditus excinderetur. Sic enim
Ambrosius l. de Joseph. c. 3, Velum Templi scissum est, ut divisum
regnum talibus manifestaretur indicijs destruendum & verè
*divisum; Quando hoc, quod erat Christi, cæpit etiam esse Dia-
boli. Sed unde hoc? Vizio Sacerdotum. Væ populo ubi perversus est*
sacerdos. Vitæ pastoris est norma gregis. Unde Chrysostomus Hom 83,
in Matt. Si sacerdotium integrum fuerit, tota Ecclesia floret; si
*autem corruptum fuerit, omnium fides marcida est. Magnetis in-
dolem habent exempla sacerdotum. Fortissimè in sequelam trahunt*
*profanos: Hinc Deut. 20. Deus præcipit appropinquante jam præ-
lio stabit sacerdos in acie. In quem locum Petrus Damian. serm. 3.*
*Notandum, quòd Sacerdos, qui imminente jam bello conciona-
tur, non alibi, sed ante aciem præcipitur, ut videlicet eos ad pu-
gnam, quos adhortationibus provocat, ipse quoq; prævius ante-
cedat. Quid si deinde primus terga sacerdos vertat? Profectò electorum hostis*
Dæmon populum Dei variis vinceret, si quandoq; fortiores forent in pietate
sacerdotes, licet enim triti, veri tamen sunt præsci versiculi:

Populi ruina sunt Sacerdotes mali:

Qualis Sacerdos, talis est Ecclesia.

JESU

JESU mortuo, terra movetur, monumenta aperiuntur, & multi sancti resurgunt.

Quod moriente ? Esu petra scissa sint, quid mirum ? Nam conspersa innocentis agni sanguine, non emollirentur ? Quod motu horribili contremiscat mundus ; quid mirum ? Debit horrore concuti ad aspectum Deicidij. Quod aperta sint monumenta, quid mirum, ubi mors victa est, effringi debuerunt carceres mortuorum. Quod corpora sanctorum ex tumulis rediviva erigantur, quid mirum ? Testari mundo debuerunt sancti mortui, quam impij sint vivi. Quod sol ac luna eclypsantes mundum tenebris involverint, quid mirum ? calum lugere debuit infelicitatem terrae, quod suum ipsa peremerit Redemptorem. Hinc eleganter Chrysostomus Hom. 3. de Pass. Spectabant cuncta elementa exitium proprij Conditoris. Axem suum mundus extremum vergere cupiebat in litem. Volebat credo saeculum protinus ire in ruinam, ne auctoris sui tacens praeteriret injuriam. Judaeorum solum non capio perveraciam, quibus tot, ac tanta naturae prodigia in fomitem novae impietatis exarserunt, ut ubi elementa omnia portentis horribilibus morienti parentant Redemptori, lessum canere illi alium non sciant, quam blasphemias. Videamus, an veniat Elias, liberans eum. Non exspectate hoc prodigium impij Christicida. Cum enim Elisei non sitis, Elias Eliam, vos Ochozia asecras agetis, igne non jam de caelo, sed inferno corripiedi, ut ubi Christus in cruce velut in igneo curru amoris triumphat, vos in trulla ignea descendatis ad inferos. Hic nimirum est exitus invidorum, ut in pejora semper prolabantur, nec à scelere gradum amplius reducere possint, ubi semel hoc vitio perversa est voluntas. Id quod egregie in hoc mysterium advertit Chrysostomus hom. 7. in Matth. Ubi verò adspexerunt gloriam ejus de miraculis coruscantem, livore correpti supprimunt veritatem, consueti invidis artificio, blasphemis. Ita ipsa prodigia huic flagitio sunt alimenta impietatis ; Mala enim semper in ipsis videt bonis, ut verissime dicat Bernardus ser. 13. in psal. Nōsse cupis oculum venenatum, oculum nequam, oculum fascinantem ? Invidiam cogitato : quid vertō
INVIDERE ? Nisi malum videre est.

Fra-

Fractis latronum cruribus, JESU jam mortuo, unus militum lancea ejus latus aperit.

Flagitia hucusq; fuerunt sacrilegia, nunc in amoris transeunt sacramenta. Crura latronibus franguntur, quòd vivant, Christo pectus transverberatur, quòd sit mortuus: Judæi enim semper in cades, ac lamienas vigiles, rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura, & tollerentur. Sed irritus hic in Christum cecidit ictus. Ad JESUM autem cum venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non fregerunt ejus crura. *Quid igitur fit?* Unus militum lanceâ latus ejus aperuit, & continuò exivit sanguis, & aqua. *Vide, quàm nec mortuus ab amore cesset Salvator, siquidem & spiritu in manus æterni Patris jam tradito, beneficia cumulat salutis: Nam ait Augustinus sent. 328.* Dormiente Adam fit Eva de latere: mortuo Christo perforatur latus, ut supereffluant Sacramenta, unde formatur Ecclesia. *Felix lancea, quæ de instrumento crudelitatis facta est clavis ad vitam! Idem Augustinus enim acutè adverterit verborum vim in hoc mysterio.* Vigilanti verbo Evangelista usus est, ut non diceret, latus ejus percussit, aut vulneravit; Sed aperuit, ut illi quodammodo vitæ ostium panderetur, unde Sacramenta Ecclesiæ manaverunt, sine quibus ad vitam, quæ verè vita est, non intratur. *Monomachiam igitur crudelitatis ac Amoris in arena crucis habes o anima! Judæi enim furunt in mortuum, ut ledant, mortuus amat vivos, ut salvet. Negabene cecinisse Lauren. Justinianum.*

Aut amor, aut furor est, qui te bone Christe peremit;

Et amor, & furor est, hic meus, ille tuus.

Quantùm dulcoraverit mortis amarorem amor, testatur mortuus, ne dubitent vivi. Audi quippe Bernardinum Senen. T. 2. er. 56. O mors amabilis! O passio desiderabilis! O profunditas admirabilis! Quid admirabilius! quàm quòd mors vivificat, vulnera sanant, sanguis emundat, dolor ad amorem inflamat, a pertio lateris cor cordi conjungit, & copulat. *Enigma hoc intellectu non solbitur, nam quis credat? ut quem odium crucifixit, mors reddat amabilem? Sed omnino paradoxum hoc intellectus non capit, quia solo amore capitur. Dicendum ergo cum Francisco Seraphico.* Da Domine JESU, ut amore amoris tui moriar, qui amore amoris mei dignatus es mori.

Joseph

Joseph ab Arimathæa, qui erat decurio, accedens ad Pilatum, petiit corpus JESU.

Qui Patronum vivus habuit nullum, Custodem Corporis admittit mortuus: ut ex Ministrorum officijs non dubites fuisse regem, qui condemnatus erat ut factus. Venit Joseph ab Arimathæa nobilis decurio, qui & ipse erat expectans regnum Dei, & audacter introivit ad Pilatum, & petiit Corpus JESU. Hic sanè cum Josephi titulum legis, & facta, non exigua liz oboritur, majusne ornamentum nobilitati ex gestis, an gestis ex nobilitate accesserit. Magnum quid fuit, quòd Josephus religione in Christum animatus ea sit ausus, quæ nemo alter nisi Nobilis decurio attentare presumpsit. Fortitudo ejus maximè admiranda est, cum propter amorem JESU periculum mortis susceperit, & universorum se odio tradiderit. ait Chrysost. hom. 89. in Mart. Unde Damascenus. O invidiam animi audaciam, libertatemq; ipsius singularem, quam fides, & NUMINIS AMOR excitarat. Cum audis videtur contemptum adeò magnanimum fama, ac fortunarum, quam NOBILI huic decurioni Amor Numinis ingessit, nobilem se, licet antè non fuisset, vel ex eo fecisse dices, quod Novarini monitum sit secutus; ut Christi causam tueretur. Ostenderitq; Veræ nobilitatis indicium esse, ac notam, dignitates omnes, omnem sæculi felicitatem, fastum, ipsam deniq; NOBILITATEM calcare, terrena omnia pedibus subijcere, idq; ut Christum sibi lucrificiat. Conclude igitur, quantum per obsequia in Christum adjecerit ornamentum hic nobilitati suæ Joseph. At simul perpende, quantum ex nobilitate Josephi gesta hac augeantur ad gloriam virtutis. Bene enim hoc Theophylactus urget in Cat. Græc. Quamvis Consiliarius esset, ac Dives, & NOBILIS, audet petere corpus hominis crucifixi quasi perduellis, ac seditiosi, nullumq; periculum suspicatur, licet periculum esset divitiarum. Uti & NOMINIS, quia NOBILITATIS: Sed petit, & honorificè sepelit. En quantum virtuti NOBILITAS, NOBILITATI VIRTUS ornamentum addat? Ubi utraq; obsequiosa Christo est. Primus, qui Christo exhibuit post contumelias honorem, erat NOBILIS, & merito: hoc enim debebatur sublimitati statûs: Nam bene S. Maximus in hanc rem. Necesse enim erat, ut qui potentior cunctis fuerat, devotior fieret.

COR-

51. LUCÆ. XXIII. 45.
JESU moriente, scissum est ve-
lun templi in duas partes, à sum-
mo usque ad imum. *C. Weigel.*

52. MATTH. XXVII. 52.
JESU mortuo, terra movetur
monumenta aperiuntur, & multi
sancti resurgunt. *C. Weigel.*

53. IOHANN. XIX. 32. 35.
Eractis latronum crucibus, JESU
jam mortuo, unius militum lan-
cea ejus latus aperit. *C. Weigel.*

54. LUC. XXIII. 50.
Joseph ab Arimathæa, qui erat
decurio, accedens ad Pilatum,
petit corpus JESU. *C. Weigel.*

Corpus JESU involvitur findone, & deponitur à Josepho in monumento recens exciso.

Obstupescite in Josepho, quàm Sancta, & eximia nobilis possit animus, ubi generosa indole non mundo solum, sed & obsequio Divino virtutem nobilitatis probat. Passus est Redemptor benignissimus in crucem se figi à vilissimis ultima facis hominibus. Deponi de cruce non vult, nisi à Nobili viro Josepho ab Arimathæa. O quanta est hæc Nobilium prerogativa! cum illis deponendi Christum de cruce honor demandatur. Gratulor spartam o nobiles anime! precorq; ut Constantiâ dignâ Christianis heroibus id strenuè agatis, nec unquam vita in vitia proclivis eò vos pervertat, ut ab ijs, quibus Christus de cruce deponendus, præpostere per libertatem sæculi, morumq; corruptelam potiùs in crucem suffigatur. Josephos Arimathæos vult omnes & bonitas Divina, & sanguinis vestri splendor. Nobilis ille Decurio vespillonem agit patibularij; sepositâq; nobilitatis curâ, curat unice, quæ sunt JESU crucifixi! Credite o Nobiles anime, obsequiosa humilitas impensa Christo incrementum summum & Nobilitatis Gloria. Nemo se pro virtute deprimit, quem Christus per virtutem non exaltat. Stabit enim semper adagium vetus apud Novarinum in Act. Apost. c. 17. Sanguinis Nobilitas nulla est, quem nulla nobilitat virtus. Sed ut ardor animi semper ad majora nobilem fert indolem: à cruce depositum corpus JESU, involvit in findone munda. Quod vix ab ultimo impetrari posset vernaculo, ut in crucem acti cadaver atrectet manu, & stillanti adhuc sanguine abominabile, honestiori mündatum pareret sepulchro, Nobilis agit Josephus ipse! Cur alijs non demandat? vis causam? Nobilis erat, qui sanguinis claritatem probare voluit, quòd probum agat servum Christi; bene quippe cit. Novarinus: Nobilis illa generatio est, quæ à probitate non est aliena. Hinc si servire Deo regnare est. Nobilis hic decurio sanctè ambitiosus. Familiis non imperat obsequia Christi, sed exhibet suis ipse manibus; & quia servis non vult regnandi munus cedere, nec cedit industriam obsequendi DEO. Hinc ex Munificentia, quæ nobilitati congenita est, findonem mercatus, Christi Corpus novo imponit monumento. Non ignarus: Locupletem meritorum cumulum se in sublimibus cælorum mansionibus posse mereri

Teste Lau: Just.:

h

Nico.

Nicodemus ferens mixturam myrrhæ & alôes, Corpus linteis involutum more Hebræo sepelit.

A Gnata est Nobilitati emulatio, qua tantò clariores parit emulatores, quantò nobilior est emulandi causa. Nec incassum stimulus hic magnis agendi paria, & à DEO, & à natura, & à fortuna illustrioribus congenitus est animis. Quos enim clari natales vulgo altiores fecerunt, Virtus planè vicinos DEO vult; Nam Divinum sapit aliquid, virtute ceteris eminere. Josephus ab Arimathæa nobilis Decurio exemplo mortis Christi animatus ostendit se publicè Christi discipulum esse: Ait Lyrannus. Vides ne igitur hunc Nobilem regia emulari charismata, dum à JESU Nazareno Rege Judæorum Sua fortitudinis exemplum desumit. Videt Josephum Nicodemus obsequia viriliter exhibere Christo, & charismata mox eadem emulatur, sibiq; reges pariter pro norma colendi Redemptorem statuit, ut arguè advertit Epiphanius orat: de sepult JESU. Qui Myrrham suscepit natus à Magis, Myrrham rursus & alôe suscepit in sepulchrum illatus à Nicodemo. Joseph nobilis sindonem mercatus Christum novo imposuit monumento. Nicodemus & ipse nobilis, quia Princeps Judæorum mox pariter occurrit, ferens mixturam Myrrhæ, & Aloes, quasi libras centum O verè nobilis emulatio, ubi de prodigalitate cercatur in Christum. Mundam sindonem ergo, & monumentum novum Christo exhibeat Joseph: Myrrham & alôe quasi libras centum deferat Nicodemus. Quid enim sindon munda, quàm candor animi, quid monumentum novum petre incisum, quàm obsequiose virtutis constantia? Quid Myrrha & aloë inimica corruptioni planta, quàm odium heroinum, ac verè nobile in abjectam vitiorum, putredinem conceptum? Quid libra centum, quàm liberalis in pietatem, Divinumq; cultum omnigenarum virtutum suppellex animæ? His instructa opibus, o nobiles animæ, orbi probatis nobilitatem Virtutis, ut eo illustrior fiat claritudo sanguinis. Vester Christus, est à cruce depositus, quia vobis non desunt media sepeliendi, si non desit voluntas Christo serviendi. Huc facultates convertite, memores Tertuliani in Apolog. c. 39. Quantiscunq; sumptibus constet, lucrum est, pietatis nomine sumptum facere.

Maria

Maria Magdalena, una cum altera Maria,
tumulato JESU, contra sepulchrum sedent.

*S*anctè vigilas ad sepulchrum crucifixi O Magdalena ! debes mortuo has excubias, qui te mortuam vita, sepultam vitis, restituit vivis. Cautam suo damno advertite Magdalenam; aspectum non amovet à sepulchro, ut mortuam non dubites vanitati, qua oculos habet consepultos Christo. Eva somni filia, quia è dormientis Adami latere formata, in torporem prona fuit, hic etiam vigil oculis non invigilavit. Magdalena ubi semel experta est se filiam Eva, organa vanitatis mutat in instrumenta pietatis; & ne videat amplius vanitatem in vivis, per quam perierat, oculos figit in sepulchro, ut à mortuo discat ritè vivere. Nemo igitur miretur Magdalenam de peccatrice sanctam, vita Magistrum habet mortuum, qui è Cathedra sepulchri docet, qui sint vivi. Ah quot & hodie caelum numeraret Magdalenas ! Si quot fuerunt in civitate peccatrices, vigilarent etiam prope montem Calvaria ad sepulchrum Christi ! Transfret profectò studium vanitatis in amorem pietatis, ubi pro speculo superstiosè comendi vultum, calvarias adhiberent, ac tumulos: ac ibi viderent, quid futuræ sint mortuæ, quæ cum vivunt, luxus & vanitatis chymerae sunt. Divinè in hanc rem Pet. Damianus opusc. 15. c. 23. Superbiæ Spiritus inflat ? Sepulchrum ad mentem redeat : Necessariò illic rigidæ cervicis tumorem premimus, ubi cinerem nos procul dubio pulveremq; pensamus ! quid superbis terra & cinis ? *Causa sepulchrè Galfridus Abbas in Alleg. in Eccl. reddit.* Qui navim regit, non in prora sedet, sed in puppi. Sic noster etiam navis gubernator animus, nostræ conversationis arbiter prosperè cuncta dirigit, si fuerit intentus extremis, nam ea memorans non peccabit. *Cur vivimus quasi morituri nunquam ? Nemo superbiæ vita natus est ! & cur hanc, quibus mors certa est, pro Idolo colimus ? Gregor. l. 13. moral. c. 10. non excidat menti.* Perfecta vita est mortis meditatio, quàm dum justi sollicitè peragunt, culpæ laqueos evadunt. *Mors optimum vita speculum, quia species vanitatis nec recipit, nec exprimit : ex pugillo cinerum ostendit, quàm magnum sit vanitatis nihilum.*

Sacerdotum Principibus & Pharifæis, custodiam sepulchri expetentibus, Pilatus satisfacit.

Nisi malevoli essent, bonâ pollerent memoriâ sacerdotum Principes, & Pharifæi. Domine! ajunt ad Pilatum: recordati sumus, quia seductor ille dixit, ad huc vivens; post tres dies resurgam, jube ergo custodiri sepulchrum usq; in diem tertium. Ne fortè veniant discipuli ejus, & furentur eum, & dicant plebi; Surrexit à mortuis, & erit novissimus error pejor priore. Ah quot, & quant a hîc discutienda essent; Sed vide Rhetoricam sinistro semel affectu corruptæ mentis. Nemo sine calumnia! (saltem occultè, si non apertè) hîc evadit, Christus est seductor; Discipulifures; plebs nimium credula, Pilatus parum vigil! soli sacerdotum Principes, qui Christum calumnijs egerunt in crucem, Discipulos quarunt ad mortem, & plebem concitarunt ad seditionem, Pilatum induxerunt ad iniquam sententiam, Justi, Prudentes, Fidi, & Pij sunt. Quidni ergo hi præclari tutores æquitatis custodiant mortuum, qui occiderunt? Hîc sanè an proterviam Judæorum, an ignaviam Pilati plus admirer nescio? At illis Pilatus, habetis custodiam, ite, custodite, sicut scitis. An hoc bonâ deceditur conscientia, ijs causam fidere mortui, quos iniquissimos nôsti fuisse in vivum! Canis mortuus, inquis, non latrat: Sed ne tu ipse canis mortuus es, qui nihil unquam contra latrones pro Justitia latras. Audisti equidem à Judæis: Quia seductor ille dixit adhuc vivens, post tres dies resurgam, sed memineris, quòd testamentum fecerit in suo sanguine, hæredesq; scripserit orphanos: Apostolos, quos Judæi non minus persequuntur, quam testatorem. Et nihilominus, tam executores testamenti, quam tutores Orphanorum pateris; imò constituis Phariseos, Judæos, & latrones: qui commenta fingunt, quæ volunt sic viam sibi sternentes, ut & in voluntatem ultimam testatoris, & in miseros orphanos agant quod liber! O Præclaram Custodem ovium, ut ajunt, lupum, seu Pilatum Judicem, seu tutores, qui sunt conventus malignantium perpendamus! omnes enim Vim fecerunt deprædantes pupillos Job. 24. Proinde ad sepulchrum Christi, ut ibidem nobis valesciamus Domine Pilate, ac Domini Judæi.

Abe-

65. **LUC. XXIII. 53.**
Corpus JESU involvitur sudone,
& deponitur à Josepho in monu-
mento recens exciso.

Cum Priv. J. C. M.

66. **IOHANN. XIX. 39. 42.**
Nicodemus ferens mixturam
myrrhæ & aloes, corpus linteis
involutum more Ebræo sepelit.

Cum Priv. J. C. M.

67. **MATTH. XXVII. 61.**
Maria Magdalena, una cum alte-
ra Maria, tumultato JESU, contra
sepulchrum, sedent.

Cum Priv. J. C. M.

68. **MATTH. XXVII. 62.**
Sacerdotum Principibus & Pha-
risæis, custodian sepulchri expe-
tentibus, Pilatus satisfacit.

Cum Priv. J. C. M.

Abeuntes Judæi, muniunt sepulchrum, signantes lapidem cum custodibus.

S Inon sufficit Christi testamentum in ultima cena factum, sufficiat factum in cruce. Nam ait Ambrosius serm. de Pass. Dom. Auctor pietatis in cruce pendens testamentum condidit. Sed quale? relinquens Judæis corpus, Patri Spiritum, Virgini paronymum, latroni Paradisum, peccatori infernum. Ecce duas partes acquirunt Judæi Corpus, & infernum, Et verè dignum & justum est, ut qui gloriam invident corpori, mercedem invidia recipiant infernum. Signant, muniunt, custodiunt igitur mortui sepulchrum, ne redivivum habeant vindicem impietatis. Vide stolones! Orphanos Christi discipulos arguunt fures, & ne corpus furentur, Sigillum adhibent pro sera, & milites pro custodia. Sed quales? quos ipsi norunt ac experti sunt posse corrumpi pecuniâ. Heus Judæi: Si vos ab his custodibus potestis emere Testimonium furti, cur non emant alij testimonium resurrectionis? Ita nimirum, quantumcunq; oculata, semper caeca est impietas. Sed ve testamentis, testatoribus, pijs legatis, orphanis & heredibus, ubi Praesides Pilati, executores ultima voluntatis, ac tutores pupillorum vel constituntur vel tolerantur Judæi, licet baptizati: quid enim non corrumpitur, ubi lupi tutores ovium sunt? Nam quàm bene suis Christus predixit: ecce ego mitto vos sicut oves in medio luperum. Ut quippe ditescant isti, orphanos unâ cum substantia devorant, instrumenta, testes adulterant. Oeco nomos agunt sibi, non pupillis, de pupillorum hereditate. Delicta mentuntur in orphanos, ut ipsi locupletentur ex mulcta. Quiq; vigilare deberent amore, ac misericordiâ, ut pupillis emolumento sint, adeo se fideles testatori, & heredi exhibent, ut artem non cudant unam, utrumq; maturè in aternitate conjungendi, ut sic tutores evadant heredes Orphanorum. Quot fraudes in tractandis, vendendis, emendis pupillorum facultatibus intercedunt? Ubi semper in rationibus computus fit ad favorem tutoris, detrimentum orphanorum. Quàm atroces in miseros deserviunt lancina, cum qui à tutoribus benignius proprijs filijs haberi deberent, habentur acerbis mancipijs, ubi nec pro vite necessitate, nec pro statûs honestate afflictiis, vel ex substantia illis propriâ, ut par est succurritur.

Custodibus perterrefactis, JESUS tertia die
Victor gloriosus resurgit.

Alleluja felicissimum intonate caeli: *Quantumvis enim terra motu horrifono concutiatur, alijs nescit subsilire tripudijs, quam tremore, calamitatibus enim nata etiam in letis metuit semper tristitia. Victor è sepulchro surgit Crucifixus, ut quod Judej negant, elementa testentur, dum omnis creatura sibi renascitur ad gaudium, ubi Creatorem videt resurrexisse ad gloriam. Salve igitur, ac triumphare Redivive Mortis Domitor gloriosissime, siquidem, ut ait Andreas Caesar: Tu Domine, victor coronarum auctor, & largitor extitisti: quàm ob rem ab universa creatura gloria & gratiarum actio jure merito tibi debetur. Salve terra, celiq; gaudium! geminus enim radias nunc splendor Patris, cum gloriam Redemptoris Majestati addis Creatoris. Par est quippe cum Ansherto Tibi, nobisq; gratulari. An non stella splendida, & matutina nobis factus est, qui discussis mortalitatis nostræ tenebris, nova vita fulgens diluculo ab inferis resurrexit? Salve fons vita optatissime; ut thesaurum, quem reddidit sepulchrum cum tremore, nos recipiamus cum amore. Nam sepulchri tremor est fidei nostræ firmitas; quid enim lapidi cum tam pretioso salutis deposito? Quandoquidem non errat Chrysothomus: Sepulchrum accepto corpore territum, quòd Patris thesaurum accepisset, depositum cum tremore reddit. Consternantur nunc præ timore ejus exterriti custodes, & facti sint velut mortui. Quòd equè stolidè ac impiè custodiant in sepulchro, mortuum ne resurgat: exultabunt præ gaudio electi, quòd recipiant è sepulchro redivivum, qui ad vitam resurrexit mortuorum. Plaudite non minùs tibi, quàm Redemptori exuvias triumphantis o anima! Nam ubi de sepulchro resurgentis è calo angelus revolvit lapidem, resurgens portæ effregit inferni. Quia dura igitur non patitur Christus, lapidem excute, ut molliùs in te quiescat redivivus. Dura Judeorum corda se & Christum perdidderunt, redurnisti flagitijs in patientem, emolliare penitentia in resurgentem; deq; corde lapideo fac induas carneum, sic cum Christo triumphare vis in carne gloriosa.*

Multi

Multi sancti de monumentis exeuntes, veniunt in sanctam civitatem, & apparent multis.

Multi quidem è monumentis resurgunt, non alij tamen, quàm qui spectant ad Civitatem Sanctam, hoc est Sancti. Hinc moriente Christo multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt, sed exeuntes de monumentis, non prius, quàm post resurrectionem ejus venerunt in sanctam Civitatem, & apparuerunt multis. Quis ergò dubitet! ostium esse Christum, per quod ad vitam intratur, Siquidem corpora sanctorum non antè venerunt in Civitatem sanctam Jerusalem, Cæli typum, quàm ubi Cæli portas Christus gloriosus aperuit. Interim licet sancti apparuerint multis in testimonium resurrectionis: Nemo tamen Judæorum credit, testes enim sanctos non admittunt impij. Non creditis o Judæi mortuis, quòd crucifixus sit vivus? in peccato vestro moriemini, testaturi postliminio fuisse sanctos, qui ut confirmarent resurgentis gloriam, de monumentis exierunt, cùm in tumultum per versorum eâ strage Jerusalem, converteretur, quâ non manebit lapis super lapidem. Et bene, nam lapidibus non indigebunt pro sepulchris, qui quòd justum crucifixi fuerint, crucifixi morientur in patibulis. Aures aperire poterant Judæi ad mortuorum testimonia, qui surdi fuerant ad vivorum oracula. Sed qui Prophetis non crediderunt in scripturis, manes Prophetarum pro umbris rejiciunt prestigiarum. Umbrosi pro dolor nimium quantum, quòd lucem veritatis agnoscere non velint. Sic filij tenebrarum sapiunt, in meridie cæcutiunt. Infausti enim bubones non alios habent oculos, quàm qui lucem pati nequeunt. Hinc Judæis exprobrat Hieronymus in c. 6. Isaie: Judæorum templum impletum est ignorantie tenebris, & caligine. Quòd omnes vel conscientia remorsus, vel veritatis eliserint monita. Peccator inveterate, qui oculos nunquam serid ad eterna, & animæ statum aperis, cæcus voluntarius es cum Judæis: sed vide quàm calamitosè, nam audi Chrysostomum Hom. 17. in Gen. Nihil peccato pejus! ipsum enim, ut introierit, non solum confusione totos nos replet, sed etiam insipientes facit eos, qui antea intellectu, & sapientiâ multa præditi fuerant. Ah cave, ne stolidâ cæcitate, quâ perierunt Judæj, tu quoq; pereas? si enim cecos Judæos pro ducibus habes in anima negotio, ubi cæcus cæcum ducit, nonne ambo in foveam cadent? Fact-

Facto terræ motu magno, angelus Domini descendit de cœlo, revolvens lapidem, & sedens super illo.

ETiam de cœlo Angelus prius non sedet super lapidem, quàm lapidem revolvat à monumento. Vide quàm fatua res tandem ignavus torpor sit? Ubi nec de sepulchro gloriosus redemptor surgit, nec Angelus de cœlo super lapidem sedet, nisi & hujus quietem, & illius gloriam labor pariat. Hinc arguit Greg. hom. 41. in Evan. advertit, Angelum non qualitercunq; super lapidem sedisse, sed à dextris, ut habet Marcus. Viderunt Juvenem sedentem in dextris. *Quare S. Doct. For monet.* Notandum verò nobis est, quidnam sit, quòd in dextris sedere angelus cernitur? Quid namq; per sinistram nisi vita præsens? Quid verò per dexteram, nisi perpetua vita designatur &c. Quia ergo Redemptor noster jam præsentis vitæ corruptionem transierat, rectè angelus, qui nunciare perennem ejus vitam venerat, in dextera sedet. *Vis ergò sedere in altera vita? Fac labores in ista. Hic labor, ibi quies. Nam ad requiem non nisi per labores, & certamina pervenitur. Ait Damian. opusc. 13. c. 8. Nil metue, ne quid nimis in hac vita labores, stipendia mereris eternitatis: Merces magna venalis non est otio. Injurius non modò tibi, cœlo, ac Deo es, verùm & ipsi nature, si torpens vitam transigas, quam sibi labor deposcit, quia ut philosophatur S. Maximus cent. 4. c. 37. labor omnis est debitum, quod videlicet justa de causâ naturaliter persolvitur ab omnibus, qui sunt participes nature. Astronomum te hic velim, ut metiaris, quàm celeri cursu in momenta ipsi cali, nunquam vel in ipsâ sphaera quietis quieti, rapiantur? Et sine labore lutum calo se inserendum putet, ubi astra naturam dissolverent, si à laborioso motu desisterent. Paucos ad huc pro eternitate laborans callos manibus induxisti, & in stilla sudoris absorbere te posse credis Oceanum quiete simul, ac æterne voluptatis? Absi natura, quâ vivis; si cœlo, quod optas; si tibi, qui ad laborem natus es, non credis? crede aut ori omnium Deo, quod nulla sit speranda, absq; labore quies. Condidit ille te, mundumq; sed laborando, postq; laborem primò quievit die septimo. In quem locum nota Oleastrum; Hic adverte non esse quiescendum, nisi satis prius laboraveris. At quando satis, taceo nimium, pro eternitate laborabis? Bene Amb. ser. l. in ps. 118. Si Deus in te laboravit, qui laborare non novit, cur ipse fugitans sis laborum? Sibi minuit salutem, qui minuit pro salute laborem: luctantis, non stertentis corona est.* Ange-

69. MATTH. XXVII. 65.
 Abentes Judæi, muniunt sepul-
 chrum, signantes lapidem
 cum custodibus.

Cum Præf. S. C. M. C. Weigel.

70. LUC. XXIV. 7.
 Custodibus perterritis, JE-
 SUS tertia die Victor glo-
 riosus refugit.

Cum Præf. S. C. M. C. Weigel.

71. MATTH. XXVII. 53.
 Multi sancti de monumentis ex-
 euntes, veniunt in sanctam civi-
 tatem, & apparent multis.

Cum Præf. S. C. M. C. Weigel.

72. MATTH. XXVIII. 2.3.
 Facto terræmotu magno, ange-
 lus Domini descendit de cælo, re-
 volvens lapidē & sedens super illo.

Cum Præf. S. C. M. C. Weigel.

Angelus custodes vehementer territat, tristes verò propter JESUM mulieres consolatur.

ANtiperistafim in hoc vide Angelo, de luctu gaudium, de dolore solatium, de consternatione prolicit audendi animos. Terret milites, erigit mulieres; uno eodemq; vultu Timor factus & Amor, non sine portento mysterij notas exhibet caelestis testimonij, ut probi aquè ac improbi crucifixum credant resurrexisse à mortuis. Armati milites erant, inermes erant mulieres: hæ timentes eriguntur, & timorem evomunt, illos timentes stupor, ac timor absorbit: *Ait Novarinus in cap. 28. Matth. Nec mirus videri debet hic dispar aded in dispares eventus. Fulgur, & Nives prætulit Minister gloria: erat autem aspectus ejus sicut fulgur, & vestimentum ejus sicut nix. Quid nive blandius, quid fulgure minaciùs? Ignem spargit & aquam, ut quoniam cum probis, & improbis agendum erat, suo quisq; tractaretur pro merito, & illos Timor ad officium, hos amor ad obsequium revocaret. Habes Christiane Praeses, quem te geras in regendi munere. Rarò sunt probi omnes, vix unquam omnes improbi. Errasti in hos & illos, nisi sis Angelus, & misceas nivi fulgura. Nam ut idem non est omnium genius, ita genus est insania, omnes velle uno regendistilo ducere. Quid enim delinguunt probi? ut cum improbis experiantur fulgura severitatis, aut quid merentur improbi, ut cum probis tractentur nivibus lenitatis? uno calceo pedes omnium, aut omnium calceos uno pede metiri, nec bonum sutorem, longè minùs discretum sapit moderatorem. Si lenitate rigorem pro bonorum, pravorumq; diversitate contemperes, Deum ipsum hoc in Angelo imitaberis. Bene Greg. hom. 21. in Evang. In fulgure enim terror timoris est, in nive autem blandimentum candoris. Quia verò omnipotens Deus, & terribilis peccatoribus, & blandus est justis; rectè testis resurrectionis ejus Angelus & in Fulgore vultùs, & in candore habitùs, demonstratur, ut de ipsa sua specie terreret reprobos, & mulceret pios. Concludit ergo Citatus Novarinus & hoc mysterium, & hujus mysterii magisterium. Erigit mulieres Angelus, ut à timore eas revocaret, non revocat Custodes, quia impius sine timore esse non potest, e contra Probi sunt Filij Amoris. Non semel inconsultus in bonos rigor de probis fecit improbos. Mixta lenitate severitas etiam impios ad probitatem emollit.*

Mulie-

Mulieres JESU Corpus mortuum uncturæ,
de lapidis sepulchralis revolutione anxie sunt.

*S*timulos pietatis hand leves natura fovet in devoto famineo sexu: mitioris enim vel ideò est genij, ut misereri afflictorum tenerius, celeriusq; possit. Anxia miscent consilia pia mulieres, ut corpus ungerent JESU mortui! nihil mirum, tantam pietatem in mortuos mors ipsa postulat à muliere: Siquidem per mulierem omnes mortui sunt, ut sexus proinde sit in mortuos uberior obsequiò, qui functior in vivos erat extitò. Quoniam ergo funebre obsequium ei fuerat impendendum, qui moriendo mortem destruxit. Maria Magdalene, & Maria Jacobi, & Salome emerunt aromata, ut venientes ungerent JESUM &c. & dicebant ad invicem, quis revolvat nobis lapidem ab ostio monumenti. *Vides hic egregia sane mulierum studia in Christum? Non parant ari, emerunt aromata, non parant obsequio, ut ungerent JESUM. Non parant laborum difficultati, quis revolvat nobis lapidem, non parant sui depressioni, nec à squallore terrentur sepulchri: ab ostio monumenti. Habes exemplum sanè pulcherrimum animæ Christiana, ut si viri misericordiam perdididerunt in mortuos, reperias eam in muliere. Opus egregium est misericordia sepelire mortuos, at fadit as est Christianorum, quòd pro dolor quandoque nimium verax tritus ille sit verficulus: Dum moritur dives, concurrunt undiq; cives,*

*Dum moritur pauper, vix convenit unus & alter. Iacent cadavera pauperum non raro per dies plures in sepultura, quia vespillo nihil invenit in testamento pro sepultura. Locus in cemeterio non patet alijs, nisi qui crumena. Editui campanas unguunt. Arcularius tumbam fabricare non potest, nisi habeat clavos argenteos, ut mortuum claudat. Nemo deniq; pius esse vult, quia mortuus non habet, unde pietatem emat. Ah qui tot inutiles pro vanitate, cur nullos pro charitate sumptus reperis! ac ere, aut alio adjumento sat agis, ut pauper sepeliatur in terra, ne tu Dives sepeliaris in inferno: aut enim es Magdalena, ut laudem pariter & mercedem à Christo referas. Bonum opus operata est. Mittens enim hæc unguentum hoc in corpus meum, ad sepeliendum me fecit. Aut es Judas, cui charior crumena, quam sepultura Christi suo in paupere; sed qui funem pro sepulchro corporis, & infernum pro sepulchro animæ nactus est. Ab ne tibi Christus inproperet, quod apud Basilium seleuc. orat 3. *Jude obijcit. Honorem puta sepulturæ mee hoc esse, & si cædem apparatus, tumulù saltem concede, Esto pius in sepulturas mortuorum, ut moriturus ipse sis de numero viventium.**

Cur-

Currens Maria Magdalena discipulis indicat, Dominum suum è monumento raptum.

Prima fit novorum bajula, de resurgenti Christi gloria, qua prima fuit serpentis pedica, per quam Adam cecidit in peccationis opprobria, mulieres affatum Angeli merentur prima, quia prima sunt Angelis pares facta in obsequio pietatis. Nec enim solum unguunt, ac sepeliunt cum Josepho & Nicodemo. Sed charissimum pariter Christo studium exhibent sanctitatis, dum ubi Angeli pacis amarè fleverunt, & ipse ministerium deferunt lacrymarum. Erat equidem in Civitate peccatrix, sedula nunc ad sepulchrum deprecatrix, quæ pretiosius lacrymis, quam unguento redemptori parentavit. Hinc non sola funebrem testatur sepulti luctum ardens pietate Magdalena, sed binas in Comitatum trahit Marias; ut plures Christo afferret lacrymas. O beatam penitentiam metamorphosim, dum quæ antefuerat illicium peccandi, nunc facta est Magistra lacrymandi, & mulier prima currit ad lacrymas, quæ prima cucurrit ad lapsum, Chryssologo teste. En Matronas igitur verè Christianas, quibus Angelus ipse testimonium pietatis non denegavit, sed utinam tam sequaces traherent Heroínas in obsequium Christi, quot amoris lacrymas fuderunt in ministerio pietatis! postliminio videret mundus devotum femineum sexum duplici sanctitatis titulo Illustrissimum Nulla enim sine gemina Maria esset Magdalena; & Maria nulla, Magdalena foret nulla, quæ non posset ab Angelo mitti ad Christi Discipulos, ut & ipsi resurgenti gloriâ roborentur ad salutis mysteria. Fateor cum reverentia, quod & hic mundi stylum tenuerit Angelus, dum & ipse primum locum in revelatione cessit sexui muliebri, sed reperit mulierum conventum, in quo Maria ac Magdalena invicem non ad studium vanitatis, verum ad obsequium pietatis erga Christum novis augmentis promovendum conversabantur. Nemo bonus & posthac cedit primum locum in pietate devoto muliebri sexui, si pares in obsequio Christi convenerint heroine, nam quot viri respicient, qui per sexum hunc effeminantur. Si Magdalena & Marias in conventibus habuerint nuntias virtutis, quas habent interdum Magistras vanitatis. Credite o Heroïne Christiana, quantum per vos Diabolus in animarum ruinam per vanas confabulationes, tantum Deus per vos itidem in salutem proximorum potest per pia colloquia. Putavit Magdalena sibi raptum Salvatorem, cum non reperit in sepulchro, & interim Vivum in corde suo ad corda transtulit Apostolorum, si consenticula vestra Christum interdum sapient, ad sepulchrum profectò saltem propter verbum mulieris testimonium perhibentis Joan 4. current & Apostoli, viri, insigni vestro merito vestra participes erunt pietatis. Petrus

Petrus & Joannes ad monumentum currentes, præter linteamina & sudarium, nihil reperiunt.

Vacuum Petrus & Joannes Christi sepulchrū deprehendunt; & ibi Christum jacuisse aliud indicium non est, quàm linteamina, & sudarium. Sed ut inam hoc unum esset sepulchrum, in qua sacratissimum aliquando salvatoris corpus depositum fuerat, & præter linteamina, & sudarium remaneat nihil? Quot enim sepulchra sunt? & quod pejus est, dealbata: quibus in testimonium exitij pro sepulchrali Epigraphæ inscribi possit: Surrexit non est hîc. Currunt Petrus & Joannes, hoc est fides & charitas, ut interpretes volunt, sed quorsum? ad sepulchrum Christi Christô vacuum, animam scilicet inanem gratiâ. Quid igitur Christi locô reperiunt? Linteamina & sudarium: tegumenta Christi, non Christum. Patuit in multis fides, quæ mundi vanitatem experta est, & charitas, quæ animum à terrenis ad æterna Divinaq; transfudit, ut Christo se totos darent, Christoq; conscripti mundum pedes calcarent adeo glorioso, ut Christus in illis omnino sit formatus. Sed heu postliminio ex humana volubilitate, fides languet, charitas penitus expirat: manetq; nomen, opera cessant imitatoris Christi. Ac ubi initium fervet, medium tepet, finis planè friget, animus inter manna largissimum celestium gratiarum ad Egypti ceppas respirat. Quid juvat sanctè ac ferventer cepisse, si cursus consumatus non sit? Irreperit fatialis ille tepor, qui unà cum somno mortis frater est, & ubi mores in religiosum animum seculares intrant, Christus exit, manentq; linteamina & sudarium, Christoq; vacuum sepulchrum; quia præter habitum ac nomen fervoris religiosi nihil. Quid prodest sepulchrum sine Christo, si sine illo linteamina & sudarium ad majorem sint miseri damnationem! Excute veterum, quicumq; talis es, primosq; conversionis resume animos, cum eadem adhuc sit mundi vanitas, eadem Christi bonitas, eadem vel pœna, vel mercedis æternitas. Secus de te justissimè de Charit. c. 5. Bernardus queretur, servatur sub tunica una, & veste simili cor vanum, & omnino dissimile; ita ut de religione antiqua vix signa servantur, & venientibus ad sepulchrum Domini, quod claustrum est, & Christum quærentibus, solum linteamina patent, id est habitus & forma.

JE-

73. **MATH. XXVIII. 2. 4.**
 Angelus custodes vehementer ter-
 rifat, tristes vero propter **LE-**
SUM mulieres consolatur.
C. Weigel.

74. **MARCI. XVI. 1. 2. 3.**
 Mulieres **JESU** Corpus mortuum
 uncturae, de lapidis sepulchralis
 revolutione anxiae sunt.
Cum Privileg. S. C. M. C. Weigel.

75. **IOHANN. XX. 2.**
 Currentes Maria Magdalena disci-
 pulis indicat, **DOMINUM** suum
 e monumento raptum.
Cum Privileg. S. C. M. C. Weigel.

76. **IOHANN. XX. 3. 4. 5. 6.**
 Petrus & Johannes ad monimen-
 tum currentes, praeter linteamina
 & sudarium, nihil reperiunt.
Cum Privileg. S. C. M. C. Weigel.

JESUS summo mane è monumento à mortuis resurgens, apparuit primo Mariæ Magdalena.

MAgdalena fervor, qui tot flammæ divini amoris excussit in corde, quot lacrymas dolor præfudit ex oculis, post Angeli solatia venit ad Christi alloquia, ut nemo ambigat, crescente studio pietatis crescere favores Divinae bonitatis. Verissimum enim est, quod ait Novarinus in c. 16. Marci. Nihil non obtinet amor, si verus, nihil non consequitur, si vehemens. Inquietius amore nihil, cum desiderat, quietius nihil, cum desiderata possidet. Cæcus est vel ideò non semel, quòd nesciat se possidere, quod optat. Plorat Magdalena, quia tulerunt Dominum: & præsentis queritur absentiam dilecti. An cæcus hic amor non est, cum in dilecto dilectum non videt, & hortulanum putat, quem Christum vellet. Prophetia nihilominus interdum amor est, sed mysteria loquitur ignota sibi. Argute in hunc locum Alcuinus. Nec errando hæc mulier erravit, quæ Jesum hortulanum credit. Causam eleganter exponit in Cat. Græc. Severus. Fortassis non abs re Jesum suspicata est esse hortulanum; cum ille ipse esset Paradisi cultor verus atq; immortalis in horto monumenti tanquam Paradiso, MULIEREM, quæ Adamum primum hortulanum deceperat, erudiens. Egregia prorsus Doctrina, & altis animo imprimenda notis. Primus Adam perijt; qui fuit Hortulanus Paradisi, in quo MULIER hortum reperit VOLUPTATIS. Adam se cundus perditos recuperat, quia Hortulanus fuit exili, in quo MULIER hortum reperit MONUMENTI. Vide proinde cur EVA in horto cadat. Magdalena in horto ad pietatem altius consurgat. Eva Magistrum habuit Diabolum in horto voluptatis, Magdalena Christum in horto Passionis. Cum ipse esset Paradisi Cultor verus atq; immortalis in horto monumenti, & MULIEREM, quæ Adamum primum deceperat, erudiens, Ah anima Christiana! quid in hoc mundo tibi cum horto Voluptatis, ut pereas, cum sis nata ad hortum passionis & monumenti ut æternum vivas. Christum desideras? at quid viventem quæris cum mortuis? Voluptatem in pomo sectatur Eva, & moritur, passionem in Christo sectatur Magdalena, & plenius vivit! Liceat proinde cum Petro Damiano epist. 19. exclamare. Eant nunc, qui carnis suæ delectantur illecebris, medullas absorbent voluptatum; sed & occisionis victimæ ad æternum nutriantur incendium.

Mari-

Maria Magdalena discipulis annunciat, se
Dominum redivivum conspicatam esse.

Quam leta vox hac Magdalena. VIDI DOMINUM: ubi pro
dolor hand pauci latantur, quod videant Diabolum, vel a-
liena specie, sed refer heroina pientissima, quanti hoc tibi steterit spe-
ctaculum? Vidi Dominum: quia enim doloris, & amoris est, sine
luctu non venerit gaudium. Ita est; lacrymis enim hoc emit Magda-
lena, siquidem ploranti Christus consolator, factus est: Mulier quid
ploras. Ad eò lacrymis non nisi Divina emuntur spectacula. Quid mi-
rum proinde, si pauci vident Christum, quotus enim aut crucifixum,
aut e sepulchro suis ablatum peccatis plorat Dominum? *Mast* a ni-
mis hac sunt mundo spectacula: fit igitur pro dolor! quod de specta-
culis l. 1. fac. Elect. queritur *Navarinus*. In theatris nostri ævi, in
spectaculis horum temporum non morti quidem corpora obijci-
untur, obijcitur anima, dum enim obscæna spectantur, dum con-
spiciuntur impura, interit spectatoris anima, quia & concupiscen-
tius animus, & auditu aures, & aspectu oculi sæpe polluuntur, sæ-
pe currunt ad mortem, qui ad scènica decurrunt spectacula *Ad-
stipulatur salvianus l. 6. de guber. Dei*: Nihil ferme est criminum, vel
flagitiorum, quod in spectaculis non sit, ubi summum deliciarum
genus est, mori homines. Sed utinam in theatralia mundus non
abivisset universus: Quando enim ea plerumq; spectacula sectantur
mortales, que blandiuntur oculis, & occidunt animam, uti cum *Eva*
conspiciuntur vetita, ita cum eadem illicita contuentes percont. *Chri-
stianus* es? pro spectaculo tibi Christus sit, ne in oculorum libertate assi-
duum habeat infernum triumphum. Licet enim in Redemptore tuo sa-
les, jociq; Comici non exhilarent genium, lacryma tamen tragica pas-
cunt animam. Flentes non gratis nascimur unusq; tantum *Zoroaster*
mundum ridens ingressus legitur, qui sterido tamen expirabit. Ut noberis *O Chri-
stiane*, quod ridendis absq; causa lacrymarum vix unquam frui possit oculus.
Hinc, ut advertit in rem presentem *Navarinus*. Singularis in hoc Dei nitet
providentia, quod oculum & videndi instrumentum fecit, & lacrymandi,
ut, qui facile per oculum peccet, in oculo essent lacrymæ, quibus crimen
commissum deleteretur. Plorandi ergo *Magdalene* se Divinissimum Christus ex-
hibet spectaculum; Nam ut ait *Drogo. Hostiensis*, occultat se, ut ardentius re-
quiratur, & requisitus PÆNITENTIÆ LACRYMIS cum gaudio inveniatur,
inventus cum sollicitudine teneatur, & tentus non dimittatur, donec in amo-
ris sui cubiculo mansionem facturum introducat. Si sapi, vide que spectacu-
la quaras oculis, ut & tu videas Dominum, Pec

Perterritis mulieribus salutem dicit, me-
tumque dispellens, in Galilæam ad fratres ablegat.

EXhibet pedes Magdalena osculis Redemptor, cum in multitudine
convivantium lacrymis quarit veniam peccatrix. Non respuit
gloriosus jam adorantem, pedesq; tenentem in consortio mulierum ca-
terarum, illæ autem accefferunt, & tenuerunt pedes ejus, & ado-
raverunt eum: Tangi se vero à Magdalena non patitur, cum hortu-
lanum refert. Noli me tangere. Quid hic mysterij? quarit egregiè No-
varinus: an quia Magdalena liberius in Christi amplexum ruebat,
idè non est admissa? *Eventus litem dirimit, pedes, non corpus tan-
gi patitur Christus, quia nihil Christi magis nostrum est in hac vita,
quàm pedes, siquidem gressus ejus documenta nostra sunt; ut non inane
via est & veritas, à via veritatis non aberremus. Eleganter in hanc
rem Augustinus in c. 7. Lucæ l. 50. Hom. 23. Tom. 10. de Magdale-
na conversa. Accessit ergo non ad caput Domini, sed ad pedes, &
quæ diu malè ambulaverat, vestigia recta quærebat. Sub elemen-
tis mundi, Apostolo este, parvuli sunt omnes, & quoniam parvuli gra-
di rectè sine duce non possunt, ad Magistri celestis adventum cessant
elementa mundi, ut in spiritu, & veritate ambulantes consequamur
beatam spem adventus ejus. Magisterium ergo Christi est, ut erudiat
in novitate vitæ ambulare. Ad ambulandum verò rectè in tam anci-
piti via, quid nisi pedes recti conducent. Ut noveris ergo, quales re-
quirantur pedes, ut in vitæ novitate cum Christo ambules consule Au-
gustinum, qui (siquidem animâ, non corpore hic ambulandum est) non
vanè animæ pedes affectus vocat. Quid mirum igitur, si pedes Chri-
sti pedum nostrorum Duces facti, nobis pro magisterio conceduntur
affectuum. Nostine Christiane, quàm rectè ambules, cum ambulas
affectibus tuis in Vestigijs Christi? ambulas viam salutis; quia bene
ambulant affectus. Si porò abeas post viam carnis, abibis pariter in
viam Cain, ut ludibrium fias tuarummet pravarum affectionum ad
æternum exitium. Insigniter Dibus Paulinus epist. 4. nos ad Magdalenam
hac in re ducit, ut ejus imitemur exemplum. Ad pedes Christi cucurrit, se se-
que illis abluit &c. Atque ipsos sibi pedes sacrarium ut ita dixerim, & altare
constituit, in quibus libavit fletu, litavit unguento, sacrificavit AFFECTU.
Doceat igitur, quàm necessaria nobis hæc doctrina sit, Magdalena: peccatrix,
quàm diu pedes Christi non habuit Magistros affectuum; Sancta, quàm primum
pro palastra vitæ plantas adoravit Redemptoris. Ama, irascere concupisce, Chri-
stiane, cum Christo tamen non mundo insano.*

Judæ-

Judæorum proceres multam dant pecuniam custodibus, ut Jesum raptum è sepulchro divulgent.

Profundè dormit, qui fraudulenter vigilat; nemo enim se minùs custodit, quàm qui dolosè perdere quarit alios. Dormit vulpes cum prædam somniat; sed ubi se sopitam fingit, ut incantatas alliciat aves, præda sit ipsa non rarò aquilis. Quæ deliria non somniant vigilantissimi semper in Christi odium Judæi! Sed equitas tandem ridet versutiam, cum suo se fraus laqueo irretit. Quid enim insanius, quàm liberali ere dolum emere, quo se ipsos decipiant deceptores Judæi; corrumpunt pecunià custodes, ut mendacio vigilantissimo se dormivisse, raptumque furto Christi corpus testentur, sagax planè consiliū, sed quod aquè auctores, quàm sectatores confundit, & refundit. Nam quis testi credat ignavo adeò, ut se ipsum exponat supplicio, ne desit mendacio? Dormiens enim custos in excubijs mortem non fidem meretur in Judicijs. Verùm concedamus etiam lassos à carnificina dormivisse custodes: binis enim noctibus tertioq; jam die solertissimè vigilarunt crudelitate in Christum; sed ò insaniam Judæorum, quæ testes dormientes adhibes ait August. in Psal. 63. quid obsecro testari furti possunt aliena, qui propria non custodierunt, siquidem dormierunt. Illine, fidem habeant de gestis aliorum, qui scire nequeunt, quid egerint ipsi? Verè tu ipse dormivisti, qui talia scrutando defecisti: exclamat Augustinus, Ridemus meritò Judæos adeò præclaros mendacij nundinatores factos, ut liberali pretio dolum emerint, quo se ipsos ceperunt. Desceamus nunc jure pari cæcutientes non minùs Christianos, quibus nihil magis volupe, quàm liberali sumptu fraudes emere, quibus eternum perdant se ipsos. An non enim & ipsi testes dormientes adhibent contra resurgentis gloriæ, cum vindicantis non timent Majestatem, qui non solum testes, verùm & actores, & Judices pretiò tales conducunt, emuntq; ; qui quantum justitiæ dormiunt, tantum versutiæ vigilant. Apostolos Christi (hoc est innocentes) fures arguunt, ne ipsi quod sunt, fures (quia iniqui) appareant, dum contra equitatem omnem, pauperes, viduas, orphanos causis justissimis deiciunt, non quòd sint justitià potiores, verùm quòd potentià, quòd pecunià, quòd iniquis pærocinijs validiores atrociorē sibi pariter infernum emant. Versutia filia Diaboli est, quæ pro fratribus unius Patris habet omnes, qui non tam in JURIS ÆQUITATE versati, quàm in æquitatis corruptela versuti, quod libet, non quòd licet, agunt. Ab quoties cum Augustino exclamandum est; O infelix Astutia; tantumne deferis lucem consilij Pietatis? & in profunda Versutiæ demergeris.

MARC. XVI. 9.
JESUS summo mane e monumento à mortuis resurgens, apparuit primo Maria Magdalena.
C. Weigel.

78. IOHANN. XX. 18.
 Maria Magdalena discipulis annunciat, se Dominum redivivum conspicatam esse.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

79. MATTH. XXVIII. 9. 10.
 Perterritis mulieribus salutem dicit, metumq; dispellens, in Galilaeam ad fratres ablegat.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

80. MATTH. XXVIII. 15.
 Judaeorum proceres mutam dant pecuniam custodibus, ut JESUM raptum e sepulchro divulgent.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

IESUS invicem Emaus ambulans, duobus discipulis ob mortem suam tristibus, scripturam explicat.

Tristi penduloq; in marorem vultu Castellum Emaus duo petunt Discipuli, qui licet non appropinquent ꝛ Esu red vivo, utpote in Emaus (quod quidam interpretantur populum reprobatum) euntes, appropinquat illis tamen ꝛ Esus, captumq; iter more suo, id est medius eorum prosequitur. Nam si (ut Bernardus serm. de nativitate Virg. testis est) amat semper media IESUS, diverticula semper & reclinatoria reprobat filius hominis, DEI & hominum mediator; hic profecto, ne abeuntes pra marore ad populum reprobatum, reprobi fierent Discipuli, opus erat ꝛ Esu in medio eorum. Ut enim ait Hugo Card. in c. 2. Lucae, Notandum, quod medium diligit Deus, quia ibi securitas, in extremitatibus periculum, extremum sine ꝛ Esu medio Emauntici adivissent periculum, quod ut inhibeat, erigit afflictos ꝛ Esus; at quo artificio? Incipiens à Moysè, & omnibus Prophetis interpretabatur illis in omnibus scripturis, quæ de ipso erant. Luc. 24. Quoties in Emaus Christiane abis? cum animum adversa marore conturbant, unde igitur mentis alacritas resumenda? Vade ad formicam O Piger, & cum Christo ad scripturam recurre. Nam pulchrè advertit Augustinus oblivionem sacrarum literarum plerumq; cum his Discipulis causam esse periculose tristitia; monet ergo, ut formicam imitemur, sicut illa æstate colligit, unde in hyeme pascatur, sic unusquisq; Christianus in rerum tranquillitate, quam significat ætas, Colligit VERBUM DEI; ut in adversitatibus, & tribulationibus, quæ hyemis nomine significantur, habeat, unde spiritaliter vivat. Vis causam huius altissimi documenti à Christo dati Discipulis? accipe à Patribus: quia cum in Emaus maestus abis, & scilicet humana solatia, non consolationes, sed magis desolationes, ut Bernardus ait, apud populum hunc reprobatum invenies. At verò in scripturis ea reperies, quæ soli ad animum confirmare possunt, quia intentos DEO reddunt, à vitiis avocant, mentem in caelum rapiunt. Attende lectioni: monet Paulus Timotheum, ubi subjungit Athanasius. Sine legendi studio neminem ad DEUM intentum videas, Unde Hieronymus addit in c. 3. Amos Ex quo colligimus, quando Doctrina non fuerit in Ecclesiis (nempe scripturarum) perire pudicitiam, castitatem mori, omnes deniq; abire virtutes, quia non comederunt verbum DOMINI. Vidit Zacharias Volumen volans c. 5. hoc tibi arripe in adversa Christiane; nam verissime Gregorius, s. mor. c. 8. Quid est volumen volans nisi scriptura sacra? quæ dum de caelestibus loquitur, ad superiora mentis nostræ levat intentionem.

F

Disci-

Discipuli Emauntici Iesum longius iturum,
ad diutius secum manendum compellunt.

Vix quidpiam dolorem animi lenit amantius, quam amana conver-
satio. Non dimittunt Christum Discipuli, eum se finxit longius
ire. Confabulatio dulcis hospitalitatem evincit peregrini, hospit alit as
Christum restituit incredulis. Hinc Augustinus serm. 140. de tem. Te-
ne hospitem, si vis agnoscere Salvatorem, quod tulerat infidelitas,
reddidit hospitalitas. Tenent igitur, quem amissum putabant, & cœ-
gerunt eum. [Unde Greg. hom. 23. ait. Colligitur, quod peregrini
ad hospitium non solum invitandi sint, sed etiam trahendi. Sed
utinam interdum trahi possent Christiani, ut saltem peregrinos ad-
mittant. Pro morionibus, Parasitis, compotatoribus, inutili famu-
litio, jumentis, quodq; fediùs est canum gregibus, nec tectum, nec vi-
ctus, nec centum alia desunt obsequia: pro Christo in peregrino non est
locus in diversorio. Teste Chrysostomo virtutis Christiane est hospita-
litas signum certissimum: Signum igitur è converso certissimum
vite nequaquam Christiane, ubi Christo in peregrinis non patet ho-
spitalitas. Nec sperent enim hujuscemodi amicam in iudicio vocem
Christi: Venite benedicti, quia hospes eram, & collegistis me;
lata enim est sententia: Discedite à me maledicti in ignem æter-
num, quia hospes eram & non collegistis me. Siquidem quamdiu
non fecistis uni de minoribus his (nimirum peregrinis pauperibus)
nec mihi fecistis. Ut igitur pomposè ad inferos descendant, qui ho-
spitalitatem nesciunt, in morionum, parasitorum, compotatorum,
inutilium famulorum, jumentorum, canumq; suorum comitatu se
solentur. Certè non vanè ait Oleaster de rogante Abrahamo, ut Angeli
sub specie peregrinorum ad se divertant: Docet his verbis, nos non gratiam
facere pauperi, eum hospitio recipiendo, sed majorem recipere, si feille à
nobis recipi permittit. Causam elegantem affert Hildebertus, non dum enim
hospites exierant, & Saræ data est fœcunditas. Abrahæ namq; facta promif-
sio, interventu hospitalitatis impletur. Vis in te quoq; factam celi promif-
sionem impleri, fac quod Christus mandat, & Chrysostomus hom. 45. in actu
suadet; sit Christi receptaculum generale Domus nostra; exigamus ab illis
mercedem non argentum, sed ut nobis faciant receptaculum Christi Do-
mum. Secus time, quod severè minatur Augustinus serm. 162. de tem. labo-
riosum, & fastidiosum nobis est in pauperibus recipere Christum in patriam
nostram? Timeo, ne nobis ille vicem reddat in Cælo, & nos non recipiat
in beatitudinem suam.

Iesus

JESUS panem benedictum & fractum porrigens, ab Emaunticis discipulis agnoscitur.

Res cæca maror est non minus, quam amor, Huic enim ignes, & flamma, illi fumus, & umbra ligant oculos. Amant, & merent igitur Emauntici Peregrini, ut bis cæci sint; cum nec sine marore, amor, nec sine amore maror stet ullus facile. Oculi autem eorum tenebantur, ne eum agnoscerent. Nihilominus tamen aperti sunt oculi eorum, & cognoverunt eum. Sed quando? cum accepit panem, & benedixit, ac fregit, & porrigebat illis. Ex conversatione amena Christi sunt roborati quidem hi discipuli; Christum tamen ex illa non agnoverunt; agnoverunt autem ex panis fractione. Pulchrè Laurentius Justin: de trium: Agon. c. 25. In panis fractione potius, quam in prædicatione agnoscere meruerunt; quatenus sicut egeni miserti sunt, ita misericordiam reperirent. *En ut misericordia misericordiam parit!* Panem Christo apponunt, & in pane Christum recipiunt. Ita nimirum verissimum est, quod ait Chrysologus serm. 41. DEus regnum suum fragmento panis vendit. Sed audi, quod addit: Quis excusare poterit non eumentem, quem tanta vilitas venditionis accusat. Fratres! prandium nostrum sit pauperis cæna, ut mensa Christi nostrum paretur in prandium. Dives igitur es, an pauper Christiane? Si Dives? Cur ad omnia cætera Dives, quam ut emas tibi regnum celorum? Quod pro fragmento panis erogato pauperibus obtinere potes! Nostri equidem Jacobi Apostoli terribile in locupletes monitum. Aurum, & argentum vestrum æruginavit, & ærugo eorum in testimonium vobis erit, & manducabit carnes vestras sicut ignis. Cur autem hoc? Thesaurizastis iram &c. nempe Dei, in novissimis diebus. An queso ardens, arsurusq; flammis inenarrabilibus eximè tormentis non velles æternis? Si fieri posset, rogares utiq; tremulus, quod nunc rides tumidus. Præverte igitur calamitatem exemplo Christi. Fregit ille panem, ut iram DEI aberrandi mysterium doceret. Audi enim Bernardum. Fregit per gratiam nempe panem, ut suam, ac Patris frangeret iram. En ut frangendo panem in pauperes, frangere iram DEI potes in tutelam à gehenna? quæ te manet o Dives, nisi Dives misericordiâ sis, & abundantia tua penus annonaria sit egenorum. Pauper es Christiane? pauperem alendo locupletaberis. Nam frange esurienti panem tuum: Jonas monet, ac exponit Cæsarius Arelaten. hom. 2. in quod: Etiam si par tibi paupertas est, ut non habeas nisi unum panem, ex ipso tamen frange, & pauperi tribue. Miraculum vis in testimonium futura mercedis, meminervis tecum fieri, quod refertur in Vita B. edonis: ubi qui pugillum aperuit imicas ostensurus, protulit Margaritas.

Per fores claufas, ad congregatos discipulos
veniens, præmissa salute, vulnera monstrat,

H*æc indoles Christi est, intrat clausis januis, exit apertis, quidni
enim obseratis claudi vestibibus amet! in quo omnes thesauri
sapientiæ ac scientiæ DEI sunt absconditi. Monet quippe Gregorius,
de prædari desiderat, qui thesaurum publicè portat in via. Metus
compellit Apostolos, ut percusso pastore dispersa denuo congregentur
ovæ; & vix fores clauduntur propter metum Judæorum, repente
medius discipulorum stat Christus. Felix metus, qui separat à turbis
Judæorum, ut consortium restituat Christi! Nec tamen aut flagitio-
sos evades Judæos, aut Christum videbis in medio Discipulorum, nisi
cùm fores essent clausæ. Nam scitè Gregorius, mandat um Christi
perpendens, quod congregatis, clausisq; datum erat Discipulis: Vos
autem sedete in Civitate, quo ad usq; induamini virtute ex alto.*

*Quod sic exponit. In civitate quippe confidemus, si intra mentium
nostrarum nos claustra constringimus. Adèd cum Christo non habi-
tat, qui secum solo habitare non potest. Arabum est proverbium sa-
pientissimum occlude ostium tuum adversus raptōres. Quid enim
tumultuantis mundi turbe sunt, quàm raptōres Christi? In cujus (ut
cum Chrysostomo hom. 8. in acta loquar) regno pauci, in gehenna
multi. Quid mihi cum multitudine? Quæ utilitas nulla, sed po-
tius damnum. Advertit bene Hieronymus. Ep. 4. Moysen in solitu-
dine viam ad terram promissionis didicisse, & quidem quadraginta
annis eruditur in Eremito. Nihil profectò ad salutem proficies, nisi
cum Christo semotus à turbis, vitia declines in solitudine, ac animum
frequenter ad se ipsum revoces. Nam verissimè Beda. Prima salutis
spes est quemlibet affuetos vitiorum tumultus, turbasq; fugere.
Causam insigniter addit Hugo Cardinalis. Qui vult sanari à peccatis,
debet tumultum mundi evitare, quia corrumpunt bonos mores,
colloquia prava, suscitavit filium sunamitidis Eliseus, non suscita-
vit Giezi, quia Eliseus ingressus cubile, clausit ostium super se, & su-
per puerum, non clausit verò turbarum amans Giezi. Huc enim re-
fertur, quod de simili miraculo Christi Dionysius ait quia turba fuit
indigna videre istud miraculum, mortuus es vitis inter turbas &
quare vitam à Christo in solitudine. Nam nimia turba vitiorum sine certami-
ne vincitur, quando solitudo gratiæ suffragatur, monet Bonaventura*

ra l. 4. P. 1. c. 18.

19

81. LUC. XXIV. 15. 16.
 Jesus in vicum Emmaus ambulans,
 duobus discipulis ob mortem suam
 tristibus, scripturam explicat.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

82. LUC. XXIV. 28.
 Discipuli Emmauitici JESUM
 longius itinun, ad diutius secum
 manendum compellant.
C. Weigel.

83. LUC. XXIV. 29. 30.
 JESUS panem benedictum &
 fractum porrigit, ab Emmauiticis
 discipulis agnoscitur.
C. Weigel.

84. IOHANN. XX. 9.
 Per fores clausas, ad congregatos
 discipulos veniens, pramissa salu-
 te, vulnera monstrat.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

Increduli Thomæ digitum manibus suis, & manum ejus lateri suo infert.

Ingeniosa Thomæ fuit incredulitas. Redivivum negavit, ut manum
 Ieo inferret, unde vita promanavit. Ad cor Jesu credendo pen-
 trare non potest, penetravit igitur dubitando. Felix dubium, quod me-
 ruit solvi amoris testimonio. Quid enim posthac Thomas dubitaret
 se amari à Christo, Cujus COR in MANU habebat? Nisi videro in
 manibus ejus fixuram clavorum, & mittam digitum in locum cla-
 vorum, & mittam manum meam in latus ejus, non credam. Pre-
 clare agis Thomæ; fortem porrò te gere in dubitando, ut eò evadas
 fortior in credendo. Quid ni enim firmissima tibi redeat fides, cum di-
 gitos pro clavis adhibes, ut eò validius adhareas Christo, nisi mit-
 tam digitum in locum clavorum. Hinc Augustinus in persona Chri-
 sti serm. 33. de verbis Domini: Occisus sum propter te; per locum,
 quem vis tangere, sanguinem fudi, ut redimerem te. Adhuc du-
 bitas de me? Nisi tetigeris me, ecce & hoc præsto, & hoc exhibeo;
 tange, & crede: inveni locum vulneris, sana vulnus dubitatio-
 nis. En ut pateticâ demonstratione Thomæ dubium est solutum! pal-
 pavit enim veritatem ipsam, & qui corporis equè, ac anima credere
 noluit oculis, fidem plane habet in digitis. Ita teste Chrysostomo
 Christus ejus satisfacit desiderio ostendens se. Ab Christiane! vul-
 nera Jesu clavi erant, qui tam arctè Thomam Christo adstrinxerunt,
 ut quia semel expertus est latus, quod militaris lancea penetravit;
 lanceis & ipse configi maluerit, quàm non adharere Christo. Cogita,
 cogita tu quoq; redemptoris vulnera, cum tentationum furunt spi-
 cula. Quid caro, quid Satan, quid mundus poterit hoc munitis præsi-
 dio? Nunquam tibi o anima Divinum excidat Laurentij Justiniani
 monitum de casto connub. c. 8. Ostia intuumini diligentissimè la-
 teris, manuumq; pedumq; fixuras videte redemptoris! aperta
 sunt, introire ne timeatis, intus est latitudo immensa. &c. Cum
 infesti sunt adversarii, cum illis impares vestras senseritis vires,
 cum titubare, formidare, & ipsorum suggestionibus inclinare cæ-
 peritis: sinè mora ad præsidia currite, verbi, ad petrae foramina,
 ad VULNERA Redemptoris.

JESU ex discipulis quærenti, num cibum habeant? offertur piscis assus & favum mellis.

UT rediret vivum se Christus probet Apostolis, mortuorum resurrectionem confirmat manducando. Argumentum sanè acceptissimum vivis, qui fideles apprimè fiunt in convivijs, quoties enim epulis venalis prostat fides. Sed, quia veritatis Magister, non tam cibo, quam cibi mysterio pascitur, cur post mortem illi favus mellis, & piscis assus offertur? Documentum hoc apponitur in convivio verè penitentibus, quo edulio pasci debeant, qui resurrexerunt cum Christo. Herebat quispiam in monumento vitiorum, DEO erat mortuus: abjecit opera mortis, respiscensq; ad vitam rediit gratie: ad pristinas non revertatur porcorum sibi quas, pitce affo, & favo mellis contentus sit, ni denuo mori velit. Quid enim Piscis quam animal à maledictione immune? quia ex elemento, quod peccato non subjacuit. Audiat *Augustinus* l. 1. de mirabil. sac. script. c. 4. Quare DEUS etiam aquis in Adæ maledicto, non maledixit? cui facillimè respondetur, quòd non aquam contra Domini edictum bibit, sed de terræ fructu homo comedit. Qui proinde manducando terrena, mortuus es, à bolo mortis tibi abstinentum est posthac: hoc est veteri, quàm perieras esse à peccatorum; piscis ergo ex aqua, non caro de terra pascat. Sed an hoc satis? mellis favus addendus est. Quia declinà à malo, & fac bonum; quòd si enim bonum non feceris, ad malum denuo declinabis. In favo mellis igitur sedulitatem imitare apiculle, cuius è ipse favus testimonium subscribit bonum opus operata est. Apis quippe laborè nata, labore pascitur, summa vel in hoc nature pompa, quòd in exili corpuscule maximum compendiàrit industriæ portentum, Spiritum enim apiculam diceret, nisi stimulum carnis, cum pungit, probaret. Hinc auroræ vigilæ emula, solis ortum non tam risu celi, quàm strenuitate operis laboriosa intonat: & quodros floribus, hoc illa faucibus in oblectamentum distillat, dum quidquid rapit amaroris horto ex floribus & herbis, id mox dulcoratum refertuit Hortulano in favo, ut vel rapinas nesciat, quæ beneficia non sint. Habes piscem assum, habes mellis favum, ut noveris juxta Dicum Leonem, te id nunc debere industrie Pietatis, quod olim dabas fascino iniquitatis. Nam siquidem Gregorio teste hom. 13. in Evan. minus est mala non agere, nisi etiam quisq; studeat & bonis operibus insudare: necitenda est fuga peccati, bonè operis industria; secus enim, quod idem ait Gregotius hom. 9. de supremo tibi dictum puta Judice servum verò à bono opere torpentem damnat.

JESUS

JESUS discipulis scripturæ sensum aperit, & eos Hierosolymis præstolari jubet.

Persuasurus Apostolis, ut Hierosolymis præstolarentur virtutem ex alto, scripturarum sensum aperit. Causa rei est, quia infamem Christicidium urbem declinare potius debuissent, quam incolere Discipuli. Nihilominus ibi Spiritus Sanctus expectandus est, ubi nidus grassabatur impietas. Arduus plane fidei articulus! ut ibi sanctificentur Apostoli à DEO, ubi ad eliminandum Christi nomen Tyranni agitantur à Demone. Scripturæ igitur ad explanandum hoc paradoxum opus erat, ut imperium voluntatis extorqueretur, quia ut S. Thomas docet: effectus hujus scripturæ est duplex, scilicet, quia docet agnoscere veritatem, & suadet operari justitiam. Vide hic stylum Divine providentiæ! impios adhibet in instrumentum fabricandi pios. Ita nimirum calix in manu Domini vini meri plenus mixto, veruntamen fæx ejus non est exinanita. Ubi Augustinus mundum ex probis & improbis conflatum perpendens admirabundus exclamat. Quomodo meri, si mixto? Nodum quæ pulchrè solvit Rupertus, merum est æterna felicitas, fæx æterna infelicitas, mixta est prosperis & adversis temporalis mutabilitas: Nam ex malorum temporalis felicitate, ac æterna infelicitate, iustorum temporalem infelicitatem ac æternam felicitatem Deus eruit. Quid horres igitur Hierosolymam tribulationum? Si arena ibi est pugnandi ad Coronam, ut sanctificeris ad gloriam. Scitè arguit Novarinus ex Doctore Angelico Christum sepe se contulisse Hierosolymam, ne jurisperitorum reprehensiones timere videretur, aut mortem, quæ inde poterat contingere. Quibus Dibi Thomæ verbis Citatus addit autor. Quin frequens in Jerusalem ibat, corporis oculis ea loca visurus, in quibus passurus erat. Fugit sedem triumphandi, qui fugit arenam pugnandi: quis enim blasphemus dicat? Segnius DEum assistere pijs, quam Demonem impijs. Quid metuis cali dicitas? Quæ non emuntur nisi per illatas ignominias. Audi Boëtium, nec unquam ejus oblitiscere l. 4. Consol. c. 6. Divina providentia procul infigne miraculum, ut malos mali bonos facerent? Nam dum iniqua sibi à pessimis perpeti videntur, noxiorum odio flagrantès, ad Virtutis frugem redière, dum se eis dissimiles student esse, quos oderunt. Boni admodum non erant Apostoli, cum in passione Christi scandalum passi relicto eo fugerunt omnes: proinde si non malos, certè minus bonos, mali fecerunt persequendo meliores. Si ergo mali per malos boni fieri poterant! quando per malos, meliores fient boni. Audi vel gentilem Senecam de provid: Paternum DEUS habet adversus bonos viros animum, & illos foreiter amat &c. Doloribus, ac damnis exagitantur, ut verum colligant robur. Petrus

Petrus cum Thoma, aliisque Discipulis ad mare Tiberiadis, piscatum ire constituit.

Ierosolymis operiri Spiritum Sanctum Discipulis Redemptor imperat; & mox de piscatione sollicitas agunt curas intenti cum Petro labori omnes. Et quam bene! si tempore, quo in summi sacerdotis atrio confabulatus est otiose Petrus, non ad loquaces ministros, verum ad multos pisces laborioso conatu in retia trahendos abiisset; in retia ipse garrula non incidisset ancilla. Cautior igitur sua factus ruina, piscatu sedulo ad excipiendum se parat Spiritum Sanctum, qui Christum otioso amiserat garrivum. Hinc ait, vado piscari: & mox reliqui venimus & nos tecum. Felix iter, superioris exemplum alios ad laborandum cogit, ut hic Petri. Ait Salmeron in hunc locum. Egrege verè in rem presentem Divus Paschasius. Nescit enim Spiritus Sanctus, quoscumque possederit, inefficaces, atque in expeditos relinquere. Causam argute Novarinus exponit. Otij & umbræ osor Spiritus Sanctus est, desidiosos non amat, amat laboris amatores. Et sanè si otium vel temporali obstat emolumento, quid ignavus corporis celestium feret gratiarum? Verissimum enim est, quod Chrysostomus hom. 23. in illa verba Matt. 20. quid statis hic totà die otiosi, commentatur. An nescitis? quia qui non operatur in hoc sæculo, non manducabit in illo, & qui alijs manducantibus, & bibentibus in hoc sæculo operatur, in illo sæculo alijs jejunantibus ipse non jejunabit, sed accumbet cum Abraham, & manducabit de prandio vitæ. Qui autem hic alijs operantibus stat otiosus, alijs recumbentibus in illo sæculo, ipse expelletur foras. Terribile fulmen est, quod in otiosos temporis dilapidatores Laurentius Justinianus hibrat: Veniet, veniet necessitatis hora, quando misericordiæ claudetur fons & operandi deerit facultas &c. tunc profusus oculos aperiet pœna, quos nunc claudit culpa, tunc quanti sit presens tempus noscetur non ad meritum, sed ad supplicium. Hinc & Blossius in paradiso animæ sèverissime admonet. Otium omnium malorum parentem, certissimumque animarum exitium perhorresce. Nam cujus es otiose? DEI non; quid enim DEO cum stulto? & tamen, qui autem sectatur otium stultissimus est, ait ipse Deus proverb. 17. Et qualis Doctor in superlativo sis? at nunquam graduandus à DEO, quia cogitatio stulti peccatum est: ait idem proverb. 24. si DEI non es? ergo Diaboli: consequentia est in forma satis deformi, nam unus Diabolus reliquis par est vitijs, otiosus habet septem. Audi quispe Hugonem Cardin. Nolite stare otiosi, quia ad Domum vacantem, unde exiit, Diabolus revertitur, & habitat cum septem spiritibus nequioribus.

Exie-

84. IOHANN. XX. 29. 29.
Increduli Thomæ digitum ma-
nibus suis, & manum ejus
lateri suo inferit.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

85. LUC. XXIV. 42. 43.
JESU ex discipulis quærenti,
num cibum habeant? offertur pi-
sci allus & favum mellis.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

87. LUC. XXIV. 42. 43.
IESUS discipulis scripturæ sen-
suum aperit, & eos Hierosolymis
præstolari jubet.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

88. IOHANN. XXI. 5.
Petrus cum Thoma, aliisq; disci-
pulis ad mare Tiberiadis, pesca-
rum ire constituit.
Cum Pr. S. C. M. C. Weigel.

Exierunt Discipuli ad mare, & ascendunt in navim, sed frustra per totam noctem laborant.

GRavis anima laniata cassus labor est. Sudor nullus funditur acerbis, quam quo perdit a rigatur industria. Interim tamen virtutis fructus optimus ipsa virtus est; nec operae pretium ab eventu, sed à contentione agendi, quod honestum est, sano judicio estimari debet. Laborant sedulo, & nocte sudantes tota nihil aliud retribus concludunt Apostoli, quam spem delusam. Ab opere tamen haud ideo cessant, quod irritus ceciderit labor; nam etiam sine captis piscibus mercede non caruerunt industria, ubi lucrum factus est Christus. Praclare in hanc rem philosophatur Maldonatus. Dicerem velle nos DEUM ita ex ejus pendere providentia, ita confidere, non passurum eum, ut quidquam nobis desit: ut tamen studium & operam, quam possumus, nostram adhibeamus. Oportere nos cum ipso cooperari, non debere otiosos esse, & divina abuti providentiâ. Non semper ex manna vivendum Caelitus micto: piscandum, arandum, ferendum, metendum, laborandum nobis esse. Hinc si conatus operatus quandoq; non respondet fructus, an ideo deijciendus animus? Imbecilla mentes tunc rem se prosperè plaudunt egisse, cum evicerunt, quò industria collimavit. Indoles magnanima non eventum sed conatus honestatem respicit; felicitatemq; suam non ab eo metitur, quòd praclara obtinuerit, sed quòd aggredi praclara sit causa. Mare totus mundus est, quot homines, tot piscatores, qui fortunam suis retribus nituntur includere. Sed interdum DEUS obssit industria, stultus vingitur, sapiens, ubi fortunam non assequitur, quam piscatur, Divinâ se solatur providentiâ, satis felix, quòd partes impendendo suas agat, quae agenda sunt, non quòd obtineat, quae ambibat. Nam quoties DEUS, ut Divus prosper canit, multum concedit, quòd nocitura neget? Hinc praclare Augustinus: Fideliter supplicans DEO pro necessitatibus hujus vitae, & misericorditer non auditur. Quid enim infirmo sit utile magis novit medicus, quam ægrotus. Tuum est ò Christiane conatum ac sudorem impendere, DEI eventum dare: Qui si neget industriae fructum? amoris est indicium. Bene namq; idem Augustinus. Sæpe DEUS concedit iratus, quos negaret propitius.

F S

JESUS

JESUS stetit in littore, & discipulos alloquitur, quem nemo præter Johannem cognoscit.

Felix infortunium, quod acquisito resarcitur DEO! Pisces fugerunt Apostolorum retia, & in pradam cedit JESUS. Ad eò nunquam laborat in irritum, qui sua non deest industria, compensat enim celum, quod à mundo negatur. Mane autem facto stetit JESUS in littore. Quid enim lux fecisset, in tenebris? que nec de die agnoscitur. Non tamen cognoverunt Discipuli, quia JESUS est. Vide quam grata sit Christo pia sedulitas? Præclarum enim habes apud Novarinum hîc de illa solatium. Intentis muneri suo, vel non spectatus Christus afficit; theatrum illi jucundissimum societas operosa, ad cujus delicias vel à summo mane festinat. Vis interim nôsse, cur sudarint gratis totâ nocte Apostoli, & mane stans in littore, à solo tamen Joanne agnoscatur Christus? Compendium accipe latentis mysterii. Nox illa non tamen solis apud antipodas absentiam, quam fidei constantiam, quâ in spem contra spem cum Abrahamo, in tenebris adversitatum creditur, figuravit. Petrus enim, qui negavit Christum otiosus, meruit etiam frustra sudans Christum videre laboriosus. At quo beneficio? Non suo, at Joannis oculo Christum agnoscens. Dixit ergo discipulus ille, quem dilegebat JESUS, Petro; Dominus est. En amor, non servilis timor agnoscit Jesum. Nam scitè Chrysologus in rem præsentem. Qui diligitur videt: quia semper amoris oculus acutiùs intuetur, & semper vivacius, qui diligitur sentit. Vide igitur, quam sit oculatus etiam cæcus amor? Siquidem ubi uterq; amat, & amatur, amato amans, & amanti amatus in meram abit oculum. Timuit Petrus, cum Christum negando amisit, recepit, cum amando laboravit. Amor enim in opere laborioso, non timor in otio pernicioso Christum restituit Petro, nisi enim sudasset cum Joanne noctu, cum Joanne id est amoris discipulo Jesum non vidisset de die. Crevit cum labore fides, cum fide amor, ut exhiberet artificium sanè præclarissimum robuste virtutis, que imbecillior non sit in tenebris adversitatum, ubi verus validusq; amor fixus est in Christo. Quere operosè placere amato, si amoris mercede premiari cupis. Ad eò enim sine solatio amantes nunquam pro Christo laborant, ut ipse labor non careat voluptate, quantumvis mille sit obitus calamitatibus. Jactaris miseriarum præcellis? Juva te amando, respice in Christum: egregiè Novarinus. Magni nimirum refert, scire, Christum esse, qui nobis in tribulationibus opem fert. Leve onus sit, cum Christi amore fertur.

In

In dextram, jussu JESU, missum rete attrahere Discipuli nequeunt, præ copia piscium.

Raro etiam humana desunt solatia, ubi prius queruntur Divina, quid enim non habeat, qui DEUM habet? Vix Christus laboranti gratis Petro se in solacium exhibuit, cum illico preda piscium sit admiraculum. Habet nimirum DEUS dexteram & sinistram, adversa prosperaq; in potestate, facileq; in auxilium pressis extendit dexteram, qui contenti providentiâ Divinâ exosculari noverunt etiam sinistram. Mittite in dextram navigij rete, ait Christus; miserunt Apostoli, spemq; omnem captura excedit. Cur hoc? Respondet Cyrillus Alex. l. 12. in Joann. c. 6. Retibus in dextera parte jactis, magna multitudo piscium capta est, jussu autem Domini hoc factum est. Unde & Euthym. ad dexteram jacere præcepit, ne fortuita videretur captura. Vide hic quam dispar sit exitus in prima secundaq; captura. Prima inanis est, quia sine Christo: Secunda plena piscibus, quia imperium Christi secuti sunt Apostoli. Nec mirum: ad huc enim stylum piscandi mundanum in primo tractu discipuli habuerunt, quia nocte laborantes: in secundo solam Christi voluntatem sectati sunt quia mane facto stetit JESUS in littore: & ideo jam non valebant illud, nempe rete, trahere præ multitudine piscium. Nam ut idem Euthymius ex Chrysostomo, Piscabantur, priorem exercentes artem; quamquam non amore lucri, ut antè. Ah quot piscatores in hoc seculo reperiuntur, qui tota nocte, quia cecâ vitâ, laborantes nihil capiunt, etiam dum capiunt! Rete nimirum solum jaciunt sine Christo in sinistram, ut ait Vincentius Ferar. in fer. 4. Pasch. Illi mittunt rete, & piscantur ad sinistram, qui quidquid faciunt, faciunt ad habendum temporalia. Dum verò nihil de Christo, nihil de Divinis, æternisq; solliciti sunt, quod inde obscuro etiam in lucro, lucrum referunt? Supplicia piscantur sue cæcitatibus. Unum adducamus ex omnibus, cum Simplicio in Ezechir. Epist. Avari per totum vitæ tempus circa lucra laborantes, cum confestratione, vigilijs, ac formidine semper adjuncta, nullum usum, nullam delectationem à pecunijs capiunt. Et quænam hæc fuerit justior ac æcerbior pœna? Idem de piscatoribus voluptatum honorumq; Augustinus l. de mor. Eccl. c. 28. lamentatur; & monet, argumento nobis est, quàm sine omnibus perferenda, ne deseramus DEUM, si tanta illi, ut deserant, perferunt. Infructuose piscatur, qui piscandi Magistrum non habet Christum, quid enim sibi laborat, qui nihil Christo laborat?

Petrus

Petrus audiens, quòd Dominus adsit, tunica se cingit, & in mare sese proijcit.

Petre quid agis? In mare te precipitas, ut venias ad Christum? An hoc tibi tutum iter? memineras te mersum, cum iussus ad Christum per undas tenderes: Non iussum, quòd fluctus absorbeant? Si mare Mundus est, spontaneum cave naufragium; à Christo aberrat facile, qui fudit seculo. Nosti, quàm periculosi tumultuantur hic venti: Si enim leni Zephyro tentantis ancilla afflatus perijisti, cum adeò perniciosè fides tua scopulo temeritatis allisa est, ut quem amaveras, negares. Ubi tyrannorum servient aquilones, an infra se emerges? Sed amanti vetando crescunt ausus. Cæcus amor est, pericula non videt. Contra omnem naturam ad Christum Petrus eluctatur; quòd enim removendam esset, sollicitè assumit, & ubi ceteri expeditius nataturi, cum se undis committunt, vestes abijciunt, Petrus tunicà succinxit se. Quid hic arcani? aptè Laurentius Just. de Agon. c. 7. Tali tunicà præcinctus dum fueris AMORE IGNITO, in tribulationem nudus ingredi non expavescas, ut ad præceptorem tuum stantem in littore valeas properare. Nequaquam patieris naufragium charitatis pallio coopertus. Aquæ enim multæ non poterunt extinguere charitatem. Sint igitur feroces non minus, quàm amara sæculi frementis undæ, ad Christum amando eluctanti franguntur, ac discorantur, tunicam enim Charitatis nec amaricare, nec absorbere possunt. Quid namq; profunditas maris eum gluziat, quem amor jam celo intulit? Superior procellis est, qui animo quiescit in DEO. Mergi timeat, qui torpore obrigit, ardentem lucetorem frigide refugium aquæ. Altioris elementi amor est, quàm ut hauriatur ab undis. Quantumvis enim decumani sint fluctus, amanti velocius iter ad Christum sternunt. Metam verus amor, non metum considerat iter: Quo igitur naufragio mergi poterit, quem ad se mundi salus rapit. Egregie S. Maximus hom. 4. de S. Petro: Non videbat, ubi pedum vestigium poneret, videbat autem ubi figeret vestigium charitatis. In navi enim positus considerat Dominum, & amore ejus ductus descendit in mare. Non cogitat labentes aquas, non fluentia cURRENTIA, & dum Christum respicit, non respicit elementum: Ubi naufragis cynosura Christus est, pericula sunt ad salutem.

Petrus

89. IOHANN. XXI. 3.
 Exierunt discipuli ad mare, &
 ascendunt in navim, sed frustra
 per totam noctem laborant.

Cum Privilegio: S. C. M.

90. IOHANN. XXI. 4. 5. 6.
 Jesus stetit in littore, & discipu-
 los alloquitur, quem nemo pra-
 ter Johannem cognoscit.

C. Weigel.

91. IOHANN. XXI. 6.
 In dextram, iussu JESU, missum
 rete attrahere discipuli nequeunt,
 praecopia piscium.

C. Weigel.

92. IOHANN. XXI. 7.
 Petrus audiens, quod Dominus
 addit, tunica se cingit, & in
 mare sese projicit.

Cum Privilegio: S. C. M. C. Weigel.

Petrus plenum magnis piscibus rete, nec ta-
men ideo scissum, in terram attrahit.

Seu numerum, seu molem spectes, portenti genus est multitudo pari-
ter, & magnitudo piscium, quos retibus conclusit Petrus. Magnis e-
nim piscibus centum quinquaginta tribus, opulentum rete nullus
unquam traxit, trahetq; piscatorum. Cui enim constitutus in littore
Maris Dominus, tam prodigum liberalitatis tributum à mari exiget?
Verùm ut suus nucleo removeatur cortex, promissa olim Petro, jam
eò usq; cadunt in debitum, ut captura in mysterium, & mysterium a-
beat in eventum adeò ambiguum, quo non facile decernas, an plus ca-
piat, vel capiatur Petrus. Dum enim prædam facit piscium, ipse præda
fit charitatis. Pollicitus est fuerat Salvator, cum ad Apostolatam vo-
caret, ex hoc jam homines eris capiens. Primum ergo sue artis ex-
perimentum nunc exhibet, & quomodo Evangelio capiendum sit omne
genus hominum discit ex omni genere piscium. Ita enim Divus
Hieronymus in caput 47. Ezechielis commentatur. Ajunt, qui de a-
nimalium scripsere natura (de quibus Oppianus cilix est Poëta Do-
ctissimus) centum quinquaginta tria esse genera piscium, quæ o-
mnia capta sunt ab Apostolis, & nihil remansit incaptum; dum &
nobiles, & ignobiles, divites, & pauperes, & omne genus ho-
minum de mari hujus sæculi extrahitur ad salutem. Documentum
Apostolicæ charitatis, ac zeli animarum, qui communi omnium sa-
lute ardet, ut quia pro omnibus Christus passus est, Omnes etiam
per fidem in Jesum Christum Salventur. Vis nosse, quam ardentem
id executus sit Petrus Apostolus? Petrum consule Damianum ser. 27.
de S. S. Apost. Petro & Paulo. Facit Petrum ab Hierusalem in Antio-
chiam currere, ab Antiochia venire Romam, prædicare verbum
DEI, subvenire peccatoribus, peccatis parcere, misericordiam
superexaltare judicio. Et ne putes uni Petro id concessum, à Petro in
omnes fideles operarios Evangelij ardor hic amanabit. Si enim ingentia Petrus
aggressus est, ad majora contendit Paulus, et si piscatui non interfuerit. Ad-
dit quippe idem Damianus: Aspice & Paulum &c. hoc affectu navigat mare,
currit in Hierusalem, lapidatur, verberatur, affigitur. Vide, currit ad E-
phesos, Corinthios quærit, circuit Colossenses, Philipenses visitat, re-
vertitur Romam, misericordiam spargit. Ubiq; diffundit pietatem, & cele-
stium femina gaudiorum. Sic personarum acceptatio locus non habet,
ubi servet, Zelus Apostolicus.

JESUS

JESUM ad prandendum Discipulos, invitantem, nemo tamen interrogare audet, quis sit?

AD *cujus nutum Apostoli laborarunt, ad ejusdem invitantur & prandium. Venite prandete: Discipuli sudant in captura piscium, & Magister piscem parat in convivium. Habes in hoc mysterio caelestium epularum prandium, ut noveris eo ibi te pasendum edulio, quod in hac vita tuo tibi sudore comparaveris. Lautè quidem omnia instruuntur à benignissimo Redemptore, ut (quemadmodum ipse ait) edatis, & bibatis super mensam meam in regno meo. Sed hinc premitendum est, quod ibi paratur in ferculis aternitatis. Piscem à Christo appositum non antè gustarunt Apostoli, quam imperium Salvatoris impleverunt: Afferte de piscibus, quos prendidistis **NUNC**, Ut nemo **TUNC**, cum electos Christus pascat se gustaturum speret quidpiam de prandio caelesti, qui nihil prendidit **NUNC**, quo in aternis delicijs plena satietate perfruat. Quid ergò hic ventrem epulis, carnem illecebris, bursam divitijs, fastum honoribus infarcis? Si nihil calo inferis, quo anima in aternitate pascat! Crede o homo, longa est fames, quae durat aternum. Vix momentaneos rerum defectus in hac vita toleras, & quo stomacho aternum esuries? Transfer, ab transfer suam quoq; annonam anima in penam aternitatis: Sequere, si sapis, monitum Augustini in Psal. 48. Modo si amicus tuus intraret in domum tuam, & inveniret te in loco humido frumenta posuisse, qui forte sciret naturam corruptionis frumentorum, quam tu nescires: Daret tibi hujusmodi consilium dicens: Frater perdis, quod cum magno labore collegisti. In loco humido frumenta posuisti, paucis diebus ista putrescunt. Et quid facio frater? quares? Leva in superiora. Audires amicum suggerentem, ut frumenta levares de inferioribus ad superiora? Et non audis Christum monentem, ut thesaurum tuum leves de terra in caelum &c. facerare Christo; accipiat in terra parva, ut reddat tibi in caelo multa. *Caelum datur in premium, sed hoc premium non datur sine merito. vacuus meritis, vacuo herebis & ore in aternitate.* **NUNC**, **NUNC** tempus acceptabile, **TUNC** enim Dominus servum à bono opere torpentem damnat.*

JESUS

JESUS accepto pane, Discipulis illum manducandum porrigit, quod idem cum piscibus facit.

Vale ultimum daturus Apostolis in postremas epulas piscem apponit & panem Christus: ipse tamen utrumq; distribuit, ut sua cuiq; merita sit portio. Venit JESUS & accepit panem, & dat eis, & piscem similiter. Venerabilis Beda in pisce asso intelligit patientem Redemptorem. Piscis assus, Christus passus. Panem se Christus ipse dicit, Hic est Panis, qui de cælo descendit. Sed an otio torpentibus pretiosus adeò cibus apponitur? Non pascuntur hoc Apostoli convivio, nisi postquam labore id promeruerunt. Panis igitur Christus est, sed cum labore & sudore invenitur: ait Cyrillus Alex. l. 3. t. 1. Sed advertite quonam labore sudantes cibum hunc Discipuli Christi obtinuerunt? Dices, quod est, luctantibus in mari hoc datum obsonium. Mare quid sit nōsti, quid enim hoc sæculum, quàm inter assiduas rerum vicissitudines in se ipsas reciprocantium procellarum, periculorum calamitatumq; turbulentum æquor? Quod sibi nunquam non per suam inequalitatem est æquale. Hoc igitur nautã certissimè perdit, si adversitatum fluctibus, ventis, milleq; incommodis fortissimè obluetur. Interim quid proderit superare ventorum tempestatumq; discrimina, si fame, inedia, viriumq; defectu exanimis fatiscas in navi? Qui jacturam vita pateris, seu siccã, seu liquidã pereas morte. Quid igitur agendum? Audi Bernardum c. 43. de Pass. Dom. Præterire non possumus, quòd transitori mare, panem bis coctum necessarium habeat. Quicumq; ergo se in hoc mari magno hujus sæculi esse cognoverit, si securus vult esse, habeat hunc panem coctum fortissimum, JESUM in nave crucis luæ, quem comedat, quem adoret, quo reficiatur. Advertis ergo quàm necessarius tibi sit piscis assus, hoc est merita passionis, panis idem fortium, hoc est cibus Eucharisticus, ne vel fame, vel procellis pereas, cum inter sæculi undas periculosissimè jactaris. Admirari desine, si fructum aut exiguum aut nullum ex utroq; cibo referas? si à te cum labore, & sudore non invenitur. Non spera emolumentum ex hoc convivio, nisi mille artibus ipse sat agas, ut pia industria, sedulaq; pietate, cultu ac veneratione & in piscem assum Passionis, & in panem vitæ, DEUM Eucharisticum feraris; sicut enim eos colis, ita te visitant, grandis res, piscis assus, Christus passus? grandis res panis vitæ? ut qui satus in virgine, fermentatus in carne, in passione confectus, in fornace coctus sepulchri. Teste Chrysologo serm. 67. sed non aliter ejus fructus, quàm cum labore, ac sudore invenitur, industria, devotionis.

Trina

Trina vice de amore Christi quæsitus Petrus, toties respondens, amorem erga ipsum profiteretur.

Supremus ovium Pastor inauguratur Petrus: Adeo tamen insolitus hic promovendi stylus est, ut vengere in oppositum omnia videntur potius, quam spes boni exitus affulgeat. Vigilem utiq; suo sanguine redemptarum ovium Pastorem in Petro Christus vult, nihilominus tamen ut periclitetur, num solertiam oculatam satis habiturus Pastor sit, experimentum ab amore sumit. Amas me? An obscuro cæcus amor gregi tot exponendo lupis aprè abundèq; indigilare poterit? Profectò nec monoculus Polyphemus ei suffecerit munio, cui par nec centoculus Argus est. Et quomodo cæcus amor tam oculatè minabit gregem in Petro, ut, ubi cæcus cæcum duxerit, non cadat uterq; in foveam? Sed quàm bene cæcus amor eo requiritur in Pastore, cui hoc munium defertur ex obedientia, Pasce oves meas! Cæca enim obedientia cæco amorì sociata, dum bis cæcum faciunt Petrum, amore simul & obedientiâ munitum, reddunt oculatissimum Pastorem animarum. Quid enim non bene gregem custodit, qui commissas amat oves, quod amet ovium Dominum. Vides igitur Christiane Presul, qualiter in Pastorem ovilis Christi sis assumendus; ne de numero, censearis eorum, qui se, non gregem pascunt; providentq; bene sibi, malè suis. Sobrium, & vigilantem exigit Paulus. Hoc est clarissimâ mentis acie præditum, innumerosq; habentem ex omni parte oculos! quibus acutissimè cuncta prospiciat, sunt quippè plura quæ incidunt, & mentis hebetent aciem. Porta concupiscentiæ, quotidiana curæ, rerumq; perturbationes, vigilantem igitur esse, necesse est, illum, qui non tantum sui curam habet, verum etiam reliquorum, ait Chrysostomus in citatum locum Pauli. Ut autem sis vigil, oculatusq; satis; rabe pastoralem aggrediaris curam sine AMORE, ac IMPERIO Christi. Nam bene Bernardus opusc. de char. c. 4. Hic amor oculus est, & amare videre est. Hinc advertit Cajetanus: Nulla merces, nulla mercedis ratio, nulla Petri UTILITAS proponitur, sed SOLUS CHRISTI AMOR exigitur, & affertur ratio pascendi agnos Christi. Intere a verò cum solo amore oculatus necdum satis es. Sed jungenda est obedientia, ut IMPERIO compulsus, non AMBITIONE inersus gregi præficiaris. Nam secus audi Anselmum. Qui se ingerit, & propteriam GLORIAM querit, non sumit HONOREM, si Pontifex, aut Prælatus Ecclesiæ factus fuerit, sed gratiæ DEI RAPINAM faciens; jus alicujus usurpat; & idè non accipit BENEDICTIONEM, sed MALEDICTIONEM.

Jesus

93. IOHANN. XXI. 11.
 Petrus plenum magnis piscibus
 rete, nec tamen ideo scissum, in
 terram attrahit.
C. Weigel.

94. IOHANN. XXI. 12.
 JESUM ad prandendum discipu-
 los invitantem, nemo tamen in-
 terrogare audeat, quis sit.
C. Weigel.

95. IOHANN. XXI. 13.
 JESUS accepto pane, discipulis
 illum manducandum porrigit;
 quod idem cum piscibus facit.
C. Weigel.

96. IOHANN. XXI. 15. 16. 17.
 Trinavice de amore Christi qua-
 litus Petrus, toties respondens,
 amorem erga ipsum profiteitur.
C. Weigel.

JESUS percunctanti Petro, non tam sua, quam Johannis futura fata præfagit.

Res laudatissima est sedula sagaxq; providentia, sed periculosissima indiscreta curiositas. Petrus ad summa electus à Christo licet, sic tamen haud quaquam sollicitudinem justam, cum supervacaneo inquirendi aliena pruritu temperare potuit, quin sapius indagando superflua rejectus à DEI sapientia sit pro leviter anxio, quem decebat esse graviter, matureq; magis, minus curiosum. Audit, se cum Christo cruci destinatum, & querit exitum Joannis: Hic autem quid? Audit proinde, quod responderi solet, ubi questio de Joanne, hoc est **GRATIA**, fit: quid ad te? Huc nimirum ignorantia devenit, ut longè minus Divina consilia sit affectus, cum ita curiosè indagavit, quam cum fide humiliter ea Petrus adoravit. Sed nimirum in Petro redargui debebat, quod præcipitio futurum erat. Plurimis, qui majora nunquam probant deliria, quam cum arcanam Dei providentiam rimantes inscrutabilia scrutari audent. Quasi verò margaritas vaniloque concredat proboscidi Dei sapientia? Nunquã humana dicacitas grunnit proclivius falsa, quam cum sapere vult nimium. Ah scioli! hoc scitote tandem, quod scire nec possitis, nec debeatis, quæ ab arcano DEIpendent arbitrio. Dic enim incauta sagacitas, cur DEUS ad calamum non possit Joannem, ad crucem vero destinare Petrum? Siquidem & hic & illa instrumenta sunt ejus gloriæ? Calamus Doctoris, & Martyris gladius adeò sibi non adversantur, ut ex utroq; non ostendant Cæsarem gloriosum. Sapientia tua sit O homo, non nimium sapere. Nec palmo distant nimia scientia, & summa stultitia: Neque enim quæ sunt Divina, discutienda sunt, sed credenda; non enim te Deus discutere jubet, sed credere, appositè monet S. Julianus. Nam verissimum est, quod monet Balduinus. Bona cæcitas est, in se ipso magna non videre, & quæ scire non licet, piè ignorare. Nota igitur in hanc rem bene monitum Divi Paulini Ep. 38. ne multoties contra Deum grunnias. Si à Deo omnia, & Deus bonus est? Omnia profectò, quæ fecit Deus, bona. Si quæ autem sunt in arcanis statutorum ejus altiora sensibus & cogitationibus nostris, etiam si rationem eorum consequi, & colligere non possumus, tamen nobis est, magis occultas esse rationes, quam nullas credere. Quia non ambigendum, omnia DEI esse, etsi nobis non sint perspicua, tamen esse consula.

G

JESUS

JESUS Discipulos ad prædicandum Evangelium, & dispensanda Sacramenta ablegat.

Divina est Augustini sententia, dum crucifixum ab hominibus, pro hominibus tamen in ipsa cruce adeò sollicitum, ut Latroni paradisum etiam in summa spondeat ignominia, Christum perpendit. Credamus Deum vel ex hac sola virtute patientiæ, qui dum ab hominibus crucis neci traditur, sic quoq; homini gloriam pollicetur. ser. 100. Sed excessus Divinæ bonitatis adhuc longè major est; quòd non contentus amantissimus Redemptor, ut ad salutem rogantes admittat, insuper Apostolos ad omnes gentes ire jubet, ut mundum in viam veritatis, etiam reuidentem, flectant universum. Euntes ergo docete omnes gentes. An enim promeruerunt ij ferventem adeò in se amorem, ut à benignissimo Salvatore alliciantur ad vitam, qui per immane sacrilegium intulerunt illi mortem? An æternis ij premijs, gaudijsq; cum ulentur, qui crudelissimis in innocentem deservierunt supplicijs? Ab anima hinc sibe, ac obstupescere amoris Dialecticam, que sine ulla humani captus necessitudine, aut nexu, ex ignominijs Redemptoris infert salutem Peccatoris! At nimirum hæc artificia solius Divinæ sunt bonitatis, ut eruat ex malis bona. Audi superbe cinis igitur, qui hereditaria etiamnum arrogantia Divinitatem affectas. Potes, potes omnino præclarum facinus, quo Divinum in te quodpiam ostendas ornamentum; at Isidorum Pelusiotam sequere l. 5. Ep. 232. Qui læsus injuriâ sit; eam non ulcisci, divinum id opus existimo. Hic tibi enim verò affectare Divinitatem concessum est: acite mortales igitur. Eritis sicut Dij, sicut Deus parcere noveritis offensis; hic offendite vos Deos elati animi: nam sicut amor inimicorum, tessera bonitatis Divinæ fuit in Christo, ita in vobis, ut ait Euthymius in c. 5. Matth. amor inimicorum omnis est virtutis corona, & vertex. Quid ais ad hæc, lutum, quod par videri cupis figulo? necdum parcat injurijs homo, ubi parcat Deus? At si eum diligere, à quo læsus es, non potes, quia hostis est? Hostem dilige propter te. Nam egregiè S. Valerianus Hom. 13. Qui inimicum diligit, se diligit; sibi enim peperit, qui latrocinantis dexteram magni muneris prædâ compescuit. Si hæc non movent, perpende, quòd vindictam tibi suadet Satan, ut hoc ipsum æternis vindicet flammis, Christus verò amorem suadeat inimicorum, ut æternum de improbis triumphes in celo. An igitur minus apud Christianum Christus, quàm Satan poterit? Quid obsecra evinces vindictâ? Quàm quòd impius cum impio fas? misera est offensa medela, feri offensore deteriorem.

Post-

Postquam loquutus est Christus cum Discipulis, assumptus est in cœlum, & sedet à dextris DEI.

QUO Redemptor abiit, vota omnium, acta paucorum tendunt. Nemo sana mentis non optat cum Christo calis inseri, ea verò inconcussio mentis robore superare, quibus calumpnietur, refugiunt plerique; Non sapit calix passionis, de torrente tamen voluptatis inebriari cupimus; dulcia non meruit, qui non gustavit amara, iritum, sed verum est adagium. Specta, Christiane, Christum in Cœlos ascendentem: nihil in eo vides, quàm portent a gloria. Sed an huc eum deventurum ominabaris? cum nuper falsis criminacionibus Judæorum quaeri ad mortem, triginta vendi argenteis, osculo prodi, funibus ligari, alapis cadi, sputis fedari, flagellis concidi, spinis coronari, sannis vexari, Barabba postponi, cum iniquis deputari, medium inter latrones crucifigi, aceto ac felle potari, mori ab omnibus derelictum videras? Gratias refer Divinae providentiæ, quòd spectator tragœdiæ non fueris, personam enim egisses Petri Petro longè deterius, crucemq; ad æternam felicitatem ducere contumacius negasses. Interim vides in ascendenti gloria, quòd iter cali sit in adversis constantia. Ubi probra? ubi verbera? ubi calumnia? ubi vulnera? ubi flagella? ubi spina? ubi clavi? ubi cruces nunc? migrarunt omnia in triumphale cali essendum. Respondentq; doloribus gaudia, probris honores, vulneribus præmia, ignominie gloria, morti vita, exilio regnum, luctu corona, idq; liberali adeo fœnore, ut momentaneum tribulationis æternum gloriæ pondus operatum sit. Quid igitur in adversis ad calum spiras? adversa tamen, per quæ celo inferaris, malè consultas à te amoliri contendis? Ambiguus quandoq; tremis, num de numerosis electorum? quid anxius turbaris, si de numero es afflictorum. Nihil pignus ergo æternæ felicitatis horre, dum idem dura permittit ad meritum, qui æterna immensaq; largitur in præmium. Macè animo; Tu necede malis, ac contra audentior ito. Ale sunt calamitates hujus vitæ, quibus firite utaris, velocius feliciusq; ab exilio ad patriam, à luctu ad gaudium, à labore ad requiem, à carcere ad libertatem, ab arumnis ad gloriam, à luctu properes ad coronam. Hortamentum Salvatoris pugnandi stimulos addat. Qui perseveraverit usq; in finem, salvus erit. Frustra pugnasti, nisi cum Christo usq; in finem perseveraveris. Memineris ergo Bonaventuræ in Psal. 67. Virtutes ad regnum Christi currunt. Sed una sola accipit bravium. Nam currunt mundi contemptus, paupertas, vigiliæ, eleemosynæ; obedientia, abstinentia, patientia. Sed sola perseverantia coronatur.

JESU

JESU in Coelum sublato, duo viri in vestibus albis, ultimum Christi adventum indicant.

Quemadmodum nec de premio bonorum, ita nec de supplicijs impiorum dubitandum est, siquidem in caelos ascendente Domino, Duo viri adsunt candidis amicti vestibus, ut ex colore omineris candidos veritatis testes, qui adventum Christi iudicis praenuntiant. Si sapias ergo, vestigia inspice ascendentis. GEMINA sunt, ut redemptionis negotium respondeat exempli mysterio. Alterum vestigiorum Luctam in Passione, alterum coronam in ascendentis gloria proponunt; nemo enim assequitur coronam triumphantis, qui non pressit calcaneum luctantis. Nam Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini VESTIGIA ejus. Ait Petrus. Quod Augustinus ser. 61. de tem. ponderans, quarit. Quod exemplum Domini secuturi sumus? nunquid ut mortuos suscitemus? nunquid, ut supra mare pedibus ambulemus? Non utiq; sed ut simus mites, & humiles corde. Cur hoc? Victores nimirum semel de nobis, mundi, Satanaq; ridebimus ferociam. Nec lucta, nec luctanti corona, nec inertes desunt supplicia. Militia est vita hominis enim &c. Amplum proinde theatrum gloria simul & horroris. Nam, ut Origenes advertit, in ipso pugnant homine cum imperio anime longè acerbius pravi appetitus, quam pro primogenitura in Rebecca utero luctati sunt Esau & Jacob. Cuniculis rem in bulliente sanguine jam concupiscentia carnis, jam incendium irae tam periculose agunt, ut sede suâ non semel evertant rationem. Confligendum homini jam pro, jam contra se, ubi sibi met. fidere non audeat, siquidem in momentaneas incidit sensuum proditioes, qui foedere cum inferno percusso potestates tenebrarum tot in ruinam adfiscunt anima, quot sunt spiritus maligni. Homo homini lupus, deniq; non raro ea molitur, quae nec infernus attentare posset; ut sit verissima Empedoclis sententia, hominem non minus atq; mundum universum, ex mera natum discordia. En quantia igitur luctandi necessitas? Verum & quantia triumphandi felicitas? ubi Deus ipse laboris merces, gloria corona, & premium est immensitas. Vestigia proinde Christi ne deseras: Constantia enim luctantis ducit ad Coronam triumphantis. Solare te aureis Novarini verbis in hunc locum. JESU VESTIGIA nos premamus, si ire, quod Christus ivit, amamus. Terrae, terrenorumq; contemptu, scalam nobis ad caelum, caelestiaq; struamus. Ad caelum nos vocat Christus Assumptus in caelum: quem in caelo sedentem à dextris DEI ritè veneratur ille, qui nihil sinistrum insidere suae menti sinit. Luctare igitur ad Coronam.

FINIS.

97. IOHANN. XXI. 19. 20. 22.
JESUS percunctanti Petro, non
 tam sua, quam Johannis futura
 fata praeoait.

Cum Priv. S. C. M. C. Weigel.

98. MATTH. XXVIII. 19.
JESUS discipulos ad praedican-
 dum Evangelium, & dispensanda
 sacramenta ablegat.

Cum Priv. S. C. M. C. Weigel.

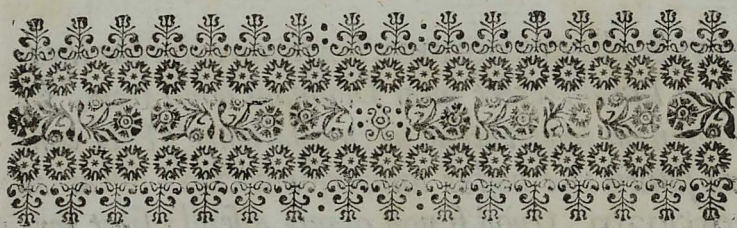
99. MARCI XVI. 19.
Postquam loquutus est Christus
 cum discipulis, assumptus est in
 coelum, & sedet a dextris DEI.

Cum Priv. S. C. M. C. Weigel.

100. ACT. I. 10. 11. 13.
JESU in coelum sublato, duo viri
 in vestibus albis, sustinuum Christi
 advenum indicant.

Cum Priv. S. C. M. C. Weigel.

AD LECTOREM.

LIBELLUS FRUCTUUM *hac* *Mysterio-*
rum *epitome* *tibi* *offertur*, *Christiane* *Lector.*
Habes enim in *impatiente* *Redemptore*, *ut ait Apo-*
stolus, *fructum* *in* *Sanctificationem*, *finem*
verò *vitam* *æternam*. *Stipendia enim pec-*
cati *mors*, *gratia* *autem* *DEI* *vita* *æterna* *in*
Christo *JESU* *Domino* *nostro*. *Hinc egregie*
Doctor Angelicus *p. 3. q. 46. Artic. 3. in corp: inter*
ceteros fructus *Dominicæ* *passionis* *ad rem* *nostram*
sequentes adducit. *Per hoc homo cognoscit,*
quantum DEUS hominem diligit, & per
hoc provocatur ad eum diligendum, in quo
perfectio humanæ salutis consistit. Secun-
dò, quia per hoc nobis dedit exemplum o-
bedientiæ, humilitatis, constantiæ, justi-
tæ, & cæterarum virtutum in Passione
Christi *ostenfarum, quæ sunt necessariæ ad*
humanam salutem. Emanuelem ergo accipe,
ut & ipse fias Emanuel, qui sciat reprobare ma-
lum

lum, & eligere bonum. Tragicum enim hoc thea-
trum luctam refert inter Divinam bonitatem, &
humanam impietatem, ut cum patiente JESU con-
tra salutis tuæ hostes universos luctari discas ad
coronam. Quod si non omnia discussa sunt my-
steria in hoc libello, cetera memineris relicta esse
amori tuo in patientem Redemptorem: ut pijs
commentationibus ea pro tuo rumines arbitrio.
Quod enim ad me attinet, calamus penicillum, non
penicillus calamum secutus est hoc in opusculo;
siquidem quas vides icones, & numerum, & or-
dinem, & argumenta mysteriorum definiverunt.
Succinctum habes pariter calamum: ut, si minùs
tibi fuerint ad genium hæ dissertatiunculae, minùs
quoq; nauseam suâ tenuitate moveant. Hinc quod
styli deest elegantia, tuâ compensa virtute,
& eo gloriosius luctare ad
Coronam.

Provincia Italiana del
Fondo librario antico
Gesuiti
1820 10 21 1820

JESUS

19

DOMINI
GIACOMO CANTU
Raimondi

Pallio
Christi
Donna
nostri

x - 1
269